

Dziennik Urzędowy

C 33 E

Unii Europejskiej

Wydanie polskie

Informacje i zawiadomienia

Tom 52

10 lutego 2009

<u>Powiadomienie nr</u>	<u>Spis treści</u>	<u>Strona</u>
	III Akty przygotowawcze	
	RADA	
2009/C 33 E/01	Wspólne stanowisko (WE) nr 1/2009 z dnia 17 grudnia 2008 r. przyjęte przez Radę, stanowiącą zgodnie z procedurą określoną w art. 251 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego oraz określającego treść załączników ⁽¹⁾	1
2009/C 33 E/02	Wspólne stanowisko (WE) nr 2/2009 z dnia 18 grudnia 2008 r. przyjęte przez Radę, stanowiącą zgodnie z procedurą określoną w art. 251 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającego wspólnotowe procedury określania maksymalnych limitów pozostałości substancji farmakologicznie czynnych w środkach spożywczych pochodzenia zwierzęcego oraz uchylającego rozporządzenie (EWG) nr 2377/90 oraz zmieniającego dyrektywę 2001/82/WE Parlamentu Europejskiego i Rady i rozporządzenie (WE) nr 726/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽²⁾	30

Nota do czytelnika (patrz: wewnętrzna tylna strona okładki)

PL

⁽¹⁾ Tekst mający znaczenie dla EOG i dla Szwajcarii

⁽²⁾ Tekst mający znaczenie dla EOG

III

(Akty przygotowawcze)

RADA

WSPÓLNE STANOWISKO (WE) NR 1/2009

przyjęte przez Radę w dniu 17 grudnia 2008 r.

w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady .../2009 z dnia ... zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego oraz określające treść załączników

(Tekst mający znaczenie dla EOG i dla Szwajcarii)

(2009/C 33 E/01)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 42 i 308,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,stanowiąc zgodnie z procedurą określoną w art. 251 Traktatu ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzenie (WE) nr 883/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego ⁽³⁾ przewiduje, że treść załączników II, X i XI do tego rozporządzenia ma zostać określona przed dniem rozpoczęcia jego stosowania.
- (2) Należy dostosować treść załączników I, III, IV, VI, VII, VIII i IX do rozporządzenia (WE) nr 883/2004, aby uwzględnić zarówno wymogi państw członkowskich, które przystąpiły do Unii Europejskiej po przyjęciu rozporządzenia, jak i ostatnie zmiany w pozostałych państwach członkowskich.

- (3) Artykuł 56 ust. 1 oraz art. 83 rozporządzenia (WE) nr 883/2004 przewidują, iż przepisy szczególne dotyczące wprowadzania w życie ustawodawstw niektórych państw członkowskich mają zostać określone w załączniku XI do tego rozporządzenia. Celem załącznika XI jest uwzględnienie specyfiki różnych systemów zabezpieczenia społecznego państw członkowskich w celu ułatwienia stosowania zasad koordynacji. Kilka państw członkowskich wystąpiło o umieszczenie w tym załączniku wpisów dotyczących stosowania ich ustawodawstwa z zakresu zabezpieczenia społecznego oraz dostarczyło Komisji prawnych i praktycznych wyjaśnień dotyczących ich ustawodawstwa i systemów.
- (4) Mając na uwadze konieczność racjonalizacji i uproszczenia, należy przyjąć wspólne podejście, aby zapewnić, że wpisy dotyczące różnych państw członkowskich, o podobnym charakterze lub mające ten sam cel, są co do zasady traktowane w podobny sposób.
- (5) Ponieważ rozporządzenie (WE) 883/04 ma na celu koordynację ustawodawstw z dziedziny zabezpieczenia społecznego, za które państwa członkowskie są wyłącznie odpowiedzialne, wpisy sprzeczne z jego przeznaczeniem lub celami oraz wpisy służące wyłącznie interpretacji ustawodawstwa krajowego nie powinny zostać uwzględnione w tym rozporządzeniu.
- (6) Niektóre z przedstawionych wniosków dotyczyły kwestii wspólnych dla kilku państw członkowskich; w związku z tym do takich kwestii należy zastosować bardziej ogólne podejście, poprzez wyjaśnienie w tekście rozporządzenia (WE) nr 883/2004 lub w innych jego załącznikach, które należy zatem odpowiednio zmienić, lub poprzez umieszczenie odpowiedniego przepisu w rozporządzeniu wykonawczym, o którym mowa w art. 89 rozporządzenia (WE) nr 883/2004, a nie poprzez wprowadzenie w załączniku XI podobnych wpisów dla kilku państw członkowskich.

⁽¹⁾ Dz.U. C 161 z 13.7.2007, s. 61.⁽²⁾ Opinia Parlamentu Europejskiego z dnia 9 lipca 2008 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym), wspólne stanowisko Rady z dnia 17 grudnia 2008 r. oraz stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia ... (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym).⁽³⁾ Dz.U. L 166 z 30.4.2004, s. 1. Wersja poprawiona w Dz.U. L 200 z 7.6.2004, s. 1.

- (7) Artykuł 28 rozporządzenia (WE) nr 883/2004 należy zmienić, aby sprecyzować i rozszerzyć jego zakres stosowania oraz zapewnić, że członkowie rodzin byłych pracowników przygranicznych mogą również korzystać z możliwości dalszego leczenia w kraju, w którym ubezpieczony był poprzednio zatrudniony, po jego przejściu na emeryturę, o ile państwo członkowskie, w którym pracownik przygraniczny wykonywał swoją ostatnią pracę, nie jest wymienione w załączniku III.
- (8) Właściwe jest także ujmowanie niektórych specyficznych kwestii w innych załącznikach do rozporządzenia (WE) nr 883/2004, w zależności od ich przeznaczenia i treści, a nie w jego załączniku XI, w celu zapewnienia spójności między załącznikami do tego rozporządzenia.
- (9) Niektóre wpisy państw członkowskich w załączniku VI do rozporządzenia (EWG) nr 1408/71 są obecnie objęte niektórymi przepisami ogólnymi rozporządzenia (WE) nr 883/2004. W konsekwencji, kilka wpisów w załączniku VI do rozporządzenia (EWG) nr 1408/71 stało się zbędnych.
- (10) W celu ułatwienia stosowania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 przez obywateli, którzy zwracają się o udzielenie informacji lub składają wnioski do instytucji państw członkowskich, należy podać odniesienia do ustawodawstwa danych państw członkowskich także w języku oryginalnym zawsze gdy jest to konieczne, tak, aby uniknąć ryzyka błędnej interpretacji.
- (11) Rozporządzenie (WE) nr 883/2004 powinno zatem zostać odpowiednio zmienione.
- (12) Rozporządzenie (WE) nr 883/2004 przewiduje, że należy je stosować od dnia wejścia w życie rozporządzenia wykonawczego. Niniejsze rozporządzenie należy więc stosować począwszy od tej samej daty,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W rozporządzeniu (WE) nr 883/2004 wprowadza się następujące zmiany:

- 1) Po motywie (17) dodaje się motyw w brzmieniu:
- „(17a) W przypadku gdy dana osoba zostaje objęta zakresem zastosowania ustawodawstwa państwa członkowskiego zgodnie z tytułem II niniejszego rozporządzenia, w ustawodawstwie właściwego państwa członkowskiego należy określić warunki przystąpienia do systemu oraz nabywania prawa do świadczeń, przy jednoczesnym poszanowaniu prawa wspólnotowego.”;
- 2) Po motywie (18) dodaje się motyw w brzmieniu:
- „(18a) Zasada stosowania jednego ustawodawstwa ma wielkie znaczenie i powinna zostać wzmocniona.

Nie powinno to jednak oznaczać, że samo przyznanie świadczenia, zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, obejmującego płatność składek ubezpieczeniowych lub objęcie ubezpieczeniem beneficjenta powoduje, że ustawodawstwo państwa członkowskiego, którego instytucja przyznała to świadczenie, staje się ustawodawstwem mającym zastosowanie do tej osoby.”;

- 3) W art. 1 dodaje się literę w brzmieniu:

„(va) określenie »świadczenia rzeczowe« oznacza:

(i) do celów tytułu III rozdział 1 (świadczenia z tytułu choroby, macierzyństwa i równoważne świadczenia dla ojca) — świadczenia rzeczowe przewidziane w ustawodawstwie państwa członkowskiego, które służą zapewnieniu, udostępnieniu, bezpośredniemu opłaceniu lub zwrotowi kosztów opieki medycznej oraz produktów i usług stanowiących element dodatkowy takiej opieki. Określenie to obejmuje również świadczenia rzeczowe z tytułu długotrwałej opieki.

(ii) do celów tytułu III rozdział 2 (wypadki przy pracy i choroby zawodowe) — wszystkie świadczenia rzeczowe w zakresie wypadków przy pracy i chorób zawodowych określonych lit. i) powyżej i przewidziane w systemach państw członkowskich w zakresie wypadków przy pracy i chorób zawodowych.”;

- 4) Artykuł 3 ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Niniejsze rozporządzenie nie stosuje się:

a) do pomocy społecznej i medycznej, ani

b) do świadczeń, w związku z którymi państwo członkowskie przejmuje odpowiedzialność za szkody wyrządzone osobom i zapewnia odszkodowanie, takich jak świadczenia dla ofiar wojny i działań wojennych lub ich skutków, ofiar zbrodni, zabójstw lub aktów terroryzmu, ofiar szkód spowodowanych przez funkcjonariuszy państwa członkowskiego podczas wykonywania ich obowiązków lub dla osób, które znalazły się w niekorzystnej sytuacji ze względów politycznych lub religijnych lub też ze względu na pochodzenie.”;

- 5) Artykuł 14 ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. W przypadku gdy ustawodawstwo państwa członkowskiego uzależnia przyjęcie do ubezpieczenia dobrowolnego lub fakultatywnego kontynuowanego od zamieszkania w tym państwie lub od wykonywania wcześniej pracy najmniej albo pracy na własny rachunek, art. 5 lit. b) stosuje się tylko do osób, które podlegały, na jakimś wcześniejszym etapie, ustawodawstwu tego państwa członkowskiego na podstawie pracy najmniej lub pracy na własny rachunek.”;

- 6) W art. 15 określenie „personel pomocniczy” zastępuje się określeniem „personel kontraktowy”;

7) Artykuł 18 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Członkowie rodziny pracownika przygranicznego są uprawnieni do świadczeń rzeczowych w czasie ich pobytu we właściwym państwie członkowskim.

Jednakże w przypadku, gdy właściwe państwo członkowskie jest wymienione w załączniku III, członkowie rodziny pracownika przygranicznego zamieszkujący w tym samym państwie członkowskim, co pracownik przygraniczny, są uprawnieni do świadczeń rzeczowych we właściwym państwie członkowskim wyłącznie zgodnie z warunkami określonymi w art. 19 ust. 1.

Wykaz zawarty w załączniku III zostaje poddany przeglądowi nie później niż ... (*), na podstawie sprawozdania Komisji Administracyjnej. W świetle tego sprawozdania Komisja Europejska może, jeśli jest to konieczne, przedłożyć wniosek w sprawie zmiany wykazu.”;

8) Artykuł 28 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Pracownik przygraniczny, który przeszedł na emeryturę lub rentę inwalidzką, jest uprawniony w przypadku choroby do dalszego uzyskiwania świadczeń rzeczowych w państwie członkowskim, w którym ostatnio wykonywał pracę najemną lub pracę na własny rachunek, w zakresie, w jakim jest to kontynuacja opieki, która została rozpoczęta w tym państwie członkowskim. Określenie »kontynuacja opieki« oznacza dalsze badanie, diagnozowanie i leczenie choroby przez cały okres jej trwania.

Akapit pierwszy stosuje się odpowiednio do członków rodziny byłego pracownika przygranicznego, o ile państwo członkowskie, w którym pracownik przygraniczny wykonywał swoją ostatnią pracę, nie jest wymienione w załączniku III.

Wykaz zawarty w załączniku III zostaje poddany przeglądowi nie później niż ... (*), na podstawie sprawozdania Komisji Administracyjnej. W świetle tego sprawozdania Komisja Europejska może, jeśli jest to konieczne, przedłożyć wniosek w sprawie zmiany wykazu.”;

9) Artykuł 36 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Bez uszczerbku dla jakichkolwiek bardziej korzystnych przepisów ust. 2 i 2a niniejszego artykułu, przepisy art. 17, art. 18 ust. 1, art. 19 ust. 1 i art. 20 ust. 1 mają także zastosowanie do świadczeń z tytułu wypadku przy pracy lub choroby zawodowej.”;

10) W art. 36 dodaje się ustęp w brzmieniu:

„2a. Instytucja właściwa nie może odmówić wydania zezwolenia przewidzianego w art. 20 ust. 1 osobie zatrudnionej lub pracującej na własny rachunek, które uległy wypadkowi przy pracy lub zapadły na chorobę zawodową, a które mają prawo do świadczeń udzielanych na rachunek tej instytucji, jeżeli nie mogą one otrzymać leczenia odpowiedniego do ich stanu w państwie członkowskim, w którym osoba ma miejsca zamieszkania w terminie uzasadnionym z medycznego punktu widzenia, z uwzględnieniem jej aktualnego stanu zdrowia i prawdopodobnego przebiegu choroby.”;

11) Artykuł 51 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. W przypadkach, w których ustawodawstwo lub szczególnie system państwa członkowskiego uzależnia nabycie, zachowanie lub odzyskanie prawa do świadczeń

od tego czy zainteresowany był ubezpieczony w czasie realizacji ryzyka, warunek ten uważa się za spełniony, jeżeli zainteresowany był wcześniej ubezpieczony na podstawie ustawodawstwa lub szczególnego systemu tego państwa członkowskiego, a w chwili realizacji ryzyka jest ubezpieczony od tego samego ryzyka na podstawie ustawodawstwa innego państwa członkowskiego lub — jeżeli nie jest — należy mu się świadczenie z tytułu tego samego ryzyka na podstawie ustawodawstwa innego państwa członkowskiego. Ostatni z warunków uważa się jednakże za spełniony w przypadkach, o których mowa w art. 57.”;

12) Artykuł 52 ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. W przypadkach, w których wyliczanie zgodnie z ust. 1 lit. a) w jednym państwie członkowskim nieodmiennie wiąże się z tym, że świadczenie niezależne jest równe lub wyższe od świadczenia proporcjonalnego ustalonego zgodnie z ust. 1 lit. b), instytucja właściwa odstępuje od ustalania proporcjonalnego, pod warunkiem, że:

(i) przypadek taki jest określony w załączniku VIII część 1;

(ii) nie ma zastosowania żadne ustawodawstwo zawierające przepisy wykluczające kumulację świadczeń, o których mowa w art. 54 i 55, chyba, że spełnione są warunki określone w art. 55 ust. 2; oraz

(iii) w szczególnych okolicznościach danego przypadku art. 57 nie ma zastosowania do okresów ukończonych na podstawie ustawodawstwa innego państwa członkowskiego.”;

13) W art. 52 dodaje się następujący ustęp:

„5. Niezależnie od przepisów ust. 1, 2 oraz 3, ustalenie proporcjonalne nie ma zastosowania do systemów, które zapewniają świadczenia, w odniesieniu do których okresy czasu nie mają znaczenia dla ich ustalania — o ile systemy te wymienione są w załączniku VIII część 2. W takich przypadkach, zainteresowany jest uprawniony do świadczenia, którego wysokość ustalana jest zgodnie z ustawodawstwem danego państwa członkowskiego.”;

14) W art. 56 ust. 1 lit. c) przed wyrazami „zgodnie z procedurami określonymi w załączniku XI” dodaje się wyrazy „w przypadkach, w których jest to niezbędne”;

15) W art. 56 ust. 1 dodaje się literę w brzmieniu:

„d) W przypadku gdy lit. c) nie ma zastosowania, ponieważ ustawodawstwo państwa członkowskiego stanowi, że świadczenie ma być wyliczane na podstawie elementów innych niż okresy ubezpieczenia lub zamieszkania, które nie są związane z czasem, instytucja właściwa bierze pod uwagę — w odniesieniu do każdego z okresów ubezpieczenia lub zamieszkania ukończonych na podstawie ustawodawstwa jakiegokolwiek innego państwa członkowskiego — kwotę zgromadzonego kapitału, kapitału uznawanego za zgromadzony lub jakiegokolwiek inny element służący do wyliczania zgodnie ze stosowanym przez nią ustawodawstwem, podzielone przez jednostki okresów odpowiadające im w danym systemie emerytalno-rentowym.”;

16) W art. 57 dodaje się ust. 4 w brzmieniu:

„4. Niniejszy artykuł nie ma zastosowania do systemów wymienionych w załączniku VIII część 2.”;

(*) 5 lat od daty rozpoczęcia stosowania niniejszego rozporządzenia.

17) W art. 62 ust. 3 określenie „pracownicy przygraniczni” zostaje zastąpione określeniem „bezrobotni”.

18) Dodaje się następujący artykuł po art. 68:

„Artykuł 68a

Udzielanie świadczeń

W przypadku gdy świadczenia rodzinne nie są wykorzystywane przez osobę, której powinny zostać udzielone na utrzymanie członków rodziny, właściwa instytucja wywiązuje się ze swoich prawnych obowiązków poprzez udzielenie tych świadczeń osobie fizycznej lub prawnej, która rzeczywiście utrzymuje członków rodziny, na wniosek i za pośrednictwem agencji instytucji w państwie członkowskim, w którym mają miejsce zamieszkania lub instytucji wyznaczonej lub organu powołanego w tym celu przez właściwą władzę w państwie członkowskim, w którym mają miejsce zamieszkania.”;

19) Artykuł 87 otrzymuje brzmienie:

a) Ust. 8 otrzymuje brzmienie:

„8. Jeżeli w wyniku zastosowania przepisów niniejszego rozporządzenia osoba podlega ustawodawstwu państwa członkowskiego innego niż państwo określone zgodnie z przepisami tytułu II rozporządzenia (EWG) nr 1408/71, to ustawodawstwo to ma zastosowanie tak długo, jak długo dana sytuacja pozostaje niezmieniona, w każdym przypadku zaś nie dłużej niż przez okres 10 lat od dnia rozpoczęcia stosowania niniejszego rozporządzenia, o ile zainteresowany nie przedłoży

wniosku o podleganie ustawodawstwu mającemu zastosowanie na mocy przepisów niniejszego rozporządzenia. Wniosek taki składa się w terminie trzech miesięcy od dnia rozpoczęcia stosowania niniejszego rozporządzenia do instytucji właściwej państwa członkowskiego, którego ustawodawstwo ma zastosowanie na mocy niniejszego rozporządzenia, jeżeli zainteresowany ma podlegać ustawodawstwu tego państwa członkowskiego od dnia rozpoczęcia stosowania niniejszego rozporządzenia. Jeżeli wniosek jest złożony po upływie wskazanego terminu, zmiana mającego zastosowanie ustawodawstwa następuje pierwszego dnia następnego miesiąca.”;

b) Dodaje się ustęp w brzmieniu:

„10a) Wpisy w załączniku III dotyczące Estonii, Hiszpanii, Włoch, Litwy, Węgier i Niderlandów tracą moc 4 lata po dniu rozpoczęcia stosowania niniejszego rozporządzenia.”;

20) W załącznikach wprowadza się zmiany zgodnie z załącznikiem do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia wejścia w życie rozporządzenia wykonawczego, o którym mowa w art. 89 rozporządzenia (WE) nr 883/2004.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w ...

W imieniu Parlamentu Europejskiego
Przewodniczący

...

W imieniu Rady
Przewodniczący

...

ZAŁĄCZNIK

Zmiany w załącznikach do rozporządzenia (WE) nr 883/2004

A. W załączniku I wprowadza się następujące zmiany:

1) W części I (zaliczki z tytułu świadczeń alimentacyjnych):

a) Pozycja „A. BELGIA” otrzymuje brzmienie „BELGIA”;

b) Po wpisie „BELGIA” dodaje się następujący wpis:

„BUŁGARIA

Świadczenia alimentacyjne wypłacane przez państwo na mocy art. 92 kodeksu rodzinnego.”;

c) Pozycje „B. DANIA” i „C. NIEMCY” otrzymują brzmienie „DANIA” i „NIEMCY”;

d) Po wpisie w pozycji „NIEMCY” dodaje się następujące wpisy:

„ESTONIA

Zasiłki alimentacyjne na mocy ustawy o zasiłkach alimentacyjnych z dnia 21 lutego 2007 r.”;

„HISZPANIA

Zaliczki z tytułu świadczeń alimentacyjnych na mocy dekretu królewskiego 1618/2007 z dnia 7 grudnia 2007 r.”;

e) Pozycja „D. FRANCJA” otrzymuje brzmienie „FRANCJA”;

f) Po wpisie w pozycji „FRANCJA” dodaje się następujące wpisy:

„LITWA

Świadczenia z funduszu alimentacyjnego na rzecz dzieci na mocy ustawy o funduszu alimentacyjnym na rzecz dzieci.

LUKSEMBURG

Zaliczki z tytułu świadczeń alimentacyjnych i odzyskiwanie tych świadczeń w rozumieniu ustawy z dnia 26 lipca 1980 r.”;

g) Pozycja „E. AUSTRIA” otrzymuje brzmienie „AUSTRIA”;

h) Po wpisie w pozycji „AUSTRIA” dodaje się następujący wpis:

„POLSKA

Świadczenia z funduszu alimentacyjnego na mocy ustawy o pomocy osobom uprawnionym do alimentów”;

i) Pozycja „F. PORTUGALIA” otrzymuje brzmienie „PORTUGALIA”;

j) Po wpisie w pozycji „PORTUGALIA” dodaje się następujące wpisy:

„SŁOWENIA

Zastępcze świadczenie alimentacyjne zgodnie z ustawą z dnia 25 lipca 2006 r. o gwarancji publicznej i funduszu alimentacyjnym Republiki Słowenii.

SŁOWACJA

Zastępcze świadczenie z tytułu alimentacji (zastępcze świadczenie alimentacyjne) zgodnie z ustawą nr 452/2004 Coll. o zastępczych świadczeniach z tytułu alimentacji z późniejszymi zmianami.”;

k) Pozycje „G. FINLANDIA” i „H. SZWECJA” otrzymują brzmienie „FINLANDIA” i „SZWECJA”.

2) W części II (specjalne zasiłki porodowe i adopcyjne):

a) Pozycja „A. BELGIA” otrzymuje brzmienie „BELGIA”;

b) Po wpisie w pozycji „BELGIA” dodaje się następujące wpisy:

„BUŁGARIA

Zryczałtowany zasiłek macierzyński (ustawa o zasiłkach rodzinnych dla dzieci).

REPUBLIKA CZESKA

Zasiłek porodowy.

ESTONIA

- a) Zasiłek porodowy;
- b) Zasiłek adopcyjny.”;
- c) Pozycje „B. HISZPANIA” i „C. FRANCJA” otrzymują brzmienie „HISZPANIA” i „FRANCJA”.
- d) Pozycja „HISZPANIA” otrzymuje brzmienie:

„HISZPANIA

Jednorazowy zasiłek porodowy i jednorazowy zasiłek adopcyjny”;

- e) We wpisie w pozycji „FRANCJA” dodaje się sformułowanie w brzmieniu:
„, z wyjątkiem przypadków gdy są one wypłacane osobie podlegającej ustawodawstwu francuskiemu na mocy art. 12 lub art. 16.”;
- f) Po wpisie w pozycji „FRANCJA” dodaje się następujące wpisy:

„ŁOTWA

- a) Zasiłek porodowy;
- b) Zasiłek adopcyjny.

LITWA

Zryczałtowany zasiłek na dziecko”.

- g) Pozycja „D. LUKSEMBURG” otrzymuje brzmienie „LUKSEMBURG”;
- h) Po wpisie w pozycji „LUKSEMBURG” dodaje się następujące wpisy:

„WĘGRY

Zasiłek macierzyński.

POLSKA

Jednorazowa zapomoga z tytułu urodzenia się dziecka (ustawa o świadczeniach rodzinnych).

RUMUNIA

- a) Zasiłek porodowy;
- b) Wyprawka dla noworodków.

SŁOWENIA

Zasiłek porodowy.

SŁOWACJA

- a) Zasiłek porodowy;
- b) Dodatek do zasiłku porodowego.”;
- i) Pozycja „E. FINLANDIA” otrzymuje brzmienie „FINLANDIA”;

B. Załącznik II otrzymuje brzmienie:

„ZAŁĄCZNIK II

POSTANOWIENIA KONWENCJI, KTÓRE POZOSTAJĄ W MOCY I KTÓRE, W STOSOWNYCH PRZYPADKACH, SĄ OGRANICZONE DO OBJĘTYCH NIMI OSÓB (art. 8 ust. 1)

Uwagi natury ogólnej

Należy zauważyć, że w niniejszym załączniku nie wymieniono postanowień konwencji dwustronnych, które nie są objęte zakresem stosowania niniejszego rozporządzenia i które nadal obowiązują między państwami członkowskimi. Obejmuje to zobowiązania między państwami członkowskimi, które wynikają z konwencji zawierających, na przykład, postanowienia dotyczące sumowania okresów ubezpieczenia ukończonych w państwie trzecim.

Postanowienia konwencji o zabezpieczeniu społecznym, które nadal mają zastosowanie:

BELGIA — NIEMCY

Art. 3 i 4 protokołu końcowego z dnia 7 grudnia 1957 r. do konwencji ogólnej z tego samego dnia, w brzmieniu ustalonym protokołem uzupełniającym z dnia 10 listopada 1960 r. (zaliczanie okresów ubezpieczenia ukończonych w niektórych regionach przygranicznych przed drugą wojną światową, w czasie tej wojny i po jej zakończeniu).

BELGIA — LUKSEMBURG

Konwencja z dnia 24 marca 1994 r. o zabezpieczeniu społecznym pracowników przygranicznych (dotycząca dodatkowego zryczałtowanego zwrotu).

BUŁGARIA — NIEMCY

Artykuł 28 ust. 1 lit. b) konwencji z dnia 17 grudnia 1997 r. o zabezpieczeniu społecznym (utrzymanie w mocy konwencji zawartych między Bułgarią a byłą Niemiecką Republiką Demokratyczną w odniesieniu do osób, które już otrzymywały emeryturę lub rentę przed 1996 r.)

BUŁGARIA — AUSTRIA

Artykuł 38 ust. 3 konwencji z dnia 14 kwietnia 2005 r. o zabezpieczeniu społecznym (zaliczanie okresów ubezpieczenia ukończonych przed dniem 27 listopada 1961 r.); stosowanie tego postanowienia ogranicza się do osób objętych tą konwencją.

BUŁGARIA — SŁOWENIA

Artykuł 32 ust. 2 konwencji z dnia 18 grudnia 1957 r. o zabezpieczeniu społecznym (zaliczanie okresów ubezpieczenia ukończonych przed dniem 31 grudnia 1957 r.).

REPUBLIKA CZESKA — NIEMCY

Artykuł 39 ust. 1 lit. b) i c) konwencji z dnia 27 lipca 2001 r. o zabezpieczeniu społecznym (utrzymanie w mocy konwencji zawartej między byłą Czechosłowacją a byłą Niemiecką Republiką Demokratyczną w odniesieniu do osób, które już otrzymywały emeryturę lub rentę przed 1996 r.; zaliczanie okresów ubezpieczenia ukończonych w jednym z umawiających się państw w odniesieniu do osób, które, przebywając na terytorium drugiego z umawiających się państw, już otrzymywały w dniu 1 września 2002 r. emeryturę lub rentę za te okresy od tego drugiego umawiającego się państwa).

REPUBLIKA CZESKA — CYPR

Artykuł 32 ust. 4 konwencji z dnia 19 stycznia 1999 r. o zabezpieczeniu społecznym (określenie podziału kompetencji w odniesieniu do obliczania ukończonych okresów zatrudnienia na mocy stosownej konwencji z 1976 r.); stosowanie tego postanowienia ogranicza się do osób objętych tą konwencją.

REPUBLIKA CZESKA — LUKSEMBURG

Artykuł 52 ust. 8 konwencji z dnia 17 listopada 2000 r. o zabezpieczeniu społecznym (zaliczanie okresów ubezpieczenia emerytalno-rentowego w odniesieniu do uchodźców politycznych).

REPUBLIKA CZESKA — AUSTRIA

Artykuł 32 ust. 3 konwencji z dnia 20 lipca 1999 r. o zabezpieczeniu społecznym (zaliczanie okresów ubezpieczenia ukończonych przed dniem 27 listopada 1961 r.); stosowanie tego postanowienia ogranicza się do osób objętych tą konwencją.

REPUBLIKA CZESKA — SŁOWACJA

Artykuł 12, 20 i 33 konwencji z dnia 29 października 1992 r. o zabezpieczeniu społecznym (art. 12 określa podział kompetencji w zakresie przyznawania rent rodzinnych; art. 20 określa podział kompetencji w zakresie obliczania ukończonych okresów ubezpieczenia do dnia rozwiązania Czeskiej i Słowackiej Republiki Federacyjnej; art. 33 określa podział kompetencji w zakresie wypłacania świadczeń emerytalno-rentowych przyznanych przed dniem rozwiązania Czeskiej i Słowackiej Republiki Federacyjnej).

DANIA — FINLANDIA

Artykuł 7 konwencji nordyckiej z dnia 18 sierpnia 2003 r. o zabezpieczeniu społecznym (dotyczący pokrywania dodatkowych kosztów podróży w przypadku choroby w czasie pobytu w innym państwie nordyckim, powodującej wzrost kosztów podróży powrotnej do państwa zamieszkania).

DANIA — SZWECJA

Artykuł 7 konwencji nordyckiej z dnia 18 sierpnia 2003 r. o zabezpieczeniu społecznym (dotyczący pokrywania dodatkowych kosztów podróży w przypadku choroby w czasie pobytu w innym państwie nordyckim, powodującej wzrost kosztów podróży powrotnej do państwa zamieszkania).

NIEMCY — HISZPANIA

Artykuł 45 ust. 2 konwencji z dnia 4 grudnia 1973 r. o zabezpieczeniu społecznym (reprezentacja przez placówki dyplomatyczne i konsularne).

NIEMCY — FRANCJA

- a) Umowa uzupełniająca nr 4 z dnia 10 lipca 1950 r. do konwencji ogólnej z tego samego dnia, w brzmieniu ustalonym umową dodatkową nr 2 z dnia 18 czerwca 1955 r. (zaliczanie okresów ubezpieczenia ukończonych między dniem 1 lipca 1940 r. a dniem 30 czerwca 1950 r.);
- b) Tytuł I tej umowy uzupełniającej nr 2 (zaliczanie okresów ubezpieczenia ukończonych przed dniem 8 maja 1945 r.);
- c) Punkt 6, 7 i 8 protokołu ogólnego z dnia 10 lipca 1950 r. do konwencji ogólnej z tego samego dnia (uzgodnienia administracyjne);
- d) Tytuł II, III i IV umowy z dnia 20 grudnia 1963 r. (zabezpieczenie społeczne w kraju związkowym Saara).

NIEMCY — LUKSEMBURG

Artykuł 4, 5, 6 i 7 konwencji z dnia 11 lipca 1959 r. (zaliczanie okresów ubezpieczenia ukończonych między wrześniem 1940 r. a czerwcem 1946 r.).

NIEMCY — WĘGRY

Artykuł 40 ust. 1 lit. b) konwencji z dnia 2 maja 1998 r. o zabezpieczeniu społecznym (utrzymanie w mocy konwencji zawartej między byłą Niemiecką Republiką Demokratyczną a Węgrami w odniesieniu do osób, które już otrzymywały emeryturę lub rentę przed 1996 r.)

NIEMCY — NIDERLANDY

Artykuł 2 i 3 umowy uzupełniającej nr 4 z dnia 21 grudnia 1956 r. do konwencji z dnia 29 marca 1951 r. (rozstrzygnięcie w sprawach praw nabytych w niemieckim systemie ubezpieczenia społecznego przez pracowników holenderskich między dniem 13 maja 1940 r. a dniem 1 września 1945 r.)

NIEMCY — AUSTRIA

- a) Artykuł 1 ust. 5 oraz art. 8 konwencji z dnia 19 lipca 1978 r. o ubezpieczeniu na wypadek bezrobocia oraz art. 10 protokołu końcowego do tej konwencji (przyznawanie zasiłków dla bezrobotnych pracownikom przygranicznym przez poprzednie państwo zatrudnienia) nadal stosuje się do osób, które pracowały jako pracownicy przygraniczni do dnia 1 stycznia 2005 r. włącznie i stały się bezrobotne przed dniem 1 stycznia 2011 r.
- b) Artykuł 14 ust. 2 lit. g), h), i) oraz j) konwencji z dnia 4 października 1995 r. o zabezpieczeniu społecznym (określenie podziału kompetencji między obydwojema krajami w odniesieniu do spraw dotyczących zakończonego ubezpieczenia i do ukończonych okresów ubezpieczenia); stosowanie tego postanowienia ogranicza się do osób objętych tą konwencją.

NIEMCY — POLSKA

- a) Umowa z dnia 9 października 1975 r. o zaopatrzeniu emerytalnym i wypadkowym, zgodnie z warunkami i zakresem określonymi w art. 27 ust. 2–4 umowy o zabezpieczeniu społecznym z dnia 8 grudnia 1990 r. (zachowanie na podstawie umowy z 1975 roku statusu prawnego osób, które zamieszkały na terytorium Niemiec lub Polski przed dniem 1 stycznia 1991 r. i które nadal mieszkają na tym terytorium);
- b) Artykuł 27 ust. 5 i art. 28 ust. 2 umowy z dnia 8 grudnia 1990 r. o zabezpieczeniu społecznym (zachowanie uprawnień do emerytur lub rent wypłacanych na podstawie umowy z 1957 roku zawartej między byłą Niemiecką Republiką Demokratyczną a Polską; zaliczanie okresów ubezpieczenia ukończonych przez polskich pracowników na podstawie umowy z 1988 roku zawartej między byłą Niemiecką Republiką Demokratyczną a Polską).

NIEMCY — RUMUNIA

Artykuł 28 ust. 1 lit. b) konwencji z dnia 8 kwietnia 2005 r. o zabezpieczeniu społecznym (utrzymanie w mocy konwencji zawartej między byłą Niemiecką Republiką Demokratyczną a Rumunią w odniesieniu do osób, które już otrzymywały emeryturę lub rentę przed 1996 r.)

NIEMCY — SŁOWENIA

Artykuł 42 konwencji z dnia 24 września 1997 r. o zabezpieczeniu społecznym (rozstrzygnięcie w sprawach praw nabytych przed dniem 1 stycznia 1956 r. na podstawie systemu zabezpieczeń społecznych drugiego umawiającego się państwa); stosowanie tego postanowienia ogranicza się do osób objętych tą konwencją.

NIEMCY — SŁOWACJA

Artykuł 29 ust. 1 akapit drugi i trzeci umowy z dnia 12 września 2002 r. (utrzymanie w mocy konwencji zawartej między byłą Czechosłowacją a byłą Niemiecką Republiką Demokratyczną w odniesieniu do osób, które już otrzymywały emeryturę lub rentę przed 1996 r.; zaliczanie okresów ubezpieczenia ukończonych w jednym z umawiających się państw w odniesieniu do osób, które przebywając na terytorium drugiego z umawiających się państw już otrzymywały od niego w dniu 1 grudnia 2003 r. emeryturę lub rentę za te okresy).

NIEMCY — ZJEDNOCZONE KRÓLESTWO

- a) Artykuł 7 ust. 5 i 6 konwencji z dnia 20 kwietnia 1960 r. o zabezpieczeniu społecznym (ustawodawstwo właściwe dla osób cywilnych pracujących w siłach zbrojnych);
- b) Artykuł 5 ust. 5 i 6 konwencji z dnia 20 kwietnia 1960 r. o ubezpieczeniu na wypadek bezrobocia (ustawodawstwo właściwe dla osób cywilnych pracujących w siłach zbrojnych).

IRLANDIA — ZJEDNOCZONE KRÓLESTWO

Artykuł 19 ust. 2 umowy z dnia 14 grudnia 2004 r. o zabezpieczeniu społecznym (dotyczący przenoszenia i zaliczania niektórych świadczeń z tytułu niepełnosprawności).

HISZPANIA — PORTUGALIA

Artykuł 22 konwencji ogólnej z dnia 11 czerwca 1969 r. (eksportowanie zasiłków dla bezrobotnych). Ta pozycja będzie obowiązywała przez dwa lata od dnia rozpoczęcia stosowania niniejszego rozporządzenia.

WŁOCHY — SŁOWENIA

- a) Umowa w sprawie wykonania wzajemnych zobowiązań w zakresie ubezpieczeń społecznych, z uwzględnieniem pkt 7 załącznika XIV do traktatu o pokoju, zawarta w formie wymiany not w dniu 5 lutego 1959 r. (zaliczanie okresów ubezpieczenia ukończonych przed dniem 18 grudnia 1954 r.); stosowanie tego postanowienia ogranicza się do osób objętych tą umową.
- b) Artykuł 45 ust. 3 konwencji z dnia 7 lipca 1997 r. o zabezpieczeniu społecznym, który dotyczy byłej strefy B Wolnego Terytorium Triestu (zaliczanie okresów ubezpieczenia ukończonych przed dniem 5 października 1956 r.); stosowanie tego postanowienia ogranicza się do osób objętych tą konwencją.

LUKSEMBURG — PORTUGALIA

Umowa z dnia 10 marca 1997 r. (w sprawie uznawania decyzji podejmowanych przez instytucje jednej z umawiających się stron i dotyczących stopnia niepełnosprawności osób ubiegających się o rentę od instytucji drugiej z umawiających się stron).

LUKSEMBURG — SŁOWACJA

Artykuł 50 ust. 5 konwencji z dnia 23 maja 2002 r. o zabezpieczeniu społecznym (zaliczanie okresów ubezpieczenia emerytalno-rentowego w odniesieniu do uchodźców politycznych).

WĘGRY — AUSTRIA

Artykuł 36 ust. 3 konwencji z dnia 31 marca 1999 r. o zabezpieczeniu społecznym (zaliczanie okresów ubezpieczenia ukończonych przed dniem 27 listopada 1961 r.); stosowanie tego postanowienia ogranicza się do osób objętych tą konwencją.

WĘGRY — SŁOWENIA

Artykuł 31 konwencji z dnia 7 października 1957 r. o zabezpieczeniu społecznym (zaliczanie okresów ubezpieczenia ukończonych przed dniem 29 maja 1956 r.); stosowanie tego postanowienia ogranicza się do osób objętych tą konwencją.

WĘGRY — SŁOWACJA

Artykuł 34 ust. 1 konwencji z dnia 30 stycznia 1959 r. o zabezpieczeniu społecznym (art. 34 ust. 1 tej konwencji przewiduje, że okresy ubezpieczenia zaliczone przed dniem podpisania konwencji są okresami ubezpieczenia umawiającego się państwa, na którego terytorium osoba uprawniona miała miejsce zamieszkania); stosowanie tego postanowienia ogranicza się do osób objętych tą konwencją.

AUSTRIA — POLSKA

Artykuł 33 ust. 3 umowy z dnia 7 września 1998 r. o zabezpieczeniu społecznym (zaliczanie okresów ubezpieczenia ukończonych przed dniem 27 listopada 1961 r.); stosowanie tego postanowienia ogranicza się do osób objętych tą umową.

AUSTRIA — RUMUNIA

Artykuł 37 ust. 3 umowy z dnia 28 października 2005 r. o zabezpieczeniu społecznym (zaliczanie okresów ubezpieczenia ukończonych przed dniem 27 listopada 1961 r.); stosowanie tego postanowienia ogranicza się do osób objętych tą umową.

AUSTRIA — SŁOWENIA

Artykuł 37 konwencji z dnia 10 marca 1997 r. o zabezpieczeniu społecznym (zaliczanie okresów ubezpieczenia ukończonych przed dniem 1 stycznia 1956 r.); stosowanie tego postanowienia ogranicza się do osób objętych tą konwencją.

AUSTRIA — SŁOWACJA

Artykuł 34 ust. 3 konwencji z dnia 21 grudnia 2001 r. o zabezpieczeniu społecznym (zaliczanie okresów ubezpieczenia ukończonych przed dniem 27 listopada 1961 r.); stosowanie tego postanowienia ogranicza się do osób objętych tą konwencją.

FINLANDIA — SZWECJA

Artykuł 7 konwencji nordyckiej z dnia 18 sierpnia 2003 r. o zabezpieczeniu społecznym (dotyczący pokrywania dodatkowych kosztów podróży w przypadku choroby w czasie pobytu w innym państwie nordyckim, powodującej wzrost kosztów podróży powrotnej do państwa zamieszkania)."

C. Załącznik III otrzymuje brzmienie:

„ZAŁĄCZNIK III

OGRANICZENIE PRAW DO ŚWIADCZEŃ RZECZOWYCH DLA CZŁONKÓW RODZINY PRACOWNIKA PRZYGRANICZNEGO (o którym mowa w art. 18 ust. 2)

DANIA

ESTONIA (niniejszy wpis obowiązuje w okresie, o którym mowa w art. 87 ust. 10a)

IRLANDIA

HISZPANIA (niniejszy wpis obowiązuje w okresie, o którym mowa w art. 87 ust. 10a)

WŁOCHY (niniejszy wpis obowiązuje w okresie, o którym mowa w art. 87 ust. 10a)

LITWA (niniejszy wpis obowiązuje w okresie, o którym mowa w art. 87 ust. 10a)

WĘGRY (niniejszy wpis obowiązuje w okresie, o którym mowa w art. 87 ust. 10a)

NIDERLANDY (niniejszy wpis obowiązuje w okresie, o którym mowa w art. 87 ust. 10a)

FINLANDIA

SZWECJA

ZJEDNOCZONE KRÓLESTWO”.

D. W załączniku IV wprowadza się następujące zmiany:

1) Po wpisie „BELGIA” dodaje się następujące wpisy:

„BUŁGARIA

REPUBLIKA CZESKA”;

2) Skreśla się wpis „WŁOCHY”;

3) Po wpisie „FRANCJA” dodaje się wpis „CYPR”;

4) Po wpisie „LUKSEMBURG” dodaje się następujące wpisy:

„WĘGRY

NIDERLANDY”;

5) Po wpisie „AUSTRIA” dodaje się następujące wpisy:

„POLSKA

SŁOWENIA”.

E. W załączniku VI wprowadza się następujące zmiany:

1) Na początku załącznika dodaje się następujące wpisy:

„REPUBLIKA CZESKA

Pełna renta z tytułu niepełnosprawności dla osób, które stały się całkowicie niepełnosprawne przed osiągnięciem osiemnastego roku życia, a które nie były ubezpieczone przez wymagany okres (dział 42 ustawy o ubezpieczeniu emerytalnym i rentowym nr 155/1955 Coll.).

ESTONIA

- a) Świadczenia z tytułu inwalidztwa przyznane przed dniem 1 kwietnia 2000 r. na podstawie ustawy o zasiłkach państwowych i utrzymane na mocy ustawy o państwowym ubezpieczeniu emerytalno-rentowym.
  - b) Świadczenia krajowe przyznane z tytułu inwalidztwa zgodnie z ustawą o państwowym ubezpieczeniu emerytalno-rentowym.
  - c) Świadczenia z tytułu inwalidztwa przyznane zgodnie z ustawą o służbie w siłach obronnych, ustawą o służbie w policji, ustawą o prokuraturze, ustawą o statusie sędziego, ustawą o wynagrodzeniach, emeryturach, rentach i innych gwarancjach socjalnych dla członków Riigikogu oraz z ustawą o urzędowych świadczeniach na rzecz Prezydenta Republiki.”;
- 2) Pozycje „A. GRECJA” i „B. IRLANDIA” otrzymują odpowiednio brzmienie „GRECJA” i „IRLANDIA”;
- 3) Wpis w pozycji „IRLANDIA” zostaje skreślony i przeniesiony do pozycji „Grecja” oraz otrzymuje brzmienie:
„Część 2 rozdział 17 ujednoliconej ustawy o opiece społecznej z 2005 r.”;
- 4) Po wpisie w pozycji „GRECJA” dodaje się następujący wpis:

„ŁOTWA

Świadczenia z tytułu inwalidztwa (trzecia grupa) na podstawie art. 16 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 1 stycznia 1996 r. o emeryturach i rentach krajowych.”;

5) Pozycja „C. FINLANDIA” otrzymuje brzmienie „FINLANDIA” i odpowiadający wpis otrzymuje brzmienie:

„FINLANDIA

Renty krajowe przyznawane osobom, które urodziły się niepełnosprawne lub stały się niepełnosprawne we wczesnych latach życia (ustawa o emeryturach i rentach krajowych, 568/2007);

Świadczenia z tytułu inwalidztwa określone zgodnie z przepisami przejściowymi i przyznane przed dniem 1 stycznia 1994 r. (ustawa o wykonaniu ustawy o emeryturach i rentach krajowych, 569/2007).”;

6) Pozycje „D. SZWECJA” i „E. ZJEDNOCZONE KRÓLESTWO” otrzymują odpowiednio brzmienie „SZWECJA” i „ZJEDNOCZONE KRÓLESTWO”.

F. W załączniku VII wprowadza się następujące zmiany:

- 1) W tabelach zatytułowanych „BELGIA” i „FRANCJA” skreśla się wiersze dotyczące Luksemburga;
- 2) Skreśla się tabelę zatytułowaną „LUKSEMBURG”.

G. Załącznik VIII otrzymuje brzmienie:

„ZAŁĄCZNIK VIII

PRZYPADKI, W KTÓRYCH ODSZCZĘDZAJĄ SIĘ OD WYLICZENIA PROPORCJONALNEGO LUB NIE STOSUJE SIĘ GO (art. 52 ust. 4 i 5)

Część 1: Przypadki, w których odstępuje się od wyliczenia proporcjonalnego zgodnie z art. 52 ust. 4

DANIA

Wszystkie wnioski o przyznanie emerytury lub renty, o których mowa w ustawie o emeryturach i rentach socjalnych, z wyjątkiem emerytur lub rent wymienionych w załączniku IX.

IRLANDIA

Wszystkie wnioski o przyznanie emerytury państwowej (przejściowej), emerytury państwowej (składkowej) oraz renty wdowiej (składkowej) i renty na rzecz wdowców (składkowej).

CYPR

Wszystkie wnioski o przyznanie świadczeń z tytułu starości, świadczeń z tytułu inwalidztwa oraz rent wdowich i rent na rzecz wdowców.

ŁOTWA

- a) Wszystkie wnioski o przyznanie świadczeń z tytułu inwalidztwa (ustawa o emeryturach i rentach państwowych z dnia 1 stycznia 1996 r.);
- b) Wszystkie wnioski o przyznanie renty rodzinnej (ustawa o emeryturach i rentach państwowych z dnia 1 stycznia 1996 r.; ustawa o kapitałowym systemie emerytur z dnia 1 lipca 2001 r.);

LITWA

Wszystkie wnioski o przyznanie renty rodzinnej z państwowego ubezpieczenia społecznego obliczonej od podstawowej kwoty renty rodzinnej (ustawa o świadczeniach z państwowego ubezpieczenia społecznego).

NIDERLANDY

Wszystkie wnioski o przyznanie świadczeń z tytułu starości na mocy ustawy o powszechnym ubezpieczeniu emerytalnym (AOW).

AUSTRIA

- a) Wszystkie wnioski o przyznanie świadczeń na mocy ustawy federalnej z dnia 9 września 1955 r. o ogólnym zabezpieczeniu społecznym (ASVG), ustawy federalnej z dnia 11 października 1978 r. o zabezpieczeniu społecznym przedsiębiorców prowadzących działalność handlową (GSVG), ustawy federalnej z dnia 11 października 1978 r. o zabezpieczeniu społecznym rolników prowadzących działalność na własny rachunek (BSVG) oraz ustawy federalnej z dnia 30 listopada 1978 r. o zabezpieczeniu społecznym przedstawicieli wolnych zawodów prowadzących działalność na własny rachunek (FSVG);
- b) Wszystkie wnioski o przyznanie świadczeń z tytułu niepełnosprawności na podstawie konta emerytalno-rentowego na mocy ustawy ogólnej o emeryturach i rentach (APG) z dnia 18 listopada 2004 r.;
- c) Wszystkie wnioski o przyznanie renty rodzinnej na podstawie konta emerytalnego na mocy ustawy ogólnej o emeryturach i rentach (APG) z dnia 18 listopada 2004 r., jeżeli nie należy się podwyższenie świadczeń w związku z dodatkowymi miesiącami ubezpieczenia na mocy art. 7 ust. 2 ustawy ogólnej o emeryturach i rentach (APG);
- d) Wszystkie wnioski o przyznanie świadczeń z tytułu niepełnosprawności i rent rodzinnych od Austriackich Regionalnych Izb Lekarskich (Landesärztekammer) opartej na świadczeniu podstawowym (świadczenie podstawowe i wszelkie świadczenia uzupełniające lub podstawowa emerytura lub renta);
- e) Wszystkie wnioski o przyznanie stałego zasiłku z tytułu inwalidztwa zawodowego i zasiłku na prawach renty rodzinnej z funduszu emerytalno-rentowego Austriackiej Izby Weterynarzy;
- f) Wszystkie wnioski o przyznanie świadczeń z tytułu inwalidztwa zawodowego, renty wdowiej i renty dla sierot zgodnie ze statutem instytucji pomocy społecznej austriackich izb adwokackich, część A.

POLSKA

Wszystkie wnioski o przyznanie renty z tytułu niepełnosprawności, emerytury z systemu zdefiniowanego świadczenia oraz renty rodzinnej.

PORTUGALIA

Wszystkie wnioski o przyznanie świadczeń z tytułu inwalidztwa, starości oraz rent rodzinnych, z wyjątkiem przypadków, w których suma okresów ubezpieczenia ukończonych na podstawie ustawodawstwa więcej niż jednego państwa członkowskiego jest równa lub większa niż 21 lat kalendarzowych, suma krajowych okresów ubezpieczenia jest równa lub mniejsza niż 20 lat, a wyliczenia dokonano zgodnie z przepisami art. 11 dekreту- ustawy nr 35/2002 z dnia 19 lutego.

SŁOWACJA

- a) Wszystkie wnioski o przyznanie renty rodzinnej (renty wdowiej, renty na rzecz wdowców oraz renty dla sierot), którą oblicza się według ustawodawstwa obowiązującego przed dniem 1 stycznia 2004 r. i której wysokość określa się na podstawie emerytury lub renty wypłacanej uprzednio danemu członkowi rodziny przed jego śmiercią;
- b) Wszystkie wnioski o przyznanie emerytur lub rent obliczonych według ustawy nr 461/2003 Coll. o zabezpieczeniu społecznym z późniejszymi zmianami.

SZWECJA

Wszystkie wnioski o przyznanie gwarantowanej emerytury lub renty w formie świadczenia z tytułu starości (ustawa 1998:702) i świadczenia z tytułu starości w formie dodatkowej emerytury lub renty (ustawa 1998:674).

ZJEDNOCZONE KRÓLESTWO

Wszystkie wnioski o przyznanie emerytury, rent wdowich i świadczeń sierocych, z wyjątkiem tych, w odniesieniu do których:

- a) w roku podatkowym rozpoczynającym się dnia 6 kwietnia 1975 r. lub później:
  - (i) zainteresowany spełnił okresy ubezpieczenia, zatrudnienia lub zamieszkania na podstawie ustawodawstwa Zjednoczonego Królestwa i innego państwa członkowskiego; oraz jeden (lub więcej) rok podatkowy nie był uważany za rok kwalifikujący w rozumieniu ustawodawstwa Zjednoczonego Królestwa;

- (ii) okresy ubezpieczenia spełnione na podstawie ustawodawstwa obowiązującego w Zjednoczonym Królestwie w odniesieniu do okresów sprzed 5 lipca 1948 r. byłyby brane pod uwagę do celów stosowania art. 52 ust. 1 lit. b) rozporządzenia poprzez zastosowanie okresów ubezpieczenia, zatrudnienia lub zamieszkania na podstawie ustawodawstwa innego państwa członkowskiego.

Wszystkie wnioski o przyznanie dodatkowej emerytury lub renty zgodnie z ustawą o składkach na zabezpieczenie społeczne i świadczeniach z tego zabezpieczenia z 1992 r., sekcja 44, oraz ustawy o składkach na zabezpieczenie społeczne i świadczeniach z tego zabezpieczenia (Irlandia Północna) z 1992 r., sekcja 44.

Część 2: Przypadki, w których stosuje się art. 52 ust. 5

BUŁGARIA

Świadczenia z tytułu starości z dodatkowego obowiązkowego ubezpieczenia emerytalnego na podstawie części II tytułu II kodeksu ubezpieczenia społecznego.

ESTONIA

Obowiązkowy system otwartych funduszy świadczeń z tytułu starości.

FRANCJA

Podstawowe lub dodatkowe systemy, w których wysokość świadczeń z tytułu starości jest ustalana na podstawie punktów emerytalnych.

ŁOTWA

Świadczenia z tytułu starości (ustawa o emeryturach i rentach państwowych z dnia 1 stycznia 1996 r.; ustawa o kapitałowym systemie emerytur z dnia 1 lipca 2001 r.).

WĘGRY

Świadczenia emerytalne lub rentowe oparte na członkostwie w prywatnych funduszach emerytalnych.

AUSTRIA

- a) Świadczenia z tytułu starości na podstawie kont emerytalnych zgodnie z ustawą ogólną o emeryturach i rentach (APG) z dnia 18 listopada 2004 r.;
- b) Obowiązkowe zasiłki na mocy art. 41 ustawy federalnej z dnia 28 grudnia 2001 r. BGG I nr 154 o powszechnym funduszu wynagrodzeń farmaceutów austriackich (Pharmazeutische Gehaltskasse für Österreich);
- c) Emerytury i wcześniejsze emerytury Austriackich Regionalnych Izb Lekarskich oparte na świadczeniu podstawowym (świadczenie podstawowe i wszelkie świadczenia uzupełniające lub emerytura podstawowa) oraz wszystkie świadczenia emerytalno-rentowe Austriackich Regionalnych Izb Lekarskich oparte na świadczeniu dodatkowym (emerytura dodatkowa lub indywidualna);
- d) Zasiłek z tytułu starości z funduszu emerytalno-rentowego Austriackiej Izby Weterynarzy;
- e) Świadczenia zgodne ze statutem instytucji pomocy społecznej austriackich izb adwokackich, część A i B, z wyjątkiem wniosków o przyznanie świadczeń z tytułu niepełnosprawności, rent wdowich i rent dla sierot zgodnie ze statutem instytucji pomocy społecznej austriackich izb adwokackich, część A;
- f) Świadczenia zapewniane przez instytucje pomocy społecznej Federalnej Izby Architektów i Doradców Technicznych na mocy ustawy o Austriackiej Izbie Inżynierów Budownictwa Lądowego (*Ziviltechniker-kammergesetz*) z 1993 r. i zgodnie ze statutami instytucji pomocy społecznej, z wyjątkiem świadczeń z tytułu inwalidztwa zawodowego oraz rent rodzinnych wynikających z wyżej wspomnianych świadczeń;
- g) Świadczenia zgodne ze statutem instytucji zabezpieczenia społecznego Federalnej Izby Zawodowych Księgowych i Doradców Podatkowych na mocy austriackiej ustawy o zawodowych księgowych i doradcach podatkowych (*Wirtschaftstreuhänderberufsgesetz*).

POLSKA

Emerytury przysługujące z systemu zdefiniowanej składki.

SŁOWENIA

Emerytury lub renty z obowiązkowego dodatkowego ubezpieczenia emerytalno-rentowego.

SŁOWACJA

Obowiązkowy system oszczędności emerytalnych.

SZWECJA

Emerytury lub renty oparte na dochodach oraz emerytury lub renty składkowe (ustawa 1998:674).

ZJEDNOCZONE KRÓLESTWO

Stopniowane świadczenia emerytalne wypłacane zgodnie z ustawą o powszechnym ubezpieczeniu z 1965 r., sekcja 36 i 37 oraz ustawy o powszechnym ubezpieczeniu (Irlandia Północna) z 1966 r., sekcja 35 i 36.”.

H. W załączniku IX wprowadza się następujące zmiany:

1) W części I:

- a) Pozycje „A. BELGIA”, „B. DANIA”, „C. GRECJA”, „D. HISZPANIA”, „E. FRANCJA”, „F. IRLANDIA”, „G. NIDERLANDY”, „H. FINLANDIA” oraz „I. SZWECJA” otrzymują odpowiednio brzmienie „BELGIA”, „DANIA”, „GRECJA”, „HISZPANIA”, „FRANCJA”, „IRLANDIA”, „NIDERLANDY”, „FINLANDIA” oraz „SZWECJA”;
- b) Wpis w pozycji „IRLANDIA” umieszcza się po wpisie w pozycji „DANIA” i przed wpisem w pozycji „GRECJA”;
- c) Po wpisie w pozycji „FRANCJA” dodaje się następujący wpis:

„ŁOTWA

Świadczenia z tytułu inwalidztwa (trzecia grupa) na podstawie art. 16 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 1 stycznia 1996 r. o emeryturach i rentach państwowych.”;

- d) We wpisie w pozycji „NIDERLANDY” pozycji dodaje się tekst w brzmieniu:

„Ustawa z dnia 10 listopada 2005 r. o dostosowaniu pracy i wysokości dochodu do zdolności do pracy (WIA).”;

- e) Wpis w pozycji „FINLANDIA” otrzymuje brzmienie:

„Emerytury lub renty dla osób niepełnosprawnych od urodzenia lub od wczesnego dzieciństwa (krajowa ustawa o emeryturach i rentach, 568/2007);

Emerytury lub renty krajowe oraz emerytury lub renty małżonka określone zgodnie z przepisami przejściowymi i przyznane przed dniem 1 stycznia 1994 r. (ustawa o wykonaniu krajowej ustawy o emeryturach i rentach, 569/2007);

Dodatkowa kwota renty dla dziecka przy obliczaniu niezależnych świadczeń zgodnie z krajową ustawą o emeryturach i rentach (krajowa ustawa o emeryturach i rentach, 568/2007).”;

- f) Wpis w pozycji „SZWECJA” otrzymuje brzmienie:

„Szwedzkie świadczenie na wypadek choroby i odszkodowanie z tytułu niewykonywania pracy, uzależnione od wysokości dochodów (ustawa 1962:381).

Szwedzka emerytura lub renta gwarancyjna i odszkodowanie gwarantowane, które zastąpiły pełne szwedzkie emerytury i renty państwowe przewidziane w ustawodawstwie o emeryturach i rentach państwowych, które miało zastosowanie przed dniem 1 stycznia 1993 r. oraz pełna emerytura i renta państwowa przyznawana na podstawie przepisów przejściowych ustawodawstwa mającego zastosowanie od tego dnia.”.

2) W części II:

- a) Pozycje „A. NIEMCY”, „B. HISZPANIA”, „C. WŁOCHY”, „D. LUKSEMBURG”, „E. FINLANDIA” oraz „F. SZWECJA” otrzymują odpowiednio brzmienie „NIEMCY”, „HISZPANIA”, „WŁOCHY”, „LUKSEMBURG”, „FINLANDIA” oraz „SZWECJA”;

- b) Po wpisie w pozycji „WŁOCHY” dodaje się następujące wpisy:

„ŁOTWA

Renta rodzinna wyliczana na podstawie zakładanych okresów ubezpieczenia (art. 23 ust. 8 ustawy z dnia 1 stycznia 1996 r. o emeryturach i rentach państwowych).

LITWA

- a) Renty z tytułu niezdolności do pracy wypłacane z państwowego ubezpieczenia społecznego na mocy ustawy o emeryturach i rentach z państwowego ubezpieczenia społecznego.
- b) Renty rodzinne i renty dla sierot z państwowego ubezpieczenia społecznego wyliczone, zgodnie z ustawą o emeryturach i rentach z państwowego ubezpieczenia społecznego, na podstawie renty z tytułu niezdolności do pracy, którą otrzymywał zmarły.”;
- c) Po wpisie pod pozycją „LUKSEMBURG” dodaje się następujący wpis:

„SŁOWACJA

- a) Słowackie świadczenia z tytułu inwalidztwa i pochodna od nich renta rodzinna;

b) Świadczenia z tytułu inwalidztwa przyznane osobie, która stała się niepełnosprawna będąc dzieckiem pozostającym na utrzymaniu i w przypadku której zawsze uznaje się spełnienie wymaganych okresów ubezpieczenia (art. 70 ust. 2, art. 72 ust. 3 oraz art. 73 ust. 3 i 4 ustawy nr 461/2003 o ubezpieczeniu społecznym z późniejszymi zmianami).”.

3) W części III:

Wpis „Nordycka konwencja o zabezpieczeniu społecznym z dnia 15 czerwca 1992 r.” otrzymuje brzmienie: „Konwencja nordycka z dnia 18 sierpnia 2003 r. o zabezpieczeniu społecznym”.

I. Załącznik X otrzymuje brzmienie:

„ZAŁĄCZNIK X

SPECJALNE NIESKŁADKOWE ŚWIADCZENIA PIENIĘŻNE (art. 70 ust. 2 lit. c)

BELGIA

- a) Zasiłek zastępujący dochód (ustawa z dnia 27 lutego 1987 r.);
- b) Dochód gwarantowany dla osób starszych (ustawa z dnia 22 marca 2001 r.).

BUŁGARIA

Emerytura lub renta socjalna dla osób starszych (art. 89 kodeksu zabezpieczenia społecznego).

REPUBLIKA CZESKA

Zasiłek socjalny (ustawa o państwowej pomocy społecznej nr 117/1995 Sb.).

DANIA

Zasiłek na koszty zakwaterowania dla emerytów i rencistów (ustawa o indywidualnej pomocy dotyczącej zakwaterowania, tekst jednolity w ustawie nr 204 z dnia 29 marca 1995 r.).

NIEMCY

- a) Dochód zapewniający podstawowe utrzymanie dla osób starszych i osób o ograniczonych możliwościach zarobkowania, przyznawany na podstawie rozdziału 4 księgi XII kodeksu socjalnego;
- b) Świadczenia na pokrycie kosztów utrzymania w ramach podstawowego zabezpieczenia dla osób poszukujących pracy, chyba że w odniesieniu do tych świadczeń spełnione są warunki kwalifikacji do czasowego dodatku po otrzymaniu zasiłku dla bezrobotnych (art. 24 ust. 1 księgi II kodeksu socjalnego).

ESTONIA

- a) Zasiłek dla niepełnosprawnych osób dorosłych (ustawa z dnia 27 stycznia 1999 r. o świadczeniach socjalnych dla osób niepełnosprawnych);
- b) Państwowy zasiłek dla bezrobotnych (ustawa z dnia 29 września 2005 r. o usługach służących zwiększaniu zatrudnienia i o wsparciu rynku pracy).

IRLANDIA

- a) Zasiłek dla osób poszukujących pracy (ujednolicona ustawa o ochronie socjalnej z 2005 r., część 3, rozdział 2);
- b) Emerytura lub renta państwowa (nieskładkowa) (ujednolicona ustawa o ochronie socjalnej z 2005 r., część 3, rozdział 4);
- c) Renta wdowia (nieskładkowa) i renta na rzecz wdowców (nieskładkowa) (ujednolicona ustawa o ochronie socjalnej z 2005 r., część 3, rozdział 6);
- d) Zasiłek z tytułu niepełnosprawności (ujednolicona ustawa o ochronie socjalnej z 2005 r., część 3, rozdział 10);
- e) Zasiłek z tytułu mobilności (ustawa o opiece zdrowotnej z 1970 r., dział 61);
- f) Renta dla osób niewidomych (ujednolicona ustawa o ochronie socjalnej z 2005 r., część 3, rozdział 5).

GRECJA

Specjalne świadczenia dla osób starszych (ustawa nr 1296/82).

HISZPANIA

- a) Gwarancja dochodu minimalnego (ustawa nr 13/82 z dnia 7 kwietnia 1982 r.);
- b) Świadczenia pieniężne w ramach pomocy osobom starszym i inwalidom niezdolnym do pracy (dekret królewski nr 2620/81 z dnia 24 lipca 1981 r.);
- c) (i) Nieskładkowe świadczenia z tytułu inwalidztwa oraz emerytury określone w art. 38 ust. 1 tekstu jednolitego ustawy ogólnej w sprawie zabezpieczenia społecznego, zatwierdzonej królewskim dekretem ustawodawczym nr 1/1994 z dnia 20 czerwca 1994 r.; oraz

- (ii) świadczenia, które uzupełniają wyżej wymienione renty i emerytury, zgodnie z ustawodawstwem obowiązującym w *Comunidades Autónomas*, jeżeli takie uzupełniające świadczenia gwarantują minimalny dochód zapewniający utrzymanie z uwzględnieniem sytuacji społeczno-gospodarczej w danych *Comunidades Autónomas*;
- d) Zasiłki służące wspieraniu mobilności i pokryciu kosztów transportu (ustawa nr 13/1982 z dnia 7 kwietnia 1982 r.).

FRANCJA

- a) Dodatkowe zasiłki wypłacane:
  - (i) ze specjalnego funduszu inwalidzkiego, oraz
  - (ii) z funduszu solidarności z osobami starszymi w odniesieniu do praw nabytych (ustawa z dnia 30 czerwca 1956 r., skodyfikowana w księdze VIII kodeksu zabezpieczenia społecznego);
- b) Zasiłek dla niepełnosprawnych osób dorosłych (ustawa z dnia 30 czerwca 1975 r., skodyfikowana w księdze VIII kodeksu zabezpieczenia społecznego);
- c) Zasiłek specjalny (ustawa z dnia 10 lipca 1952 r., skodyfikowana w księdze VIII kodeksu zabezpieczenia społecznego) w odniesieniu do praw nabytych;
- d) Zasiłek przyznawany w ramach solidarności z osobami starszymi (rozporządzenie z dnia 24 czerwca 2004 r., skodyfikowane w księdze VIII kodeksu zabezpieczenia społecznego) od dnia 1 stycznia 2006 r.

WŁOCHY

- a) Renty socjalne dla osób bez środków do życia (ustawa nr 153 z dnia 30 kwietnia 1969 r.);
- b) Renty i zasiłki dla niepełnosprawnych lub inwalidów cywilnych (ustawa nr 118 z dnia 30 marca 1974 r., nr 18 z dnia 11 lutego 1980 r. i nr 508 z dnia 23 listopada 1988 r.);
- c) Renty i zasiłki dla głuchoniemych (ustawa nr 381 z dnia 26 maja 1970 r. i nr 508 z dnia 23 listopada 1988 r.);
- d) Renty i zasiłki dla niewidomych osób cywilnych (ustawa nr 382 z dnia 27 maja 1970 r. i nr 508 z dnia 23 listopada 1988 r.);
- e) Świadczenia uzupełniające minimalne emerytury i renty (ustawa nr 218 z dnia 4 kwietnia 1952 r., nr 638 z dnia 11 listopada 1983 r. i nr 407 z dnia 29 grudnia 1990 r.);
- f) Świadczenia uzupełniające zasiłki dla niepełnosprawnych (ustawa nr 222 z dnia 12 czerwca 1984 r.);
- g) Zasiłek socjalny (ustawa nr 335 z dnia 8 sierpnia 1995 r.);
- h) Dodatek socjalny (art. 1 ust. 1 i 12 ustawy nr 544 z dnia 29 grudnia 1988 r. z późniejszymi zmianami).

CYPR

- a) Emerytura lub renta socjalna (ustawa o emeryturach i rentach socjalnych z 1995 r. (ustawa 25(l)/95) z późniejszymi zmianami);
- b) Zasiłek dla osób niepełnosprawnych z poważnym uszkodzeniem narządu ruchu (decyzja Rady Ministrów nr 38210 z dnia 16 października 1992 r., nr 41370 z dnia 1 sierpnia 1994 r., nr 46183 z dnia 11 czerwca 1997 r. i nr 53675 z dnia 16 maja 2001 r.);
- c) Specjalny zasiłek dla osób niewidomych (ustawa o zasiłkach specjalnych z 1996 r. (ustawa 77(l)/96) z późniejszymi zmianami).

ŁOTWA

- a) Państwowe świadczenie z zabezpieczenia społecznego (ustawa o państwowych świadczeniach socjalnych z dnia 1 stycznia 2003 r.);
- b) Zasiłek na pokrycie kosztów transportu dla osób niepełnosprawnych o ograniczonej sprawności ruchowej (ustawa o państwowych świadczeniach socjalnych z dnia 1 stycznia 2003 r.).

LITWA

- a) Renta socjalna (ustawa z 2005 r. o państwowych świadczeniach socjalnych, art. 5);
- b) Zasiłek wyrównawczy (ustawa z 2005 r. o państwowych świadczeniach socjalnych, art. 15);
- c) Pokrycie kosztów transportu dla osób niepełnosprawnych o ograniczonej sprawności ruchowej (ustawa z 2000 r. o pokrywaniu kosztów transportu, art. 7).

LUKSEMBURG

Dochód dla osób o znacznym stopniu niepełnosprawności (art. 1 ust. 2 ustawy z dnia 12 września 2003 r.), z wyjątkiem osób uznanych za pracowników niepełnosprawnych i zatrudnionych na zwykłym rynku pracy lub w zakładach pracy chronionej.

WĘGRY

- a) Roczne świadczenie z tytułu inwalidztwa (dekret Rady Ministrów nr 83/1987 (XII 27) o rocznym świadczeniu z tytułu inwalidztwa);
- b) Nieskładkowy zasiłek dla osób starszych (ustawa III z 1993 r. o administracji socjalnej i świadczeniach socjalnych);
- c) Zasiłek transportowy (dekret rządowy nr 164/1995 (XII 27) o zasiłkach transportowych dla osób ze znacznym upośledzeniem fizycznym).

MALTA

- a) Zasiłek uzupełniający (sekcja 73 ustawy z 1987 r. o zabezpieczeniu społecznym (rozdz. 318));
- b) Świadczenie z tytułu starości (ustawa z 1987 r. o zabezpieczeniu społecznym (rozdz. 318)).

NIDERLANDY

- a) Ustawa z dnia 24 kwietnia 1997 r. o pomocy z tytułu niepełnosprawności dla młodych osób niepełnosprawnych (Wajong);
- b) Ustawa z dnia 6 listopada 1986 r. o świadczeniach uzupełniających (TW).

AUSTRIA

Dodatek wyrównawczy (ustawa federalna z dnia 9 września 1955 r. o powszechnym ubezpieczeniu społecznym — ASVG, ustawa federalna z dnia 11 października 1978 r. o ubezpieczeniu społecznym dla przedsiębiorców prowadzących działalność handlową — GSVG oraz ustawa federalna z dnia 11 października 1978 r. o ubezpieczeniu społecznym rolników — BSVG).

POLSKA

Renta socjalna (ustawa z dnia 27 czerwca 2003 r. o rentach socjalnych).

PORTUGALIA

- a) Nieskładkowe państwowe świadczenia z tytułu starości i inwalidztwa (dekret z mocą ustawy nr 464/80 z dnia 13 października 1980 r.);
- b) Nieskładkowa renta wdowia (dekret wykonawczy nr 52/81 z dnia 11 listopada 1981 r.);
- c) Dodatek przyznawany w ramach solidarności z osobami starszymi (dekret z mocą ustawy nr 232/2005 z dnia 29 grudnia 2005 r. zmieniony dekretem z mocą ustawy nr 236/2006 z dnia 11 grudnia 2006 r.)

SŁOWENIA

- a) Emerytura lub renta państwowa (ustawa z dnia 23 grudnia 1999 r. o ubezpieczeniu emerytalnym i rentowym i ubezpieczeniu z tytułu niepełnosprawności);
- b) Dodatek do dochodu emerytów lub rencistów (ustawa z dnia 23 grudnia 1999 r. o ubezpieczeniu emerytalnym i rentowym i ubezpieczeniu z tytułu niepełnosprawności);
- c) Zasiłek na pokrycie kosztów utrzymania (ustawa z dnia 23 grudnia 1999 r. o ubezpieczeniu emerytalnym i rentowym i ubezpieczeniu z tytułu niepełnosprawności).

SŁOWACJA

- a) Wyrównanie przyznane przed dniem 1 stycznia 2004 r. w przypadku emerytur lub rent stanowiących jedyne źródło dochodu;
- b) Emerytura lub renta socjalna przyznana przed dniem 1 stycznia 2004 r.

FINLANDIA

- a) Zasiłek mieszkaniowy dla emerytów i rencistów (ustawa w sprawie zasiłku mieszkaniowego dla emerytów i rencistów, 571/2007);
- b) Świadczenie wspierające wejście na rynek pracy (ustawa o zasiłkach dla bezrobotnych 1290/2002);
- c) Specjalna pomoc dla imigrantów (ustawa o specjalnej pomocy dla imigrantów, 1192/2002).

SZWECJA

- a) Dodatki mieszkaniowe dla osób otrzymujących emerytury lub renty (ustawa 2001:761);
- b) Pomoc finansowa dla osób starszych (ustawa 2001:853).

ZJEDNOCZONE KRÓLESTWO

- a) Państwowy kredyt emerytalno-rentowy (ustawa z 2002 r. o państwowym kredycie emerytalno-rentowym i ustawa z 2002 r. o państwowym kredycie emerytalno-rentowym (Irlandia Północna));
- b) Zasiłki dla osób poszukujących pracy uzależnione od wysokości dochodu (ustawa z 1995 r. o osobach poszukujących pracy i rozporządzenie z 1995 r. o osobach poszukujących pracy (Irlandia Północna));

- c) Dodatek do dochodu (ustawa z 1992 r. o składkach na zabezpieczenie społeczne i świadczeniach z tego zabezpieczenia oraz ustawa z 1992 r. o składkach na zabezpieczenie społeczne i świadczeniach z tego zabezpieczenia (Irlandia Północna));
- d) Zasiłek dla osób niepełnosprawnych — część dotycząca przemieszczania się (ustawa z 1992 r. o składkach na zabezpieczenie społeczne i świadczeniach z tego zabezpieczenia oraz ustawa z 1992 r. o składkach na zabezpieczenie społeczne i świadczeniach z tego zabezpieczenia (Irlandia Północna)).”.

J. Załącznik XI otrzymuje brzmienie:

„ZAŁĄCZNIK XI

**PRZEPISY SZCZEGÓLNE DOTYCZĄCE STOSOWANIA USTAWODAWSTW PAŃSTW CZŁONKOWSKICH
(art. 51 ust. 3, art. 56 ust. 1 i art. 83)**

BELGIA

Brak.

BULGARIA

Artykuł 33 ust. 1 bułgarskiej ustawy o ubezpieczeniu zdrowotnym stosuje się do osób, dla których Bułgaria jest właściwym państwem członkowskim zgodnie z rozdziałem I tytułu III niniejszego rozporządzenia.

REPUBLIKA CZESKA

Do celów określenia, kogo zgodnie z art. 1 lit. i) uznaje się za członka rodziny, termin »małżonek« odnosi się również do zarejestrowanych partnerów, o których mowa w czeskiej ustawie nr 115/2006 Coll. o zarejestrowanych związkach partnerskich.

DANIA

1. a) W celu wyliczenia wysokości emerytury lub renty na podstawie ustawy *lov om social pension* (ustawa o emeryturach i rentach socjalnych) uznaje się, że okresy pracy najmniej lub pracy na własny rachunek ukończone na podstawie ustawodawstwa Danii przez pracownika przygranicznego lub pracownika przybyłego do Danii w celu wykonania pracy o charakterze sezonowym są okresami zamieszkania ukończonymi w Danii przez pozostałego przy życiu współmałżonka, o ile w tych okresach pozostały przy życiu współmałżonek pozostawał w związku małżeńskim z danym pracownikiem i nie nastąpiła separacja od stołu ani łoża ani separacja faktyczna z powodu niezgodności charakterów oraz o ile w tych okresach małżonek zamieszkiwał na terytorium innego państwa członkowskiego. Na użytek niniejszego punktu »praca o charakterze sezonowym« oznacza pracę, która z uwagi na cykl pór roku musi być wykonywana co roku.
  - b) W celu wyliczenia wysokości emerytury lub renty na podstawie ustawy *lov om social pension* (ustawa o emeryturach i rentach socjalnych) uznaje się, że okresy pracy najmniej lub działalności na własny rachunek ukończone na podstawie ustawodawstwa Danii przed dniem 1 stycznia 1984 r. przez osobę, która nie podlega pkt 2 lit. a), są okresami zamieszkania ukończonymi w Danii przez pozostałego przy życiu współmałżonka, o ile w tych okresach pozostały przy życiu współmałżonek pozostawał w związku małżeńskim z daną osobą i nie nastąpiła separacja od stołu ani łoża ani separacja faktyczna z powodu niezgodności charakterów oraz o ile w tych okresach małżonek zamieszkiwał na terytorium innego państwa członkowskiego
  - c) Okresy, które należy uwzględnić w związku z lit. a) i b), nie są brane pod uwagę, jeżeli zbiegają się one z okresami uwzględnionymi w celu obliczenia wysokości świadczenia emerytalno-rentowego należnego zainteresowanemu na podstawie ustawodawstwa innego państwa członkowskiego o ubezpieczeniu obowiązkowym lub z okresami, w których osoba ta otrzymywała świadczenie na podstawie tego ustawodawstwa. Jednakże okresy te są uwzględniane, jeżeli roczna kwota wspomnianego świadczenia jest niższa niż połowa podstawowej kwoty emerytury lub renty socjalnej.
2. a) Niezależnie od przepisów art. 6 niniejszego rozporządzenia osoby, które nie wykonywały pracy zarobkowej w co najmniej jednym z państw członkowskich, są uprawnione do otrzymywania duńskiego emerytury lub renty socjalnej jedynie wtedy, jeżeli stale mieszkają lub uprzednio stale mieszkały w Danii przez co najmniej trzy lata i jeżeli spełniają wymagania wiekowe ustalone w ustawodawstwie Danii. Z zastrzeżeniem przepisów art. 4 niniejszego rozporządzenia, art. 7 nie ma zastosowania do duńskiej emerytury lub renty socjalnej, do której takie osoby nabyły prawa.
  - b) Powyższe przepisy nie mają zastosowania do praw, jakie do duńskiej emerytury lub renty socjalnej mają członkowie rodziny osób wykonujących obecnie lub uprzednio pracę zarobkową w Danii, a także studenci i członkowie ich rodzin.
3. Tymczasowe świadczenia dla bezrobotnych, którzy zostali objęci *ledighedsydelse* (systemem pracy elastycznej) (ustawa nr 455 z dnia 10 czerwca 1997 r.), podlegają przepisom tytułu III rozdział 6 niniejszego rozporządzenia. W odniesieniu do bezrobotnych udających się do innego państwa członkowskiego przepisy art. 64 i 65 będą stosowane w przypadku, gdy to państwo członkowskie ma podobne systemy zatrudnienia dla tej samej kategorii osób.
  4. W przypadku gdy beneficjentowi duńskiej emerytury lub renty socjalnej należy się również renta rodzinna od innego państwa członkowskiego, to do celów stosowania ustawodawstwa duńskiego obydwa świadczenia traktowane są jak świadczenia tego samego rodzaju w rozumieniu art. 53 ust. 1 niniejszego rozporządzenia, pod warunkiem jednak że osoba, której renta rodzinna jest obliczona na podstawie jej okresów ubezpieczenia lub zamieszkania, nabyła także prawo do duńskiej emerytury lub renty socjalnej.

NIEMCY

1. Niezależnie od art. 5 lit. a) rozporządzenia oraz art. 5 ust. 4 pkt 1 *Sozialgesetzbuch VI* (kodeks socjalny, tom VI), osoba otrzymująca pełną emeryturę na podstawie ustawodawstwa innego państwa członkowskiego może wystąpić o objęcie ubezpieczeniem obowiązkowym w ramach niemieckiego systemu ubezpieczeń emerytalno-rentowych.
2. Niezależnie od art. 5 lit. a) niniejszego rozporządzenia oraz art. 7 ust. 1 i 3 *Sozialgesetzbuch VI* (kodeks socjalny, tom VI), osoba objęta obowiązkowym ubezpieczeniem w innym państwie członkowskim lub otrzymująca emeryturę na podstawie ustawodawstwa innego państwa członkowskiego może przystąpić do systemu ubezpieczenia dobrowolnego w Niemczech.
3. Do celów przyznania świadczeń pieniężnych na mocy SGB V § 47(1), SGB VII §47(1) i *Rechtsversicherungsordnung* § 200(2) ubezpieczonym mieszkającym w innym państwie członkowskim, w ramach niemieckich systemów ubezpieczeń oblicza się płacę netto, która jest wykorzystywana do oszacowania świadczeń tak, jakby ubezpieczony mieszkał w Niemczech, chyba że ubezpieczony wystąpi o oszacowanie na podstawie płacy netto, którą faktycznie otrzymuje.
4. Obywatele innych państw członkowskich, których miejsce zamieszkania lub zwykłego pobytu znajduje się poza terytorium Niemiec i którzy spełniają ogólne warunki niemieckiego systemu ubezpieczeń emerytalno-rentowych, mogą wpłacać do niego składki dobrowolne jedynie wówczas, gdy byli dobrowolnie lub obowiązkowo ubezpieczeni we wcześniejszym okresie w niemieckim systemie ubezpieczeń emerytalno-rentowych; powyższe ma również zastosowanie do bezpaństwowców i uchodźców, których miejsce zamieszkania lub zwykłego pobytu znajduje się w innym państwie członkowskim.
5. Okres naliczany ryczałtowo (*Pauschale Anrechnungszeit*) jest zgodnie z przepisami art. 253 *Sozialgesetzbuch VI* (kodeks socjalny, tom VI) ustalany wyłącznie w odniesieniu do okresów niemieckich.
6. W przypadku gdy do ponownego obliczenia świadczenia ma zastosowanie niemieckie ustawodawstwo emerytalno-rentowe obowiązujące w dniu 31 grudnia 1991 r., to do uwzględniania niemieckich okresów zastępczych (*Ersatzzeiten*) zastosowanie ma wyłącznie ustawodawstwo niemieckie.
7. Ustawodawstwo niemieckie dotyczące wypadków przy pracy i chorób zawodowych, za które należy się odszkodowanie na podstawie ustawy o rentach zagranicznych, oraz dotyczące świadczeń za okresy ubezpieczenia, które można zaliczyć na podstawie ustawy o rentach zagranicznych na obszarach wymienionych w art. 1 ust. 2 i 3 ustawy o osobach wysiedlonych i uchodźcach (*Bundesvertriebenengesetz*) zachowuje zastosowanie w ramach zakresu stosowania niniejszego rozporządzenia niezależnie od przepisów art. 2 ustawy o rentach zagranicznych (*Fremdrentengesetz*).
8. Aby obliczyć teoretyczną wysokość świadczenia, o której mowa w art. 52 ust. 1 lit. b) ppkt (i) niniejszego rozporządzenia, w systemach emerytalno-rentowych dotyczących wolnych zawodów, właściwa instytucja przyjmuje — dla każdego roku ubezpieczenia ukończonego na podstawie ustawodawstwa innego państwa członkowskiego — za podstawę średnie należne roczne świadczenie, do którego prawo zainteresowany nabył w okresie podlegania właściwej instytucji przez opłacanie składek.

ESTONIA

Do celów obliczania wysokości świadczeń rodzicielskich okresy zatrudnienia w państwach członkowskich innych niż Estonia uznaje się za oparte na tej samej średniej kwocie podatku socjalnego, co kwota płacona w okresach zatrudnienia w Estonii, z którymi to okresami okresy te są sumowane. Jeśli w ciągu danego roku dana osoba była zatrudniona wyłącznie w innych państwach członkowskich, uznaje się, że obliczenie wysokości świadczenia opiera się na średnim podatku socjalnym płaconym w Estonii pomiędzy danym rokiem a urlopem macierzyńskim.

IRLANDIA

1. Niezależnie od art. 21 ust. 2 i art. 62 niniejszego rozporządzenia, aby obliczyć odnośne dochody tygodniowe zaliczalne na poczet ubezpieczenia danej osoby w celu przyznania jej świadczenia chorobowego lub zasiłku dla bezrobotnych na mocy ustawodawstwa irlandzkiego, osobie tej zalicza się kwotę równą średniej płacy tygodniowej pracowników najemnych w danym roku za każdy tydzień przepracowany w charakterze pracownika najemnego na podstawie ustawodawstwa innego państwa członkowskiego w tym okresie.
2. W przypadku gdy zastosowanie ma art. 46 niniejszego rozporządzenia, a w czasie gdy zainteresowany podlega ustawodawstwu innego państwa członkowskiego, wystąpi u niego niezdolność do pracy prowadząca do inwalidztwa, to do celów sekcji 118 ust. 1 lit. a) ujednoliconej ustawy o ochronie socjalnej z 2005 r. Irlandia uwzględni wszystkie okresy, w których ze względu na inwalidztwo wynikające z niezdolności do pracy byłby on uznany za niezdolnego do pracy na mocy ustawodawstwa irlandzkiego.

GRECJA

1. Ustawa nr 1469/84 dotycząca dobrowolnego przystąpienia do systemu ubezpieczenia emerytalno-rentowego dla obywateli greckich i obcokrajowców pochodzenia greckiego ma zastosowanie do obywateli innych państw członkowskich, bezpaństwowców i uchodźców, jeżeli dane osoby, bez względu na ich miejsce zamieszkania lub pobytu, w pewnym okresie były objęte obowiązkowym lub dobrowolnym greckim systemem ubezpieczeń emerytalno-rentowych.
2. Niezależnie od art. 5 lit. a) niniejszego rozporządzenia i art. 34 ustawy 1140/1981, osoba, która otrzymuje rentę z tytułu wypadku przy pracy lub choroby zawodowej na mocy ustawodawstwa innego państwa członkowskiego, może wystąpić o objęcie obowiązkowym ubezpieczeniem na mocy ustawodawstwa stosowanego przez system ubezpieczeń rolniczych (OGA), w zakresie, w jakim osoba ta prowadzi działalność objętą zakresem tego ustawodawstwa.

HISZPANIA

1. Do celu stosowania art. 52 ust. 1 lit. b) ppkt (i) niniejszego rozporządzenia lata, których pracownikowi brakuje do wieku dobrowolnego lub obowiązkowego przejścia na emeryturę zgodnie z wymogami art. 31 ust. 4 skonsolidowanej wersji ustawy *Ley de Clases Pasivas del Estado* (ustawa o emeryturach i rentach urzędników państwowych), uwzględniane są jako lata faktycznej służby państwowej tylko wtedy, gdy w momencie nastąpienia zdarzenia dającego prawo do renty inwalidzkiej lub rodzinnej beneficjent objęty był hiszpańskim systemem specjalnym dla urzędników służby cywilnej lub wykonywał działalność, na którą system został rozszerzony, lub wykonywał działalność, która — jeżeli byłaby wykonywana w Hiszpanii — wymagałaby objęcia go specjalnym systemem państwowym dla urzędników służby cywilnej, pracowników sił zbrojnych lub pracowników wymiaru sprawiedliwości.
2. a) Na podstawie art. 56 ust. 1 lit. c) niniejszego rozporządzenia wysokość teoretycznego świadczenia hiszpańskiego jest obliczana na podstawie faktycznych składek ubezpieczonego opłacanych w latach bezpośrednio poprzedzających wpłatę ostatniej składki na rzecz hiszpańskiego systemu zabezpieczenia społecznego. Jeżeli obliczając podstawową kwotę świadczenia, należy uwzględnić okresy ubezpieczenia lub zamieszkania, do których miało zastosowanie ustawodawstwo innych państw członkowskich, to do wspomnianych okresów stosuje się tę podstawę wymiaru składek w Hiszpanii, która jest czasowo najbliższa okresom odniesienia, z uwzględnieniem zmian wskaźnika cen detalicznych.
b) Do uzyskanej kwoty świadczenia należy dodać kwotę podwyżek i rewaloryzacji obliczaną za każdy kolejny rok dla świadczeń tego samego rodzaju.
3. Okresy ukończone w innym państwie członkowskim, które muszą być obliczone w systemie specjalnym dla urzędników służby cywilnej, pracowników sił zbrojnych i pracowników wymiaru sprawiedliwości, należy do celów art. 56 niniejszego rozporządzenia traktować w ten sam sposób co czasowo najbliższe okresy objęte ubezpieczeniem w ramach służby cywilnej w Hiszpanii.
4. Kwoty dodatkowe za wiek, o których mowa w drugim przepisie przejściowym ustawy ogólnej o ubezpieczeniach społecznych, dotyczą wszystkich beneficjentów rozporządzenia, którzy mają składki na swoje nazwisko opłacane zgodnie z ustawodawstwem hiszpańskim sprzed dnia 1 stycznia 1967 r.; zgodnie z art. 5 niniejszego rozporządzenia wyklucza się możliwość tego, by okresy ubezpieczenia zaliczone w innym państwie członkowskim przed wspomnianą datą traktować tak samo, jakby składki były opłacane w Hiszpanii, wyłącznie do celów niniejszego rozporządzenia. Datą odniesienia, która zastąpi dzień 1 stycznia 1967 r., będzie na użytek systemu specjalnego dla marynarzy dzień 1 sierpnia 1970 r., a na użytek specjalnego systemu zabezpieczenia społecznego dla górnictwa węglowego — dzień 1 kwietnia 1969 r.

FRANCJA

1. Obywatele innych państw członkowskich, których miejsce zamieszkania lub zwykłego pobytu znajduje się poza terytorium Francji i którzy spełniają ogólne warunki francuskiego systemu ubezpieczeń emerytalno-rentowych, mogą wpłacać do niego składki dobrowolnie jedynie wówczas, gdy we wcześniejszym okresie podlegali dobrowolnemu lub obowiązkowemu ubezpieczeniu we francuskim systemie ubezpieczeń emerytalno-rentowych; powyższe ma również zastosowanie do bezpaństwowców i uchodźców, których miejsce zamieszkania lub zwykłego pobytu znajduje się w innym państwie członkowskim.
2. W przypadku osób, które otrzymują świadczenia rzeczowe we Francji zgodnie z art. 17, 24 lub 26 niniejszego rozporządzenia i które mieszkają w departamentach Haut-Rhin, Bas-Rhin lub Moselle, świadczenia rzeczowe udzielane w imieniu instytucji innego państwa członkowskiego, które ponosi koszt tych świadczeń, obejmują świadczenia zapewniane zarówno w ramach ogólnego systemu ubezpieczeń na wypadek choroby oraz w ramach lokalnego systemu obowiązkowego dodatkowego ubezpieczenia na wypadek choroby na obszarze Alsace-Moselle.
3. Francuskie ustawodawstwo mające zastosowanie do osoby, która wykonuje lub uprzednio wykonywała pracę najemną lub pracę na własny rachunek, do celu stosowania rozdziału 5 tytuł III niniejszego rozporządzenia obejmuje podstawowy(-e) system(y) emerytalny(-e) oraz uzupełniający(-e) system(y) emerytalny(-e), którym dana osoba podlegała.

WŁOCHY

Brak

CYPR

Do celów stosowania przepisów art. 6, 51 i 61 niniejszego rozporządzenia, w odniesieniu do każdego okresu rozpoczynającego się dnia 6 października 1980 r., lub po tym dniu, każdy tydzień ubezpieczenia na mocy ustawodawstwa Republiki Cypryjskiej jest określany poprzez podzielenie całkowitej płacy podlegającej ubezpieczeniu w danym okresie przez tygodniową kwotę podstawowej płacy podlegającej ubezpieczeniu mającej zastosowanie w danym roku składkowym, pod warunkiem że liczba tygodni określonych w ten sposób nie przekracza liczby tygodni kalendarzowych w danym okresie.

ŁOTWA

Brak

LITWA

Brak

LUKSEMBURG

Brak

WĘGRY

Brak

MALTA

Przepisy szczególne dotyczące urzędników służby cywilnej

- a) Wyłącznie do celów stosowania art. 49 i 60 niniejszego rozporządzenia osoby zatrudnione na mocy ustawy o siłach zbrojnych (rozdział 220 ustawodawstwa maltańskiego), ustawy o policji (rozdział 164 ustawodawstwa maltańskiego) i ustawy o więziennictwie (rozdział 260 ustawodawstwa maltańskiego) traktowane są jak urzędnicy służby cywilnej.
- b) Emerytury lub renty wypłacane na mocy wspomnianych powyżej ustaw i na mocy rozporządzenia o emeryturach i rentach (rozdział 93 ustawodawstwa maltańskiego) uznawane są — wyłącznie do celów art. 1 lit. e) rozporządzenia — za »systemy specjalne dla urzędników służby cywilnej.«

NIDERLANDY

1. Ubezpieczenia zdrowotne

- a) W zakresie uprawnienia do świadczeń rzeczowych na podstawie ustawodawstwa holenderskiego, osoby uprawnione do świadczeń rzeczowych do celów stosowania tytułu III rozdział 1 i 2 niniejszego rozporządzenia oznaczają:
  - (i) osoby, które na podstawie art. 2 Zorgverzekeringswet (ustawy o ubezpieczeniach zdrowotnych) są zobowiązane do ubezpieczenia się w instytucji świadczącej ubezpieczenia zdrowotne, oraz
  - (ii) osoby będące członkami rodzin personelu wojskowego w czynnej służbie, które mieszkają w innym państwie członkowskim, i osoby, które mają miejsce zamieszkania w innym państwie członkowskim i które, na mocy niniejszego rozporządzenia są uprawnione do opieki zdrowotnej na koszt Niderlandów w swoim państwie zamieszkania, o ile osoby te nie zostały uwzględnione w ppkt (i).
- b) Osoby, o których mowa w pkt 1 lit. a) ppkt (i), muszą, zgodnie z przepisami Zorgverzekeringswet (ustawy o ubezpieczeniach zdrowotnych), ubezpieczyć się w instytucji świadczącej ubezpieczenia zdrowotne, natomiast osoby, o których mowa w pkt 1 lit. a) ppkt (ii), muszą zarejestrować się w College voor zorgverzekerings (Komisji ds. Ubezpieczeń Zdrowotnych).
- c) Przepisy Zorgverzekeringswet (ustawy o ubezpieczeniach zdrowotnych) oraz Algemene Wet Bijzondere Ziektekosten (ustawy ogólnej o szczególnych kosztach medycznych) dotyczące odpowiedzialności za opłacanie składek stosuje się do osób, o których mowa w lit. a), oraz do członków ich rodzin. W odniesieniu do członków rodziny składki są pobierane od osoby, której pierwotnie przysługuje prawo do opieki zdrowotnej, z wyjątkiem członków rodzin personelu wojskowego mieszkających w innym państwie członkowskim, od których składki pobierane są bezpośrednio.
- d) Przepisy Zorgverzekeringswet (ustawy o ubezpieczeniach zdrowotnych) dotyczące opóźnionego ubezpieczenia stosuje się odpowiednio w przypadku opóźnionej rejestracji w College voor zorgverzekering (Komisji ds. Ubezpieczeń Zdrowotnych) w odniesieniu do osób, o których mowa w pkt 1 lit. a) ppkt (ii).
- e) Osoby uprawnione do świadczeń rzeczowych na podstawie ustawodawstwa państwa członkowskiego innego niż Niderlandy, zamieszkujące lub przebywające czasowo w Niderlandach, są uprawnione do świadczeń rzeczowych zgodnie z polisą oferowaną ubezpieczonym w Niderlandach przez instytucję ich miejsca zamieszkania lub miejsca pobytu, z uwzględnieniem art. 11 ust. 1, 2 i 3 oraz art. 19 ust. 1 Zorgverzekeringswet (ustawy o ubezpieczeniach zdrowotnych), a także do świadczeń rzeczowych określonych w Algemene Wet Bijzondere Ziektekosten (ustawy ogólnej o ubezpieczeniu od szczególnych kosztów medycznych).
- f) Do celów stosowania art. 23–30 niniejszego rozporządzenia następujące świadczenia (a także emerytury i renty objęte tytułem III rozdział 4 i 5 niniejszego rozporządzenia) są traktowane jako emerytury i renty należne na mocy ustawodawstwa holenderskiego:
  - emerytury i renty przyznane na podstawie ustawy z dnia 6 stycznia 1966 r. o emeryturach i rentach dla urzędników służby cywilnej oraz osób pozostałych przy życiu po ich śmierci (Algemene burgerlijke pensioenwet) (niderlandzka ustawa o emeryturach i rentach dla służby cywilnej);
  - emerytury i renty przyznane na podstawie ustawy z dnia 6 października 1966 r. o emeryturach i rentach dla wojskowych oraz osób pozostałych przy życiu po ich śmierci (Algemene militaire pensioenwet) (ustawa o emeryturach i rentach dla wojskowych);
  - świadczenia z tytułu niezdolności do pracy, przyznane na podstawie ustawy z dnia 7 czerwca 1972 r. o świadczeniach z tytułu niezdolności do pracy dla wojskowych (Wetarbeidsongeschiktheidsvoorziening militairen) (ustawa o świadczeniach z tytułu niezdolności do pracy dla wojskowych);
  - emerytury i renty przyznane na podstawie ustawy z dnia 15 lutego 1967 r. o emeryturach i rentach dla pracowników NV Nederlandse Spoorwegen (Kolei Holenderskich) i osób pozostałych przy życiu po ich śmierci (Sporwegpensioenwet) (ustawa o rentach i emeryturach kolejowych);

- emerytury i renty przyznane na podstawie Reglement Dienstvoorwaarden Nederlandse Spoorwegen (rozporządzenia w sprawie warunków zatrudnienia w Kolejach Niderlandzkich);
  - świadczenia przyznawane emerytom, zanim osiągną wiek emerytalny — 65 lat, w ramach systemu emerytalnego, które mają byłym pracownikiem najemnym zapewnić dochód na starość, lub świadczenia zapewniane na wypadek przedwczesnego odejścia z rynku pracy w ramach systemu ustanowionego przez państwo lub na mocy porozumienia branżowego dla osób w wieku co najmniej 55 lat;
  - świadczenia przyznawane wojskowym i urzędnikom służby cywilnej w ramach systemu mającego zastosowanie w przypadku redukcji etatów, przeniesienia na emeryturę i wcześniejszej emerytury.
- g) Do celów stosowania tytułu III rozdział 1 i 2 niniejszego rozporządzenia, refundacja z tytułu niepobierania świadczeń, przewidziana w systemie niderlandzkim na wypadek ograniczonego korzystania z opieki zdrowotnej, jest uznawana za świadczenie pieniężne z tytułu choroby.
2. Zastosowanie ustawy *Algemene Ouderdomswet (AOW)* (holenderska ustawa o powszechnym ubezpieczeniu emerytalnym)
- a) Odliczenia, o którym mowa w art. 13 ust. 1 ustawy *Algemene Ouderdomswet (AOW)* (holenderska ustawa o powszechnym ubezpieczeniu emerytalnym), nie stosuje się do lat kalendarzowych sprzed 1 stycznia 1957 r., w których beneficjent niespełniający warunków pozwalających uznać te lata za okresy ubezpieczenia:
- mieszkał w Niderlandach między 15 a 65 rokiem życia, lub
  - mieszkał w innym państwie członkowskim, ale pracował w Niderlandach dla pracodawcy mającego siedzibę w Niderlandach, lub
  - pracował w innym państwie członkowskim w okresach uznawanych przez holenderski system zabezpieczenia społecznego jako okresy ubezpieczenia.
- W drodze odstępstwa od przepisów art. 7 AOW każdy, kto mieszkał lub pracował w Niderlandach zgodnie z powyższymi warunkami jedynie przed dniem 1 stycznia 1957 r., jest uznawany za uprawnionego do otrzymywania świadczenia.
- b) Odliczenia, o którym mowa w art. 13 ust. 1 AOW, nie stosuje się do lat kalendarzowych sprzed 2 sierpnia 1989 r., w których — w wieku od 15 do 65 lat — osoba pozostająca obecnie lub uprzednio w związku małżeńskim nie była ubezpieczona na podstawie wspomnianej ustawy i mieszkała w państwie członkowskim innym niż Niderlandy, jeżeli te lata kalendarzowe zbiegają się z okresami ubezpieczenia ukończonymi przez współmałżonka tej osoby na podstawie wspomnianej ustawy lub z latami kalendarzowymi uwzględnianymi na podstawie pkt 2 lit. a) — o ile małżeństwo trwało przez ten okres.
- W drodze odstępstwa od przepisów art. 7 AOW uznaje się, że osoba taka ma prawo do otrzymywania świadczenia.
- c) Odliczenia, o którym mowa w art. 13 ust. 2 AOW, nie stosuje się do lat kalendarzowych sprzed 1 stycznia 1957 r., w których współmałżonek beneficjenta niespełniający warunków pozwalających uznać te lata okresy ubezpieczenia:
- mieszkał w Niderlandach między 15 a 65 rokiem życia, lub
  - mieszkał w innym państwie członkowskim, ale pracował w Niderlandach dla pracodawcy mającego siedzibę w Niderlandach, lub
  - pracował w innym państwie członkowskim w okresach uznawanych przez niderlandzki system zabezpieczenia społecznego jako okresy ubezpieczenia.
- d) Odliczenia, o którym mowa w art. 13 ust. 1 AOW, nie stosuje się do lat kalendarzowych sprzed 2 sierpnia 1989 r., w których — w wieku od 15 do 65 lat — współmałżonek beneficjenta mieszkający w państwie członkowskim innym niż Niderlandy nie był ubezpieczony na podstawie wspomnianej ustawy, jeżeli te lata kalendarzowe zbiegają się z okresami ubezpieczenia ukończonymi przez beneficjenta na podstawie wspomnianej ustawy lub z latami kalendarzowymi uwzględnianymi na mocy pkt 2 lit. a) — o ile małżeństwo trwało przez ten okres.
- e) Pkt 2 lit. a), b), c) i d) nie ma zastosowania do okresów zbiegających się z:
- okresami, które można uwzględnić podczas obliczania wysokości uprawnień emerytalnych na podstawie ustawodawstwa o ubezpieczeniu emerytalnym państwa członkowskiego innego niż Niderlandy, lub
  - okresami, za które zainteresowany pobierał emeryturę na podstawie tego ustawodawstwa.
- Okresy ubezpieczenia dobrowolnego w systemie innego państwa członkowskiego nie są uwzględniane do celów niniejszego przepisu.
- f) Pkt 2 lit. a), b), c) i d) mają zastosowanie jedynie wtedy, gdy zainteresowany mieszkał w co najmniej jednym państwie członkowskim przez sześć lat od chwili ukończenia 59 roku życia, jedynie dopóty, dopóki zainteresowany mieszka w jednym z tych państw członkowskich.
- g) W drodze odstępstwa od rozdziału IV AOW każdy, kto mieszka w państwie członkowskim innym niż Niderlandy i czyj współmałżonek objęty jest ubezpieczeniem obowiązkowym w ramach tej ustawy, ma prawo dobrowolnie przystąpić do tego ubezpieczenia na podstawie tej ustawy w okresach, w których współmałżonek podlega ubezpieczeniu obowiązkowemu.

Prawo to nie wygasa, jeżeli obowiązkowe ubezpieczenie współmałżonka ustaje z powodu jego śmierci, a drugi współmałżonek otrzymuje jedynie emeryturę lub rentę na podstawie ustawy *Algemene nabestaandenwet* (holenderska ustawa ogólna o osobach pozostałych przy życiu po śmierci żywiciela).

W każdym przypadku prawo do przystąpienia do ubezpieczenia dobrowolnego wygasa z dniem, w którym dana osoba osiąga wiek 65 lat.

Wysokość składki na ubezpieczenie dobrowolne ustalana jest zgodnie z przepisami określającymi wysokość składek na ubezpieczenie dobrowolne przewidziane w AOW. Jeżeli jednak ubezpieczenie dobrowolne jest kontynuowane jeszcze z okresu ubezpieczenia, o którym mowa w pkt 2 lit. b), to wysokość składki ustalana jest zgodnie z przepisami określającymi wysokość składek na ubezpieczenie obowiązkowe przewidziane w AOW i uznaje się, że podlegający uwzględnieniu dochód był otrzymany w Niderlandach.

- h) Prawo, o którym mowa w pkt 2 lit. g), nie przysługuje osobom ubezpieczonym na podstawie ustawodawstwa o emeryturach lub rentach rodzinnych, które obowiązują w innym państwie członkowskim.
- i) Każdy, kto ma zamiar przystąpić do ubezpieczenia dobrowolnego na mocy pkt 2 lit. g), musi wystąpić z takim wnioskiem do Banku Ubezpieczeń Społecznych (*Sociale Verzekeringsbank*) najpóźniej rok po spełnieniu warunków przystąpienia.
3. Zastosowanie ustawy *Algemene nabestaandenwet* (ANW) (holenderska ustawa ogólna o ubezpieczeniu osób pozostałych przy życiu po śmierci żywiciela)
- a) Jeżeli pozostały przy życiu współmałżonek ma prawo do otrzymywania renty rodzinnej na podstawie *Algemene Nabestaandenwet* (ANW) (ustawa ogólna dotycząca osób pozostałych przy życiu po śmierci żywiciela) zgodnie z art. 51 ust. 3 niniejszego rozporządzenia, wysokość tej renty oblicza się zgodnie z art. 52 ust. 1 lit. b) niniejszego rozporządzenia.

Do celów stosowania niniejszych przepisów okresy ubezpieczenia sprzed 1 października 1959 r. uznaje się również za okresy ubezpieczenia ukończone na podstawie ustawodawstwa holenderskiego, jeżeli w ich trakcie ubezpieczony po ukończeniu 15 roku życia:

- mieszkał w Niderlandach, lub
  - mieszkał w innym państwie członkowskim, ale pracował w Niderlandach dla pracodawcy mającego siedzibę w Niderlandach, lub
  - pracował w innym państwie członkowskim w okresach uznawanych przez holenderski system zabezpieczenia społecznego jako okresy ubezpieczenia.
- b) Nie bierze się pod uwagę okresów, które należy uwzględnić w myśl pkt 3 lit. a), zbiegających się z okresami ubezpieczenia obowiązkowego ukończonymi na podstawie ustawodawstwa innego państwa członkowskiego w odniesieniu do rent rodzinnych.
- c) Do celów stosowania art. 52 ust. 1 lit. b) niniejszego rozporządzenia, jedynie okresy ubezpieczenia następujące po 15 roku życia, ukończone na podstawie ustawodawstwa holenderskiego są uwzględniane jako okresy ubezpieczenia.
- d) W drodze odstępstwa od art. 63a ust. 1 ANW osoba, która mieszka w państwie członkowskim innym niż Niderlandy i której współmałżonek objęty jest ubezpieczeniem obowiązkowym przewidzianym w ANW, ma prawo przystąpić do ubezpieczenia dobrowolnego przewidzianego w tej ustawie, jeżeli ubezpieczenie to rozpoczęło się przed dniem rozpoczęcia stosowania niniejszego rozporządzenia, ale tylko w okresach, w których współmałżonek podlega ubezpieczeniu obowiązkowemu.

Prawo to wygasa, gdy ustaje obowiązkowe ubezpieczenie współmałżonka przewidziane w ANW, chyba że obowiązkowe ubezpieczenie współmałżonka ustaje z powodu jego śmierci, a drugi współmałżonek otrzymuje jedynie emeryturę lub rentę na podstawie ANW.

W każdym przypadku prawo do przystąpienia do ubezpieczenia dobrowolnego wygasa z dniem, w którym dana osoba osiąga wiek 65 lat.

Wysokość składki na ubezpieczenie dobrowolne ustalana jest zgodnie z przepisami określającymi wysokość składek na ubezpieczenie dobrowolne przewidziane w ANW. Jeżeli jednak ubezpieczenie dobrowolne jest kontynuowane jeszcze z okresu ubezpieczenia, o którym mowa w pkt 2 lit. b), to wysokość składki ustalana jest zgodnie z przepisami określającymi wysokość składek na ubezpieczenie obowiązkowe przewidziane w ANW i uznaje się, że podlegający uwzględnieniu dochód był otrzymany w Niderlandach.

4. Zastosowanie ustawodawstwa holenderskiego w zakresie niezdolności do pracy

- a) Jeżeli na podstawie art. 51 ust. 3 niniejszego rozporządzenia zainteresowany uprawniony jest do niderlandzkiego świadczenia z tytułu inwalidztwa, to kwota, o której mowa w art. 52 ust. 1 lit. b) niniejszego rozporządzenia i która służy do obliczenia wysokości tego świadczenia, ustalana jest:
- (i) jeżeli przed wystąpieniem niezdolności do pracy zainteresowany wykonywał ostatnio pracę najemną w rozumieniu art. 1 lit. a) niniejszego rozporządzenia:
- zgodnie z przepisami ustawy *Wet op arbeidsongeschiktheidsverzekering* (WAO) (ustawa o niezdolności do pracy) — o ile niezdolność do pracy wystąpiła przed dniem 1 stycznia 2004 r. lub
  - zgodnie z przepisami ustawy *Wet Werk en inkomen naar arbeidsvermogen* (WIA) (ustawa o pracy i dochodzie w zależności od zdolności do pracy) — o ile niezdolność do pracy wystąpiła w lub po dniu 1 stycznia 2004 r.

- (ii) jeżeli przed wystąpieniem niezdolności do pracy zainteresowany pracował ostatnio na własny rachunek w rozumieniu art. 1 lit. b) niniejszego rozporządzenia, to zgodnie z przepisami ustawy *Wet arbeidsongeschiktheidsverzekering zelfstandigen* (WAZ) (ustawa o niezdolności do pracy w przypadku osób prowadzących działalność na własny rachunek) — o ile niezdolność do pracy wystąpiła przed dniem 1 sierpnia 2004 r.
- b) Obliczając wysokość świadczeń na podstawie WAO, WIA lub WAZ, instytucje niderlandzkie uwzględniają:
- okresy płatnego zatrudnienia i okresy traktowane jako im równorzędne ukończone w Niderlandach przed dniem 1 lipca 1967 r.;
  - okresy ubezpieczenia ukończone na podstawie WAO;
  - okresy ubezpieczenia ukończone przez zainteresowanego, po ukończeniu przez niego 15 roku życia, na podstawie ustawy *Algemene Arbeidsongeschiktheidswet* (AAW) (ustawa ogólna o niezdolności do pracy) — o ile nie zbiegają się one z okresami ubezpieczenia ukończonymi na podstawie WAO;
  - okresy ubezpieczenia ukończone na podstawie WAZ;
  - okresy ubezpieczenia ukończone na podstawie WIA.

AUSTRIA

1. Do celów nabywania okresów ubezpieczenia emerytalno-rentowego, uczęszczanie do szkoły lub podobnej placówki edukacyjnej w innym państwie członkowskim traktowane jest jako równoważna uczęszczaniu do szkoły lub placówki edukacyjnej zgodnie z art. 227 ust. 1 pkt 1 i art. 228 ust. 1 pkt 3 ustawy *Allgemeines Sozialversicherungsgesetz* (ASVG) (ustawa ogólna o zabezpieczeniu społecznym), art. 116 ust. 7 ustawy *Gewerbliches Sozialversicherungsgesetz* (GSVG) (ustawa federalna o zabezpieczeniu społecznym przedsiębiorców prowadzących działalność handlową) oraz art. 107 ust. 7 ustawy *Bauern-Sozialversicherungsgesetz* (BSVG) (ustawa o zabezpieczeniu społecznym rolników) — o ile zainteresowany w którymś momencie podlegał ustawodawstwu austriackiemu ze względu na wykonywanie pracy najemnej lub pracy na własny rachunek i opłacone są specjalne składki za nabycie takich okresów edukacji, o których to składkach mowa w art. 227 ust. 3 ASVG, art. 116 ust. 9 GSVG i art. 107 ust. 9 BSVG.
2. Obliczając wysokość świadczenia proporcjonalnego, o którym mowa w art. 52 ust. 1 lit. b) niniejszego rozporządzenia, należy pominąć specjalne doliczenia za składki na ubezpieczenie uzupełniające i świadczenia uzupełniające dla górników przyznawane na podstawie ustawodawstwa austriackiego. W takich przypadkach do wysokości świadczenia proporcjonalnego obliczonego bez uwzględniania wymienionych składek należy stosownie do okoliczności dodać niezredukowane specjalne doliczenia za składki na ubezpieczenie uzupełniające i świadczenia uzupełniające dla górników.
3. W przypadku gdy zgodnie z art. 6 niniejszego rozporządzenia okresy zastępcze zostały ukończone na podstawie austriackiego systemu ubezpieczenia emerytalno-rentowego, ale nie mogą stanowić podstawy do obliczenia świadczeń zgodnie z art. 238 i 239 ustawy *Allgemeines Sozialversicherungsgesetz* (ASVG) (ustawa ogólna o zabezpieczeniu społecznym), art. 122 i 123 ustawy *Gewerbliches Sozialversicherungsgesetz* (GSVG) (ustawa federalna o zabezpieczeniu społecznym przedsiębiorców prowadzących działalność handlową) oraz art. 113 i 114 ustawy *Bauern-Sozialversicherungsgesetz* (BSVG) (ustawa o zabezpieczeniu społecznym rolników), to należy posłużyć się podstawą obliczenia dotyczącą okresów opieki nad dziećmi zgodnie z art. 239 ASVG, art. 123 GSVG i art. 114 BSVG.

POLSKA

Brak.

PORTUGALIA

Brak.

RUMUNIA

Brak.

SŁOWENIA

Brak.

SŁOWACJA

Brak.

FINLANDIA

1. Do celów określenia prawa do otrzymywania świadczeń oraz wyliczenia kwoty fińskiego świadczenia krajowego zgodnie z art. 52–54 niniejszego rozporządzenia, należy renty i emerytury nabyte na podstawie ustawodawstwa innego państwa członkowskiego traktować tak samo jak renty i świadczenia nabyte na podstawie ustawodawstwa fińskiego.
2. Stosując art. 52 ust. 1 lit. b) ppkt (i) niniejszego rozporządzenia do obliczenia zarobków za okres zaliczony na podstawie fińskiego ustawodawstwa o świadczeniach emerytalno-rentowych uzależnionych od zarobków — jeżeli część okresu odniesienia zaliczonego zainteresowanemu na podstawie fińskiego ustawodawstwa stanowią okresy ubezpieczenia emerytalno-rentowego wynikające z pracy najemnej lub pracy własny rachunek w innym państwie członkowskim — to zarobki za zaliczony okres są równe sumie zarobków uzyskanych w tym przedziale okresu odniesienia, który został przepracowany w Finlandii, podzielonej przez liczbę miesięcy przypadających na okresy ubezpieczenia w Finlandii w okresie odniesienia.

SZWECJA

1. W przypadku gdy świadczenie z tytułu urlopu rodzicielskiego jest wypłacane zgodnie z przepisami art. 67 niniejszego rozporządzenia na rzecz członka rodziny, który nie jest zatrudniony, świadczenie to jest wypłacane w kwocie, której wysokość odpowiada podstawowemu lub najniższemu poziomowi.

2. Do celów ustalenia wysokości świadczenia z tytułu urlopu rodzicielskiego zgodnie z rozdziałem 4 ust. 6 *Lag* (1962:381) *om allmän försäkring* (ustawa o powszechnym ubezpieczeniu) dla osób, którym przysługuje związane z wykonywaniem pracy świadczenie z tytułu urlopu rodzicielskiego, zastosowanie ma następująca zasada:

W przypadku rodzica, którego dochód uprawniający go do świadczenia z tytułu choroby obliczany jest na podstawie dochodu z pracy zarobkowej wykonywanej w Szwecji, wymóg ubezpieczenia w celu uzyskiwania świadczeń z tytułu choroby powyżej minimalnego poziomu przez okres co najmniej 240 następujących po sobie dni poprzedzających narodziny dziecka uważa się za spełniony, jeżeli we wspomnianym okresie dochód tej osoby z pracy zarobkowej wykonywanej w innym państwie członkowskim odpowiada ubezpieczeniu powyżej poziomu minimalnego.

3. Przepisy niniejszego rozporządzenia dotyczące sumowania okresów ubezpieczenia i okresów zamieszkania nie mają zastosowania do przepisów przejściowych szwedzkiej ustawy o prawie do emerytury gwarantowanej, która przysługuje osobom urodzonym w roku 1937 lub wcześniej i które mieszkały w Szwecji przez określony okres przed złożeniem wniosku o emeryturę (ustawa 2000:798).

4. Do celów ustalenia dochodu, który stanowi podstawę zasiłku chorobowego uzależnionego od hipotetycznego dochodu i zasiłku z tytułu niezdolności do pracy uzależnionego od dochodu, zgodnie z rozdziałem 8 ustawy *Lag* (1962:381) *om allmän försäkring* (ustawa o powszechnym ubezpieczeniu) należy stosować następujące zasady:

a) jeżeli ubezpieczony podlegał w okresie odniesienia również ustawodawstwu co najmniej jednego państwa członkowskiego, ponieważ wykonywał pracę najemną lub pracę na własny rachunek, to uznaje się, że dochód osiągnięty w innych państwach członkowskich jest równorzędny średniemu dochodowi brutto, który ubezpieczony osiągnął w Szwecji w części okresu odniesienia spędzonej w Szwecji, stanowiącemu iloraz zarobków w Szwecji i liczby lat, w których zarobki te były osiągane;

b) jeżeli świadczenia są obliczane zgodnie z art. 46 niniejszego rozporządzenia, a zainteresowani nie są ubezpieczeni w Szwecji, to okres odniesienia jest ustalany zgodnie z rozdziałem 8 sekcja 2 i 8 wspomnianej ustawy, tak jakby zainteresowany był ubezpieczony w Szwecji. Jeżeli w tym okresie zainteresowany nie ma dochodu uprawniającego do otrzymania emerytury zgodnie z ustawą o emeryturach naliczanych na podstawie dochodu (1998:674), to okres odniesienia można liczyć od wcześniejszego momentu, w którym ubezpieczony osiągał dochód z działalności zarobkowej w Szwecji.

5. a) Do celów ustalenia hipotetycznego kapitału emerytalno-rentowego stanowiącego podstawę renty rodzinnej uzależnionej od dochodów (ustawa 2000:461) — jeżeli nie jest spełniony wymóg szwedzkich przepisów o prawie do renty mówiący o przynajmniej trzech z pięciu lat kalendarzowych bezpośrednio poprzedzających śmierć ubezpieczonego (okres odniesienia), należy uwzględnić również okresy ubezpieczenia ukończone w innych państwach członkowskich, tak jakby były one ukończone w Szwecji. Uznaje się, że okresy ubezpieczenia w innych państwach członkowskich mają za podstawę średnią szwedzką podstawę świadczenia. Jeżeli zainteresowany ma w Szwecji tylko jeden rok z podstawą świadczenia, to należy uznać, że każdy okres ubezpieczenia w innym państwie członkowskim daje tę samą kwotę.

b) Do celów ustalenia hipotetycznych punktów emerytalnych stanowiących podstawę rent wdowich w przypadkach, w których współmałżonek zmarł w dniu 1 stycznia 2003 r. lub później — jeżeli nie jest spełniony wymóg szwedzkich przepisów o punktach emerytalnych mówiący o przynajmniej dwóch z czterech lat kalendarzowych bezpośrednio poprzedzających śmierć ubezpieczonego (okres odniesienia), a okresy ubezpieczenia w okresie odniesienia zostały ukończone w innym państwie członkowskim, należy lata te traktować tak, jakby były oparte na tych samych punktach emerytalnych co rok w Szwecji.

ZJEDNOCZONE KRÓLESTWO

1. W przypadku gdy zgodnie z ustawodawstwem Zjednoczonego Królestwa zainteresowany może mieć prawo do emerytury, jeżeli:

a) składki byłego współmałżonka są uwzględnione tak, jakby stanowiły własne składki zainteresowanego; lub

b) obecny lub były współmałżonek zainteresowanego spełnił odnośne warunki dotyczące składek, to — o ile w obu przypadkach obecny lub były współmałżonek wykonuje(-ywał) pracę najemną lub pracę na własny rachunek oraz podlegał ustawodawstwu co najmniej dwóch państw członkowskich — do określenia praw przysługujących w ramach ustawodawstwa Zjednoczonego Królestwa stosuje się przepisy rozdziału 5 tytuł III niniejszego rozporządzenia. W takim przypadku zawarte we wspomnianym rozdziale 5 odniesienia do »okresów ubezpieczenia« należy rozumieć jako odniesienia do okresów ubezpieczenia ukończonych przez:

(i) obecnego lub byłego współmałżonka, jeżeli roszczenie zgłasza:

— mężatka; lub

— osoba, której małżeństwo przestało istnieć z powodów innych niż śmierć współmałżonka; lub

(ii) byłego małżonka, jeżeli wniosek składa:

— wdowiec, który bezpośrednio przed osiągnięciem wieku emerytalnego nie ma prawa do zasiłku dla owdowiałego rodzica; lub

- wdowa, która bezpośrednio przed osiągnięciem wieku emerytalnego nie ma prawa do zasiłku dla owdowiałej matki, zasiłku dla owdowiałego rodzica ani renty wdowiej lub która ma prawo jedynie do renty wdowiej związanej z wiekiem obliczonej zgodnie z art. 52 ust. 1 lit. b) niniejszego rozporządzenia, gdzie »renta wdowia związana z wiekiem« oznacza rentę wdowią wypłacaną po obniżonej stawce zgodnie z sekcją 39 ust. 4 ustawy z 1992 r. o składkach na zabezpieczenie społeczne i świadczeniach z tego zabezpieczenia.
2. Do celów stosowania art. 6 niniejszego rozporządzenia do przepisów regulujących uprawnienia do dodatku pielęgnacyjnego, zasiłku z tytułu opieki i zasiłku dla osoby niepełnosprawnej, okres zatrudnienia, pracy na własny rachunek lub zamieszkania, ukończony na terytorium państwa członkowskiego innego niż Zjednoczone Królestwo, jest uwzględniany w stopniu niezbędnym do spełnienia warunków dotyczących wymaganych okresów obecności w Zjednoczonym Królestwie, przed dniem, w którym po raz pierwszy zaistniało uprawnienie do danego świadczenia.
  3. Do celów art. 7 niniejszego rozporządzenia w przypadku świadczeń pieniężnych z tytułu inwalidztwa, emerytur lub rent, rent z tytułu wypadku przy pracy lub choroby zawodowej oraz świadczeń z tytułu śmierci, każdy beneficjent na mocy ustawodawstwa Zjednoczonego Królestwa, który przebywa na terytorium innego państwa członkowskiego, jest uznawany podczas tego pobytu za przebywającego na terytorium tego innego państwa członkowskiego.
  4. W przypadku gdy zastosowanie ma art. 46 niniejszego rozporządzenia, a w czasie gdy zainteresowany podlega ustawodawstwu innego państwa członkowskiego, wystąpi u niego niezdolność do pracy prowadząca do inwalidztwa, to do celów sekcji 30A ust. 5 ustawy z 1992 r. o składkach na zabezpieczenie społeczne i świadczeniach z tego zabezpieczenia Zjednoczone Królestwo uwzględni wszystkie okresy, w których ze względu na wspomnianą niezdolność do pracy zainteresowany otrzymał:
    - (i) świadczenia pieniężne z tytułu choroby lub zastępujące je wynagrodzenie, lub
    - (ii) świadczenia w rozumieniu tytuł III rozdział 4 i 5 niniejszego rozporządzenia przyznane na podstawie ustawodawstwa innego państwa członkowskiego ze względu na inwalidztwo wynikające z niezdolności do pracy — tak jakby były one okresami, w których wypłacano świadczenie z tytułu krótkoterminowej niezdolności do pracy zgodnie z sekcją 30A ust. 1–4 ustawy z 1992 r. o składkach na zabezpieczenie społeczne i świadczeniach z tego zabezpieczenia.

Stosując ten przepis, należy uwzględnić jedynie te okresy, w których zainteresowany był niezdolny do pracy w rozumieniu ustawodawstwa Zjednoczonego Królestwa.
  5. 1) Do celów ustalenia współczynnika zarobków pozwalającego określić prawo do świadczeń na podstawie ustawodawstwa Zjednoczonego Królestwa za każdy tydzień pracy najemnej, który był przepracowany na podstawie ustawodawstwa innego państwa członkowskiego i który rozpoczął się w odnośnym roku podatkowym w rozumieniu ustawodawstwa Zjednoczonego Królestwa, uznaje się, że zainteresowany płacił składki jako pracownik najemny lub ma zarobki, za które opłacono składki, a podstawa tych składek była równa dwóm trzecim górnemu limitu zarobków w danym roku.
  - 2) Do celów art. 52 ust. 1 lit. b) ppkt (ii) niniejszego rozporządzenia, w przypadku gdy:
    - a) w jakimkolwiek roku podatkowym rozpoczynającym się z dniem 6 kwietnia 1975 r. lub później osoba wykonująca pracę najemną ukończyła okresy ubezpieczenia, zatrudnienia lub zamieszkania wyłącznie w państwie członkowskim innym niż Zjednoczone Królestwo, a w świetle stosowania pkt 5 ust. 1 dany rok stanowi rok kwalifikujący się w rozumieniu ustawodawstwa Zjednoczonego Królestwa do celów art. 52 ust. 1 lit. b) ppkt (i) niniejszego rozporządzenia, to uznaje się, że osoba ta była ubezpieczona przez 52 tygodnie tego roku w tym innym państwie członkowskim;
    - b) jakikolwiek rok podatkowy rozpoczynający się z dniem 6 kwietnia 1975 r. lub później nie stanowi roku kwalifikującego się w rozumieniu ustawodawstwa Zjednoczonego Królestwa do celów art. 52 ust. 1 lit. b) ppkt (i) niniejszego rozporządzenia, to wszystkie okresy ubezpieczenia, zatrudnienia lub zamieszkania ukończone w tym roku należy pominąć.
  - 3) Do celów przeliczenia współczynnika zarobków na okresy ubezpieczenia, współczynnik zarobków uzyskany w odnośnym roku podatkowym w rozumieniu ustawodawstwa Zjednoczonego Królestwa, należy podzielić przez dolny limit zarobków w danym roku. Wynik należy przedstawić jako liczbę całkowitą, pomijając części ułamkowe. Uznaje się, że tak uzyskana liczba przedstawia liczbę pełnych tygodni ubezpieczenia ukończonych na podstawie ustawodawstwa Zjednoczonego Królestwa w danym roku, ale liczba ta nie może przekraczać liczby tygodni, w których zainteresowany podlegał temu ustawodawstwu w danym roku.”

UZASADNIENIE RADY

I. WPROWADZENIE

Dnia 29 kwietnia 2004 r. Parlament Europejski i Rada przyjęły rozporządzenie (WE) nr 883/2004 ⁽¹⁾ w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (zwane dalej „rozporządzeniem podstawowym”), które ma zastąpić rozporządzenie (EWG) nr 1408/71 ⁽²⁾.

Załączniki do rozporządzenia podstawowego zawierają przepisy odnoszące się do poszczególnych państw członkowskich. Treść niektórych z tych załączników nie została określona w momencie przyjmowania tego rozporządzenia. Rozporządzenie podstawowe przewiduje zatem, że treść brakującego załącznika II (postanowienia konwencji, które pozostają w mocy), załącznika X (specjalne nieskładkowe świadczenia pieniężne) i załącznika XI (przepisy szczególne dotyczące stosowania ustawodawstw państw członkowskich) powinna zostać określona przed datą rozpoczęcia stosowania rozporządzenia.

Niektóre załączniki musiały również zostać zmienione tak, aby uwzględnić zarówno wymogi państw członkowskich, które przystąpiły do Unii Europejskiej po dacie przyjęcia tego rozporządzenia, jak i zmiany, które ostatnio zaszły w pozostałych państwach członkowskich.

Taki cel mają dwa wnioski dotyczące rozporządzeń, które Komisja przedstawiła kolejno 24 stycznia 2006 r. oraz 3 lipca 2007 r.; są to:

- Wniosek dotyczący rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego oraz określającego treść załącznika XI;
- Wniosek dotyczący rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego załączniki do rozporządzenia (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego.

Podstawą obu wniosków są art. 42 i 308 Traktatu.

Działając zgodnie z art. 251 Traktatu, Parlament Europejski przyjął 9 lipca 2008 r. w pierwszym czytaniu pojedynczą opinię, składającą się z 77 poprawek do wniosku dotyczącego rozporządzenia zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego oraz określającego treść załącznika XI ⁽³⁾. Stwierdził on, że procedura związana z drugim wnioskiem nie jest potrzebna, ponieważ jego treść włączono do procedury odnoszącej się do pierwszego wniosku.

Europejski Komitet Ekonomiczno-Społeczny wydał swoje opinie 26 października 2006 r. ⁽⁴⁾

Komisja przedstawiła zmienione wnioski 15 października 2008 r. Zgodnie z poprawką 1 Parlamentu Europejskiego, zmienione wnioski uwzględniają połączenie dwóch pierwotnych wniosków w jeden tekst. Komisja zaakceptowała wszystkie poprawki przyjęte przez Parlament Europejski.

Zgodnie z art. 251 ust. 2 Traktatu WE Rada jednomyślnie przyjęła wspólne stanowisko w dniu 17 grudnia 2008 r. Wspólne stanowisko również odnosi się do obu pierwotnych wniosków, które zostały połączone w jeden tekst.

II. CEL

Wniosek w sprawie rozporządzenia wykonawczego zawiera przepisy horyzontalne, a wniosek w sprawie rozporządzenia określającego treść załącznika XI zawiera przepisy uzupełniające dotyczące określonych aspektów przepisów ustawodawczych poszczególnych państw członkowskich, tak aby zapewnić bezproblemowe stosowanie rozporządzenia podstawowego w danych państwa członkowskich. Ponieważ celem ogólnym jest uproszczenie, wniosek zawiera mniej zapisów niż odnośny załącznik VI do obowiązującego rozporządzenia (EWG) nr 1408/71.

Odpowiednikami załączników II i X do rozporządzenia 883/2004, które pozbawiono treści, są załączniki III i IIa do rozporządzenia 1408/71. Pozostałe załączniki zmienione tym wnioskiem zawierają już przepisy odnoszące się do kilku państw członkowskich, ale muszą zostać uzupełnione, aby uwzględnić państwa członkowskie, które przystąpiły do UE po 29 kwietnia 2004 r. Niektóre z tych załączników również mają swoje odpowiedniki w rozporządzeniu 1408/71. Jednakże część 1 załącznika I (zaliczki z tytułu świadczeń alimentacyjnych) oraz załączniki III i IV (szczególne zasady dotyczące świadczeń zdrowotnych) mają zastosowanie tylko do rozporządzenia 883/2004.

⁽¹⁾ Dz.U. L 166 z 30.4.2004, wersja poprawiona Dz.U. L 200 z 7.6.2004, s. 1.

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1408/71 w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek oraz do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie, Dz.U. L 149 z 5.7.1971, s. 2. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1992/2006 (Dz.U. L 392 z 30.12.2006, s. 1).

⁽³⁾ Dotychczas niepublikowane w Dzienniku Urzędowym.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 161 z 13.7.2007, s. 61.

III. ANALIZA WSPÓLNEGO STANOWISKA

1. Uwagi ogólne:

a) zmieniony wniosek Komisji

Parlament Europejski przyjął 77 poprawek do wniosku Komisji. Wszystkie te poprawki zostały włączone do zmienionych wniosków Komisji, w całości, częściowo lub po preredagowaniu (poprawki nr 1–5, 7–11, 13–24 oraz 26–78 rev).

b) wspólne stanowisko Rady:

Rada może zaakceptować 70 z 77 poprawek, w całości lub częściowo włączonych do zmienionego wniosku Komisji, mianowicie poprawki nr 1–5, 7, 8, 10, 13–19, 21, 22 oraz 25–77.

Rada nie zaleca jednak przyjęcia poprawek nr 6, 11, 12, 20, 23, 24 oraz 78 rev. Ponadto zgadzając się co do zasady z poprawką 9 dotyczącą definicji „świadczeń rzeczowych”, Rada stwierdziła, że definicja ta powinna być jaśniej przedstawiona (art. 1 ust. 3 (va) wspólnego stanowiska).

2. Stanowisko Rady w sprawie poprawki 20 oraz innych pokrewnych poprawek

Kwestia ta dotyczy prawa członków rodziny pracownika przygranicznego do opieki zdrowotnej w państwie członkowskim, w którym zatrudniony jest pracownik, na tych samych warunkach, które mają zastosowanie wobec tego pracownika.

Zgodnie z art. 18 ust. 2 rozporządzenia podstawowego „członkowie rodziny pracownika przygranicznego są uprawnieni do świadczeń rzeczowych w czasie ich pobytu we właściwym państwie członkowskim, o ile państwo to nie jest wymienione w załączniku III”. W załączniku III rozporządzenia podstawowego wymieniono siedem państw członkowskich stosujących ograniczenia praw do świadczeń rzeczowych dla członków rodziny pracownika przygranicznego.

Zgodnie z poprawką 20 Parlamentu Europejskiego (z którą ściśle związane są poprawki nr 6, 11 oraz 12) do art. 87 rozporządzenia podstawowego należy dodać nowy ustęp 10a w brzmieniu „Załącznik III zostaje uchylony 5 lat od daty rozpoczęcia stosowania niniejszego rozporządzenia.”

Rada nie mogła osiągnąć porozumienia w sprawie tej poprawki jednomyślnie w związku ze sprzeciwem pięciu delegacji. Delegacje te uważają zasadniczo, że nie należy naruszać przepisu przedstawionego w art. 18 ust. 2 rozporządzenia podstawowego, w szczególności w związku z brakiem doświadczenia w stosowaniu nowego rozporządzenia. Podkreślają one, że trudnego kompromisu przyjętego w rozporządzeniu nr 883/2004, w którym istotną rolę odegrał Parlament, nie należy zmieniać. Przed podjęciem jakiegokolwiek dalszego kroku wolałyby nie poszerzać praw członków rodziny pracowników przygranicznych, jeśli chodzi o opiekę zdrowotną, ponad to, co gwarantuje rozporządzenie (EWG) 1408/71, ponieważ uważają, że na obecnym etapie decyzja uchylająca załącznik III po okresie 5 lat byłaby przedwczesna.

Z drugiej strony wszystkie pozostałe delegacje są skłonne zaakceptować tę poprawkę w duchu kompromisu. Ponadto delegacje sześciu państw członkowskich wymienionych w załączniku III wspólnego stanowiska przyjęły postawę jeszcze bardziej elastyczną, ponieważ są skłonne przyjąć uchylenie załącznika III po okresie czterech lat. W tym kontekście delegacja Włoch, która nie mogła przyjąć poprawki 24, ponieważ stwierdziła, że konieczne jest wprowadzenie wpisu do załącznika III, przyjęła kompromisowe stanowisko wobec poprawki 20, gdyż zgodziła się na ograniczenie okresu obowiązywania swojego wpisu do czterech lat.

W związku z tą sytuacją z uwagi na znaczenie tej kwestii dla Parlamentu Europejskiego osiągnięto w końcu jednomyślnie rozwiązanie kompromisowe, zgodnie z którym:

- Art. 18 ust. 2 oraz art. 28 ust. 1 rozporządzenia podstawowego zostałyby zmienione, aby ustalić, że załącznik III zostałby poddany przeglądowi 5 lat po jego zastosowaniu, oraz
- Do art. 87 rozporządzenia podstawowego zostałby dodany nowy ustęp 10a, aby ustalić, że okres obowiązywania wpisów niektórych państw członkowskich w załączniku III zostałby ograniczony do 4 lat.

Rada uważa, że jest to rozwiązanie realistyczne i zrównoważone, które w oczywisty sposób skłania się w kierunku stanowiska Parlamentu Europejskiego. Ma nadzieję, że Parlament będzie w stanie je przyjąć.

3. Stanowisko Rady w sprawie poprawki 23

Poprawka 23 odnosi się do załącznika II rozporządzenia podstawowego (postanowienia konwencji, które pozostają w mocy i które, w odpowiednich przypadkach, są ograniczone do objętych nimi osób). W pkt 36 tego załącznika, pod wpisem Portugalia — Zjednoczone Królestwo, Parlament zamieścił odniesienie do art. 2 ust. 1 Protokołu z dnia 15 listopada 1978 r. o leczeniu medycznym, który objęty jest już załącznikiem III rozporządzenia Rady (EWG) nr 1408/71.

Protokół ten nie pojawia się w załączniku II wspólnego stanowiska Rady ponieważ dwa zainteresowane państwa członkowskie stwierdziły, że postanowiły nie stosować art. 2 ust. 1 tego protokołu od 1 września 2008 r.

4. Stanowisko Rady w sprawie poprawki 78 rev

Poprawka 78 rev ma na celu między innymi zachowanie wpisu „Włochy” w załączniku IV do rozporządzenia podstawowego, zgodnie z którym państwa członkowskie wymienione w tym załączniku zapewnią więcej praw emerytom powracającym do właściwego państwa członkowskiego (art. 27 ust. 2 rozporządzenia podstawowego). W odniesieniu do tego wpisu poprawka ta była nie do zaakceptowania przez Radę działającą jednomyślnie.

Po przyjęciu rozporządzenia podstawowego odpowiednie organy Włoch zmieniły swoje stanowisko, opowiadając się za nieprzyznawaniem na razie dodatkowych praw emerytom. W związku z ostatnimi zmianami Komisja zaproponowała w swoim pierwotnym wniosku zmieniającym załączniki do rozporządzenia (EWG) nr 883/2004, aby skreślić wpis „Włochy” z załącznika IV. Delegacja Włoch mogła przychylić się do wniosku Komisji.

Komisja zaakceptowała wspólne stanowisko uzgodnione przez Radę.

5. Konkretnie uwagi

Rada stwierdziła, że konieczne jest dokonanie następujących zmian we wniosku Komisji:

- Art. 15 rozporządzenia podstawowego: termin „personel pomocniczy” został zastąpiony terminem „personel kontraktowy” we wspólnym stanowisku zgodnie z regulaminem pracowniczym;
- Art. 36 ust. 1 rozporządzenia podstawowego: Rada stwierdziła, że konieczne jest, aby art. 17, art. 18 ust. 1, art. 19 ust. 1 i art. 20 ust. 1 miały również zastosowanie do świadczeń z tytułu wypadku przy pracy lub choroby zawodowej;
- Ponadto Rada stwierdziła, że należy dodać nowy ustęp 2a do art. 36 rozporządzenia podstawowego, aby zawrzeć zasadę przedstawioną w art. 33 wniosku Komisji dotyczącego rozporządzenia przedstawiającego procedurę wprowadzania w życie rozporządzenia (WE) nr 883/2004;
- Art. 87 ust. 8 rozporządzenia podstawowego: Rada uważała za konieczne zastąpienie istniejącego ust. 8 nowym ustępem, aby określić maksymalny okres, w którym dana osoba będzie podlegała ustawodawstwu państwa członkowskiego innego niż określone zgodnie z tytułem II rozporządzenia Rady (EWG) nr 1408/71.

IV. WNIOSKI

Rada z zadowoleniem odnosi się do atmosfery współpracy, która panowała w Parlamencie Europejskim w trakcie pierwszego czytania tego znaczącego elementu dodatkowego prawodawstwa i która pozwoliła obu instytucjom znacznie ograniczyć możliwość braku porozumienia.

Rada docenia w szczególności inicjatywę Parlamentu Europejskiego dotyczącą połączenia wniosku zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 883/2004 (w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego oraz określającego treść załącznika XI) z wnioskiem zmieniającym załączniki do tego rozporządzenia.

Uważa, że jej wspólne stanowisko w dużym stopniu wychodzi naprzeciw obawom wyrażonym przez Parlament.

Oczekuje na konstruktywną dyskusję z Parlamentem Europejskim z myślą o osiągnięciu najszybciej jak to możliwe ostatecznego porozumienia w sprawie tego prawodawstwa uzupełniającego, w związku z nadrzędnym interesem, którym jest wczesne rozpoczęcie stosowania kompletnego pakietu nowych zasad dotyczących unowocześnienia i uproszczenia koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego.

WSPÓLNE STANOWISKO (WE) NR 2/2009

przyjęte przez Radę w dniu 18 grudnia 2008 r.

w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady .../2009 z dnia ... ustanawiającego wspólnotowe procedury określania maksymalnych limitów pozostałości substancji farmakologicznie czynnych w środkach spożywczych pochodzenia zwierzęcego oraz uchylającego rozporządzenie (EWG) nr 2377/90 oraz zmieniającego dyrektywę 2001/82/WE Parlamentu Europejskiego i Rady i rozporządzenie (WE) nr 726/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

(2009/C 33 E/02)

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 37 i art. 152 ust. 4 lit. b),

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,

po konsultacji z Komitetem Regionów,

stanowiąc zgodnie z procedurą określoną w art. 251 Traktatu ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W wyniku postępu naukowo-technicznego możliwe jest wykrywanie pozostałości weterynaryjnych produktów leczniczych w środkach spożywczych w coraz mniejszych ilościach.
- (2) W celu ochrony zdrowia publicznego maksymalne limity pozostałości należy określić zgodnie z ogólnie przyjętymi zasadami oceny bezpieczeństwa, uwzględniając zagrożenia toksykologiczne, ryzyko zanieczyszczenia środowiska oraz skutki mikrobiologiczne i farmakologiczne tych pozostałości. Należy również uwzględnić inne naukowe oceny bezpieczeństwa danych substancji, dokonane przez organizacje międzynarodowe lub organizacje naukowe mające siedzibę we Wspólnocie.
- (3) Niniejsze rozporządzenie dotyczy bezpośrednio zdrowia publicznego oraz odnosi się do funkcjonowania rynku wewnętrznego produktów pochodzenia zwierzęcego, o których mowa w załączniku I do Traktatu. Należy zatem określić maksymalne limity pozostałości substancji farmakologicznie czynnych w odniesieniu do różnych środków spożywczych pochodzenia zwierzęcego, w tym mięsa, ryb, mleka, jaj i miodu.

- (4) Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2377/90 z dnia 26 czerwca 1990 r. ustanawiające wspólnotową procedurę dla określania maksymalnego limitu pozostałości weterynaryjnych produktów leczniczych w środkach spożywczych pochodzenia zwierzęcego ⁽³⁾ wprowadziło wspólnotowe procedury oceny bezpieczeństwa pozostałości substancji farmakologicznie czynnych zgodnie z wymogami bezpieczeństwa żywności przeznaczonej dla ludzi. Substancja farmakologicznie czynna może być zastosowana u zwierząt, od których lub z których pozyskuje się żywność, tylko wtedy, gdy uzyska pozytywną ocenę. Maksymalne limity pozostałości takich substancji określa się w przypadku, gdy zostanie to uznane za konieczne w celu ochrony zdrowia ludzkiego.
- (5) Dyrektywa 2001/82/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 listopada 2001 r. w sprawie wspólnotowego kodeksu odnoszącego się do weterynaryjnych produktów leczniczych ⁽⁴⁾ stanowi, że produkty takie mogą zostać dopuszczone do obrotu lub mogą być stosowane u zwierząt, od których lub z których pozyskuje się żywność, tylko wtedy, gdy substancje farmakologicznie czynne zawarte w takich produktach zostały uznane za bezpieczne zgodnie z rozporządzeniem (EWG) nr 2377/90. Ponadto dyrektywa ta zawiera zasady dotyczące dokumentacji stosowania, stosowania poza wskazaniami („niezgodnego z ulotką”) i przepisywania weterynaryjnych produktów leczniczych przeznaczonych do stosowania u zwierząt, od których lub z których pozyskuje się żywność, oraz dystrybucji takich produktów.
- (6) W świetle rezolucji Parlamentu Europejskiego z dnia 3 maja 2001 r. ⁽⁵⁾ w sprawie dostępności weterynaryjnych produktów leczniczych, w wyniku konsultacji społecznych przeprowadzonych przez Komisję w roku 2004 oraz w świetle dokonanej przez Komisję oceny zgromadzonego doświadczenia konieczna okazała się zmiana procedur określania maksymalnych limitów pozostałości przy jednoczesnym utrzymaniu ogólnego systemu określania takich dopuszczalnych poziomów.
- (7) Maksymalne limity pozostałości są punktami odniesienia dla określenia — zgodnie z dyrektywą 2001/82/WE — okresów karencji w pozwoleniach na dopuszczenie do obrotu weterynaryjnych produktów leczniczych do stosowania u zwierząt, od których lub z których pozyskuje się żywność, oraz w celu kontroli pozostałości w żywności pochodzenia zwierzęcego w państwach członkowskich oraz w posterunkach weterynaryjnej kontroli granicznej.

⁽¹⁾ Dz.U. C 10 z 15.1.2008, s. 51.⁽²⁾ Opinia Parlamentu Europejskiego z dnia 17 czerwca 2008 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym) oraz wspólne stanowisko Rady z dnia 18 grudnia 2008 r.⁽³⁾ Dz.U. L 224 z 18.8.1990, s. 1.⁽⁴⁾ Dz.U. L 311 z 28.11.2001, s. 1.⁽⁵⁾ Dz.U. C 27 E z 31.1.2002, s. 80.

- (8) Dyrektywa Rady 96/22/WE z dnia 29 kwietnia 1996 r. dotycząca zakazu stosowania w gospodarstwach hodowlanych niektórych związków o działaniu hormonalnym, tyreostatycznym i β -agonistycznym⁽¹⁾ zakazuje stosowania niektórych związków do określonych celów u zwierząt, od których lub z których pozyskuje się żywność. Niniejsze rozporządzenie należy stosować bez uszczerbku dla prawodawstwa wspólnotowego zakazującego stosowania niektórych związków o działaniu hormonalnym u zwierząt, od których lub z których pozyskuje się żywność.
- (9) Rozporządzenie (EWG) nr 315/93 z dnia 8 lutego 1993 r. ustanawiające procedury Wspólnoty w odniesieniu do substancji skażających w żywności⁽²⁾ ustanawia przepisy szczegółowe w odniesieniu do obecności związków nie wynikającej ze świadomego ich podawania. Związki takie nie powinny być objęte przepisami w sprawie maksymalnych limitów pozostałości.
- (10) Rozporządzenie (WE) nr 178/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2002 r. ustanawiające ogólne zasady i wymagania prawa żywnościowego, powołujące Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności oraz ustanawiające procedury w zakresie bezpieczeństwa żywności⁽³⁾ ustanawia ramy dla prawodawstwa w odniesieniu do żywności na poziomie wspólnotowym oraz wprowadza definicje w tym zakresie. Właściwe jest zastosowanie tych definicji do celów określonych w przepisach odnoszących się do maksymalnych limitów pozostałości.
- (11) Rozporządzenie (WE) nr 882/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie kontroli urzędowych przeprowadzanych w celu sprawdzenia zgodności z prawem paszowym i żywnościowym oraz regułami dotyczącymi zdrowia zwierząt i dobrostanu zwierząt⁽⁴⁾ ustanawia przepisy ogólne w zakresie kontroli żywności we Wspólnocie oraz wprowadza definicje w tym zakresie. Właściwe jest zastosowanie tych przepisów i definicji do celów określonych w przepisach odnoszących się do maksymalnych limitów pozostałości. Należy priorytetowo potraktować wykrywanie niezgodnego z prawem stosowania substancji, a część próbek powinna być pobierana zgodnie z podejściem opartym na analizie ryzyka.
- (12) Rozporządzenie (WE) nr 726/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. ustanawiające wspólnotowe procedury wydawania pozwoleń dla produktów leczniczych stosowanych u ludzi i do celów weterynaryjnych i nadzoru nad nimi oraz ustanawiające Europejską Agencję Leków⁽⁵⁾ powierza Europejskiej Agencji Leków („Agencji”) zadanie doradzania w sprawie maksymalnych limitów pozostałości weterynaryjnych produktów leczniczych dopuszczalnych w żywności pochodzenia zwierzęcego.
- (13) Należy określić maksymalne limity pozostałości dla substancji farmakologicznie czynnych stosowanych lub przeznaczonych do stosowania w weterynaryjnych produktach leczniczych wprowadzanych do obrotu na rynku wspólnotowym.
- (14) Konsultacje społeczne oraz fakt, że tylko niewielka liczba weterynaryjnych produktów leczniczych dla zwierząt, od których lub z których pozyskuje się żywność, została dopuszczona do obrotu w ciągu ostatnich lat, wskazują, że rozporządzenie (EWG) nr 2377/90 spowodowało, że takie produkty lecznicze są trudniej dostępne.
- (15) W celu zapewnienia zdrowia i dobrostanu zwierząt konieczna jest dostępność weterynaryjnych produktów leczniczych do leczenia poszczególnych chorób. Ponadto brak dostępu do odpowiednich weterynaryjnych produktów leczniczych wskazanych do leczenia specyficznych chorób u poszczególnych gatunków może przyczynić się do nieprawidłowego lub niezgodnego z prawem stosowania pewnych substancji.
- (16) System ustanowiony na mocy rozporządzenia (EWG) nr 2377/90 powinien zatem zostać zmieniony w celu zwiększenia dostępności weterynaryjnych produktów leczniczych przeznaczonych dla zwierząt, od których lub z których pozyskuje się żywność. Aby osiągnąć ten cel, należy wprowadzić przepis umożliwiający Agencji systematyczne rozpatrywanie możliwości stosowania maksymalnego limitu pozostałości, określonego dla jednego gatunku lub rodzaju środka spożywczego, w odniesieniu do innego gatunku lub środka spożywczego. W związku z tym należy brać pod uwagę odpowiedniość czynników bezpieczeństwa właściwych dla systemu, aby upewnić się, że bezpieczeństwo żywności i dobrostan zwierząt nie są zagrożone.
- (17) Uważa się, że naukowa ocena ryzyka nie może, w pewnych przypadkach, samodzielnie dostarczyć wszystkich informacji, na których należy opierać decyzję w zakresie zarządzania ryzykiem, oraz że należy brać pod uwagę w sposób prawnie uzasadniony inne czynniki związane z rozpatrywaną sprawą, w tym czynniki technologiczne związane z produkcją żywności oraz wykonalnością kontroli. Agencja powinna zatem przedstawić swoją opinię w postaci naukowej oceny ryzyka oraz zaleceń związanych z zarządzaniem ryzykiem w odniesieniu do pozostałości substancji farmakologicznie czynnych.
- (18) Do prawidłowego funkcjonowania całych ram prawnych dla maksymalnych limitów pozostałości niezbędne są szczegółowe zasady dotyczące formy i treści wniosków o określenie maksymalnych limitów pozostałości oraz dotyczące metodologii oceny ryzyka i zaleceń w zakresie zarządzania ryzykiem.
- (19) Poza weterynaryjnymi produktami leczniczymi, w produkcji zwierzęcej stosowane są również inne produkty nieobjęte przepisami szczegółowymi dotyczącymi pozostałości, np. produkty biobójcze. Produkty biobójcze zostały zdefiniowane w dyrektywie 98/8/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 lutego 1998 r. dotyczącej wprowadzania do obrotu produktów biobójczych⁽⁶⁾. Ponadto weterynaryjne produkty lecznicze niedopuszczone do obrotu we Wspólnocie mogą zostać dopuszczone do obrotu w krajach poza Wspólnotą. Taka sytuacja może wynikać z faktu, że pewne choroby lub gatunki zwierząt występują częściej poza Wspólnotą, lub

⁽¹⁾ Dz.U. L 125 z 23.5.1996, s. 3.

⁽²⁾ Dz.U. L 37 z 13.2.1993, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. L 31 z 1.2.2002, s. 1.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 165 z 30.4.2004, s. 1. Wersja poprawiona w Dz.U. L 191 z 28.5.2004, s. 1.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 136 z 30.4.2004, s. 1.

⁽⁶⁾ Dz.U. L 123 z 24.4.1998, s. 1.

- też z faktu, że przedsiębiorstwa postanowiły nie wprowadzać produktu do obrotu we Wspólnocie. Fakt, że dany produkt nie jest dopuszczony do obrotu we Wspólnocie, nie musi oznaczać, że stosowanie takiego produktu jest niebezpieczne. W przypadku substancji farmakologicznie czynnych zawartych w takich produktach, po uzyskaniu opinii w tym zakresie od Agencji, Komisja powinna mieć możliwość określenia maksymalnego limitu pozostałości w żywności zgodnie z zasadami przyjętymi dla substancji farmakologicznie czynnych przeznaczonych do stosowania w weterynaryjnych produktach leczniczych. Konieczna jest również zmiana rozporządzenia (WE) nr 726/2004 w celu włączenia, do zadań Agencji, doradztwa w sprawie maksymalnych limitów pozostałości substancji czynnych w produktach biobójczych.
- (20) Zgodnie z systemem ustanowionym dyrektywą 98/8/WE, podmioty wprowadzające lub zamierzające wprowadzić do obrotu produkty biobójcze są zobowiązane do uiszczenia opłat za oceny przeprowadzane zgodnie z różnymi procedurami związanymi z tą dyrektywą. Niniejsze rozporządzenie przewiduje, że Agencja ma przeprowadzać oceny związane z określeniem maksymalnych limitów pozostałości substancji farmakologicznie czynnych przeznaczonych do stosowania w produktach biobójczych. W związku z tym niniejsze rozporządzenie powinno wyjaśnić sposób finansowania tych ocen, aby należyście uwzględnić opłaty pobierane już za oceny, które zostały lub mają zostać przeprowadzone zgodnie z tą dyrektywą.
- (21) Wspólnota przyczynia się w ramach Kodeksu Żywnościowego do opracowywania międzynarodowych norm maksymalnych limitów pozostałości, zapewniając jednocześnie, że nie wpłynie to niekorzystnie na utrzymywanie we Wspólnocie wysoki poziom ochrony zdrowia ludzkiego. Wspólnota powinna zatem przejść bez przeprowadzania dodatkowych ocen ryzyka maksymalne limity pozostałości zawarte w Kodeksie Żywnościowym, które wcześniej poparła podczas posiedzenia Komisji ds. Kodeksu Żywnościowego. Przyczyni się to do dalszego zwiększenia spójności między normami międzynarodowymi a prawodawstwem wspólnotowym w odniesieniu do maksymalnych limitów pozostałości w żywności.
- (22) Zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 882/2004 środki spożywcze podlegają kontroli pozostałości substancji farmakologicznie czynnych. Nawet gdy limity pozostałości dla takich substancji nie zostały określone zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, pozostałości takich substancji mogą pojawić się z powodu zanieczyszczenia środowiska lub jako naturalny produkt przemiany materii u zwierząt. Metody laboratoryjne umożliwiają wykrycie takich pozostałości na coraz niższych poziomach. Państwa członkowskie stosują różne metody kontroli takich pozostałości.
- (23) Dyrektywa Rady 97/78/WE z dnia 18 grudnia 1997 r. ustanawiająca zasady regulujące organizację kontroli weterynaryjnej produktów wprowadzanych do Wspólnoty z państw trzecich⁽¹⁾ nakłada obowiązek przeprowadzania kontroli weterynaryjnych każdej przesyłki przywożonej z państwa trzeciego, a decyzja Komisji
- 2005/34/WE z dnia 11 stycznia 2005 r.⁽²⁾ ustanawia zharmonizowane normy badania na obecność niektórych pozostałości w produktach pochodzenia zwierzęcego przywożonych z krajów trzecich. Właściwe jest objęcie przepisami decyzji 2005/34/WE wszystkich produktów pochodzenia zwierzęcego wprowadzanych na rynek we Wspólnocie.
- (24) Część substancji farmakologicznie czynnych jest zakazana lub obecnie niedopuszczona do obrotu na mocy rozporządzenia (WE) nr 2377/90, dyrektywy 96/22/WE lub rozporządzenia (WE) nr 1831/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 sierpnia 2003 r. w sprawie dodatków stosowanych w żywieniu zwierząt⁽³⁾. Pozostałości substancji farmakologicznie czynnych w produktach pochodzenia zwierzęcego wynikające w szczególności z niezgodnego z prawem stosowania lub z zanieczyszczenia środowiska powinny być uważnie kontrolowane i monitorowane zgodnie z dyrektywą Rady 96/23/WE z dnia 29 kwietnia 1996 r. w sprawie środków monitorowania niektórych substancji i ich pozostałości u żywych zwierząt i w produktach pochodzenia zwierzęcego⁽⁴⁾, niezależnie od pochodzenia produktu.
- (25) W celu ułatwienia handlu wewnątrzspółnotowego oraz przywozu Wspólnota powinna stworzyć procedury dotyczące ustalenia punktów odniesienia dla działań na takich poziomach stężeń pozostałości, dla których technicznie możliwe jest przeprowadzenie analiz laboratoryjnych, nie naruszając przy tym wysokiego poziomu ochrony zdrowia ludzkiego we Wspólnocie. Ustalenie punktów odniesienia dla działania nie powinno jednak w żaden sposób stanowić pretekstu dla akceptowania niezgodnego z prawem wykorzystania zakazanych lub niedopuszczonych do obrotu substancji w chowie lub hodowli zwierząt, od których lub z których pozyskuje się żywność. Dlatego jakiegokolwiek pozostałości tych substancji w żywności pochodzenia zwierzęcego powinny być uważane za niepożądane.
- (26) Właściwe jest także, aby Wspólnota ustanowiła zharmonizowane podejście dla sytuacji, gdy państwa członkowskie stwierdzają powtarzający się problem, ponieważ mogłoby to wskazywać na nieprawidłowe stosowanie danej substancji lub brak poszanowania gwarancji zapewnianych przez państwa trzecie dotyczących produkcji żywności przeznaczonej na przywóz do Wspólnoty. Państwa członkowskie powinny powiadamiać Komisję o powtarzających się problemach i należy podjąć odpowiednie środki następcze.
- (27) Obowiązujące prawodawstwo dotyczące maksymalnych limitów pozostałości powinno zostać uproszczone poprzez zawarcie w jednym rozporządzeniu Komisji wszystkich decyzji klasyfikujących substancje farmakologicznie czynne pod względem poziomów pozostałości.

⁽²⁾ Dz.U. L 16 z 20.1.2005, s. 61.

⁽³⁾ Dz.U. L 268 z 18.10.2003, s. 29.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 125 z 23.5.1996, s. 10.

⁽¹⁾ Dz.U. L 24 z 30.1.1998, s. 9.

- (28) Środki niezbędne do wprowadzenia w życie niniejszego rozporządzenia powinny zostać przyjęte zgodnie z decyzją Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiającą warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji ⁽¹⁾.
- (29) W szczególności należy upoważnić Komisję do przyjęcia zasad metodologicznych dotyczących zaleceń w zakresie oceny ryzyka i zarządzania ryzykiem w odniesieniu do określenia maksymalnych limitów pozostałości, przepisów w sprawie warunków ekstrapolacji, przepisów ustanawiających punkty odniesienia dla działań kontrolnych, w tym środków przeglądu tych punktów odniesienia, a także podstaw naukowych i metodologicznych w zakresie ustanowienia punktów odniesienia dla działań kontrolnych. Ponieważ środki te mają zasięg ogólny, a ich celem jest zmiana elementów innych niż istotne niniejszego rozporządzenia poprzez jego uzupełnienie o nowe elementy inne niż istotne, należy je przyjąć zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, przewidzianą w art. 5a decyzji 1999/468/WE.
- (30) W przypadkach szczególnie pilnych, gdy zwykłe terminy procedury regulacyjnej połączonej z kontrolą nie mogą być przestrzegane, Komisja powinna móc zastosować tryb pilny, o którym mowa w art. 5a ust. 6 decyzji 1999/468/WE, dla przyjęcia przepisów ustanawiających punkty odniesienia dla działań kontrolnych i środków przeglądu tych punktów odniesienia.
- (31) Ponieważ cele niniejszego rozporządzenia, mianowicie ochrona zdrowia ludzkiego i zdrowia zwierząt oraz zapewnienie dostępu do odpowiednich weterynaryjnych produktów leczniczych, nie mogą być osiągnięte w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, natomiast z uwagi na rozmiary lub skutki niniejszego rozporządzenia możliwe jest lepsze ich osiągnięcie na poziomie Wspólnoty, Wspólnota może przyjąć środki zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu. Zgodnie z zasadą proporcjonalności, określoną w tym samym artykule, niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tych celów.
- (32) Mając na uwadze jasność przepisów należy zatem zastąpić rozporządzenie (EWG) nr 2377/90 nowym rozporządzeniem.
- (33) Należy zapewnić okres przejściowy, aby umożliwić Komisji przygotowanie i przyjęcie rozporządzenia obejmującego substancje farmakologicznie czynne i ich klasyfikację w odniesieniu do maksymalnych limitów pozostałości zgodnie z załącznikami I-IV do rozporządzenia (EWG) 2377/90, a także pewne przepisy wykonawcze dla tego nowego rozporządzenia.

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

TYTUŁ I

PRZEPISY OGÓLNE

Artykuł 1

Przedmiot i zakres zastosowania

1. W celu zapewnienia bezpieczeństwa żywności niniejsze rozporządzenie określa zasady i procedury w celu określenia:

- a) maksymalnego limitu pozostałości substancji farmakologicznie czynnych, których obecność dopuszcza się w żywności pochodzenia zwierzęcego („maksymalny limit pozostałości”);
- b) poziomu pozostałości substancji farmakologicznie czynnych określonego do celów kontroli w przypadku niektórych substancji, dla których maksymalny limit pozostałości nie został określony zgodnie z przepisami niniejszego rozporządzenia („punkt odniesienia dla działań kontrolnych”).

2. Niniejsze rozporządzenie nie stosuje się do:

- a) substancji czynnych pochodzenia biologicznego przeznaczonych do wytworzenia odporności czynnej lub biernej albo do diagnozy stanu odporności, stosowanych w immunologicznych weterynaryjnych produktach leczniczych;
- b) substancji objętych zakresem zastosowania rozporządzenia (EWG) nr 315/93;

⁽¹⁾ Dz.U. L 184 z 17.7.1999, s. 23.

3. Niniejsze rozporządzenie stosuje się bez uszczerbku dla prawodawstwa wspólnotowego zakazującego stosowania niektórych związków o działaniu hormonalnym, tyreostatycznym i β -agonistycznym u zwierząt, od których lub z których pozyskuje się żywność, zgodnie z dyrektywą 96/22/WE.

Artykuł 2

Definicje

Oprócz definicji określonych w art. 1 dyrektywy 2001/82/WE, art. 2 rozporządzenia (WE) nr 882/2004 oraz art. 2 i 3 rozporządzenia (WE) nr 178/2002, do celów niniejszego rozporządzenia stosuje się następujące definicje:

- a) „pozostałości substancji farmakologicznie czynnych” oznaczają wszystkie substancje farmakologicznie czynne, których zawartość wyrażona jest w mg/kg lub μ g/kg świeżej masy, co obejmuje zarówno substancje czynne, jak i substancje pomocnicze, produkty rozpadu oraz ich metabolity pozostające w żywności pochodzenia zwierzęcego;
- b) „zwierzęta, od których lub z których pozyskuje się żywność” oznaczają zwierzęta hodowane, chowane, utrzymywane, poddawane ubojowi lub pozyskiwane w celu produkcji żywności.

TYTUŁ II

MAKSYMALNE LIMITY POZOSTAŁOŚCI

ROZDZIAŁ I

Ocena ryzyka i zarządzanie ryzykiem

Sekcja 1

Substancje farmakologicznie czynne przeznaczone do stosowania w weterynaryjnych produktach leczniczych we Wspólnocie

Artykuł 3

Wniosek o opinię Agencji

Z wyjątkiem przypadków, w których stosuje się procedurę Kodeksu Żywnościowego, o której mowa w art. 14 ust. 3 niniejszego rozporządzenia, każda substancja farmakologicznie czynna, przewidziana do stosowania we Wspólnocie w weterynaryjnych produktach leczniczych, które mają być przeznaczone dla zwierząt, od których lub z których pozyskuje się żywność, musi uzyskać opinię Europejskiej Agencji Leków („Agencja”), ustanowionej na mocy art. 55 rozporządzenia (WE) nr 726/2004, dotyczącej maksymalnych limitów pozostałości, wyrażoną przez Komitet ds. Weterynaryjnych Produktów Leczniczych („Komitet”), ustanowiony na mocy art. 30 tego rozporządzenia.

W tym celu składający wniosek o pozwolenie na dopuszczenie do obrotu weterynaryjnego produktu leczniczego zawierającego taką substancję, osoba zamierzająca złożyć wniosek o pozwolenie na dopuszczenie do obrotu lub, w stosownych przypadkach, posiadacz takiego pozwolenia na dopuszczenie do obrotu, składają wniosek do Agencji.

Artykuł 4

Opinia Agencji

1. Opinia Agencji zawiera naukową ocenę ryzyka oraz zalecenia w odniesieniu do zarządzania ryzykiem.

2. Naukowa ocena ryzyka oraz zalecenia w odniesieniu do zarządzania ryzykiem mają na celu zapewnienie wysokiego poziomu ochrony zdrowia ludzkiego i niedopuszczenie do niekorzystnego wpływu braku dostępności odpowiednich weterynaryjnych produktów leczniczych na zdrowie ludzkie oraz zdrowie i dobrostan zwierząt. Opinia uwzględnia wszelkie istotne wyniki badań Europejskiego Urzędu ds. Bezpieczeństwa Żywności (EFSA), ustanowionego na mocy art. 22 rozporządzenia (WE) nr 178/2002.

Artykuł 5

Ekstrapolacja

Aby zapewnić dostępność dopuszczonych do obrotu weterynaryjnych produktów leczniczych stosowanych we wskazaniach u zwierząt, od których lub z których pozyskuje się żywność, Agencja, zapewniając jednocześnie wysoki poziom ochrony zdrowia ludzkiego, rozważa — przy dokonywaniu naukowej oceny ryzyka i przygotowywaniu zaleceń w odniesieniu do zarządzania ryzykiem — zastosowanie maksymalnych limitów pozostałości określonych dla substancji farmakologicznie czyn-

nych dla danego środka spożywczego w odniesieniu do innego środka spożywczego uzyskanego z tego samego gatunku, lub maksymalnych limitów pozostałości określonych dla substancji farmakologicznie czynnych dla jednego lub większej ilości gatunków w odniesieniu do innych gatunków.

Artykuł 6

Naukowa ocena ryzyka

1. Naukowa ocena ryzyka uwzględnia metabolizm oraz wydalanie substancji farmakologicznie czynnych u poszczególnych gatunków zwierząt oraz rodzaj pozostałości i ich ilość, która może być spożyta przez człowieka w ciągu życia bez widocznego zagrożenia dla jego zdrowia; wartość taką wyraża się jako dopuszczalne dzienne pobranie. Można zastosować podejście inne niż oparte na dopuszczalnym dziennym pobraniu, jeśli zostanie ono określone przez Komisję zgodnie z art. 13 ust. 2.

2. Naukowa ocena ryzyka dotyczy:

- a) rodzaju i ilości pozostałości, których nie uznaje się za zagrażające zdrowiu ludzkiemu;
- b) ryzyka skutków toksykologicznych, farmakologicznych lub mikrobiologicznych u ludzi;
- c) pozostałości obecnych w żywności pochodzenia roślinnego lub pochodzących ze środowiska.

3. Jeśli nie można dokonać oceny metabolizmu i wydalania substancji, naukowa ocena ryzyka może uwzględniać dane pochodzące z monitorowania lub z ekspozycji.

Artykuł 7

Zalecenia w odniesieniu do zarządzania ryzykiem

Zalecenia w odniesieniu do zarządzania ryzykiem opierają się na naukowej ocenie ryzyka przeprowadzonej zgodnie z art. 6 i obejmują ocenę:

- a) dostępności alternatywnych substancji wskazanych do leczenia odpowiednich gatunków lub analizę konieczności stosowania ocenianej substancji do celów ochrony zwierząt przed niepotrzebnym cierpieniem lub zapewnienie bezpieczeństwa osób leczących te zwierzęta;
- b) innych istotnych czynników, takich jak aspekty technologiczne produkcji żywności i paszy, możliwości przeprowadzenia kontroli, warunki wykorzystywania i stosowania substancji w weterynaryjnych produktach leczniczych, dobre praktyki stosowania weterynaryjnych produktów leczniczych i produktów biobójczych oraz prawdopodobieństwo nieprawidłowego stosowania lub stosowania niezgodnego z prawem;
- c) czy należy określić maksymalny limit pozostałości lub tymczasowy maksymalny limit pozostałości dla danej substancji farmakologicznie czynnej w weterynaryjnych produktach leczniczych, wartość takiego maksymalnego limitu pozostałości oraz, w stosownych przypadkach, wszelkie warunki i ograniczenia związane ze stosowaniem tej substancji;

d) czy dostarczone dane nie są niewystarczające dla określenia bezpiecznego poziomu oraz czy brak odpowiednich danych naukowych nie uniemożliwia wyciągnięcia ostatecznych wniosków dotyczących zdrowia ludzkiego w odniesieniu do pozostałości substancji. W żadnym z tych przypadków nie można zalecić maksymalnego limitu pozostałości.

Artykuł 8

Wnioski i procedury

1. Wniosek, o którym mowa w art. 3, ma formę i treść określoną przez Komisję zgodnie z art. 13 ust. 1; dołącza się do niego opłatę na rzecz Agencji.

2. Agencja zapewnia, aby opinia Komitetu została wydana w terminie 210 dni od otrzymania ważnego wniosku zgodnie z art. 3 oraz z ust. 1 niniejszego artykułu. Bieg tego terminu ulega zawieszeniu w przypadku, gdy Agencja zwróci się o przedstawienie dodatkowych informacji na temat danej substancji w określonym terminie i pozostaje zawieszony do momentu uzyskania żądanych dodatkowych informacji.

3. Agencja przekazuje wnioskodawcy opinię, o której mowa w art. 4. W terminie 15 dni od otrzymania opinii wnioskodawca może wysłać do Agencji pisemne zawiadomienie, w którym informuje, że chciałby zwrócić się z wnioskiem o ponowną analizę opinii. W takim przypadku przedkłada on Agencji szczegółowe uzasadnienie swojego wniosku w terminie 60 dni od otrzymania opinii.

W terminie 60 dni od otrzymania od wnioskodawcy uzasadnienia wniosku o ponowną analizę opinii, Komitet podejmuje decyzję, czy opinia powinna zostać zmieniona oraz przyjmuje ostateczną opinię. Uzasadnienie podjęcia decyzji w sprawie wniosku zostaje załączone do ostatecznej opinii.

4. W terminie 15 dni od przyjęcia ostatecznej opinii Agencja przesyła ją zarówno Komisji, jak i wnioskodawcy wraz z uzasadnieniem decyzji.

Sekcja 2

Inne substancje farmakologicznie czynne, w odniesieniu do których można wystąpić o wydanie opinii przez Agencję

Artykuł 9

Opinia Agencji wydawana na wniosek Komisji lub państwa członkowskiego

1. Komisja lub państwo członkowskie może przedkładać Agencji wnioski o opinię na temat maksymalnych limitów pozostałości w którymkolwiek z następujących przypadków:

- gdy dana substancja jest dopuszczona do stosowania w weterynaryjnym produkcie leczniczym w kraju trzecim i nie złożono żadnego wniosku o określenie maksymalnego limitu pozostałości dla tej substancji w odniesieniu do danego środka spożywczego lub gatunku zgodnie z art. 3;
- gdy dana substancja zawarta jest w produkcie leczniczym przeznaczonym do stosowania zgodnie z art. 11 dyrektywy

2001/82/WE i nie złożono żadnego wniosku o określenie maksymalnego limitu pozostałości dla tej substancji w odniesieniu do danego środka spożywczego lub gatunku zgodnie z art. 3 niniejszego rozporządzenia.

W przypadkach, o których mowa w akapicie pierwszym lit. b), w odniesieniu do gatunków o mniejszym znaczeniu gospodarczym lub rzadkich wskazań, wnioski mogą być przedkładane Agencji przez zainteresowaną stronę lub organizację.

Stosuje się art. 4–7.

Wnioski o opinię, o których mowa w ust. 1 akapit pierwszy, spełniają wymagania dotyczące formy i treści określone przez Komisję zgodnie z art. 13 ust. 1.

2. Agencja zapewnia, aby opinia Komitetu została wydana w terminie 210 dni od otrzymania wniosku Komisji, państwa członkowskiego, zainteresowanej strony lub organizacji. Bieg tego terminu ulega zawieszeniu jeśli Agencja zwróci się o przedstawienie dodatkowych informacji na temat danej substancji w określonym terminie, do momentu uzyskania żądanych dodatkowych informacji.

3. W terminie 15 dni od przyjęcia opinii końcowej Agencja przesyła ją zarówno Komisji, jak i — w stosownych przypadkach — państwu członkowskiemu, zainteresowanej stronie lub organizacji, które wystąpiły z wnioskiem, wraz z uzasadnieniem decyzji.

Artykuł 10

Substancje farmakologicznie czynne zawarte w produktach biobójczych stosowanych w produkcji zwierzęcej

1. Do celów art. 10 ust. 2 pkt ii) dyrektywy 98/8/WE w przypadku substancji farmakologicznie czynnych przeznaczonych do stosowania w produktach biobójczych wykorzystywanych w produkcji zwierzęcej, maksymalny limit pozostałości określa się:

a) zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 9 niniejszego rozporządzenia, w przypadku:

(i) połączeń substancji czynnych/typów produktów objętych dziesięcioletnim programem pracy, o którym mowa w art. 16 ust. 2 dyrektywy 98/8/WE;

(ii) połączeń substancji czynnych/typów produktów, które mają zostać włączone do załączników I, IA lub IB do dyrektywy 98/8/WE, których dokumentację zaakceptował właściwy organ zgodnie z art. 11 ust. 1 lit. b) tej dyrektywy, przed dniem ... (*);

b) zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 8 niniejszego rozporządzenia i na podstawie wniosku złożonego zgodnie z art. 3 niniejszego rozporządzenia, w przypadku wszystkich innych połączeń substancji czynnych/typów produktów, które mają zostać włączone do załączników I, IA lub IB dyrektywy 98/8/WE w odniesieniu do których państwa członkowskie lub Komisja uważają, że konieczne jest ustanowienie maksymalnych limitów pozostałości.

(*) Datę wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

2. Komisja klasyfikuje substancje farmakologicznie czynne, o których mowa w ust. 1, zgodnie z art. 14. Do celów klasyfikacji Komisja przyjmuje rozporządzenie, o którym mowa w art. 17 ust. 1.

Wszelkie przepisy szczegółowe odnoszące się do warunków stosowania substancji klasyfikowanych zgodnie z akapitem pierwszym niniejszego ustępu ustanawiane są jednak zgodnie z art. 10 ust. 2 dyrektywy 98/8/WE.

3. Koszty ocen przeprowadzanych przez Agencję na wniosek złożony zgodnie z ust. 1 lit. a) niniejszego artykułu pokrywane są z budżetu Agencji, zgodnie z art. 67 rozporządzenia (WE) nr 726/2004. Nie ma to jednak zastosowania do kosztów ocen ponoszonych przez wyznaczonego sprawozdawcę zgodnie z art. 62 ust. 1 tego rozporządzenia w celu określenia maksymalnego limitu pozostałości, w przypadku gdy ten sprawozdawca został ustanowiony przez państwo członkowskie, które otrzymało już opłatę za tę ocenę na podstawie art. 25 dyrektywy 98/8/WE.

Wysokość opłat za oceny przeprowadzone przez Agencję i sprawozdawcę na wniosek złożony zgodnie z ust. 1 lit. b) niniejszego artykułu ustalana jest zgodnie z art. 70 rozporządzenia (WE) nr 726/2004. Stosuje się rozporządzenie Rady (WE) nr 297/95 w sprawie opłat wnoszonych na rzecz Europejskiej Agencji ds. Oceny Produktów Leczniczych ⁽¹⁾.

Sekcja 3

Wspólne przepisy

Artykuł 11

Przegląd opinii

W przypadku, gdy Komisja, osoba składająca wniosek zgodnie z art. 3 lub państwo członkowskie uzna w wyniku uzyskania nowych informacji, że konieczne jest dokonanie przeglądu opinii w celu ochrony zdrowia ludzkiego lub zdrowia zwierząt, może zwrócić się do Agencji z wnioskiem o wydanie nowej opinii na temat danych substancji.

Jeśli dla danych środków spożywczych lub danego gatunku został ustanowiony zgodnie z niniejszym rozporządzeniem maksymalny limit pozostałości, art. 3 i 9 stosują się do określenia maksymalnego limitu pozostałości tej substancji w innych środkach spożywczych lub dla innych gatunków.

Do wniosku, o którym mowa w akapicie pierwszym, dołącza się informacje wyjaśniające kwestię, do której należy się odnieść. Do nowej opinii stosują się odpowiednio art. 8 ust. 2–4 lub art. 9 ust. 2 i 3.

Artykuł 12

Publikacja opinii

Agencja publikuje opinie, o których mowa, w art. 4, 9 i 11, po usunięciu wszelkich informacji handlowych o charakterze poufnym.

⁽¹⁾ Dz.U. L 35 z 15.2.1995, s. 1.

Artykuł 13

Środki wykonawcze

1. Zgodnie z procedurą regulacyjną, o której mowa w art. 25 ust. 2, Komisja po zasięgnięciu opinii Agencji przyjmuje środki dotyczące formy i treści wniosków, o których mowa, w art. 3 i 9.

2. Komisja po zasięgnięciu opinii Agencji, państw członkowskich i zainteresowanych stron przyjmuje środki dotyczące:

- metodologię oceny ryzyka oraz zalecenia w zakresie zarządzania ryzykiem, o których mowa w art. 6 i 7, w tym wymogi techniczne zgodnie z normami międzynarodowymi;
- zasady stosowania maksymalnych limitów pozostałości określonych dla substancji farmakologicznie czynnych dla danego środka spożywczego w odniesieniu do innego środka spożywczego uzyskanego z tego samego gatunku, lub maksymalnych limitów pozostałości określonych dla substancji farmakologicznie czynnych dla jednego lub większej ilości gatunków w odniesieniu do innych gatunków, zgodnie z art. 5. Zasady te określają w jaki sposób i w jakich okolicznościach dane naukowe dotyczące pozostałości w danym środku spożywczym lub dla danego gatunku lub gatunków mogą być wykorzystane, aby określić maksymalny limit pozostałości w odniesieniu do innych środków spożywczych lub gatunków.

Środki te, mające na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszego rozporządzenia poprzez jego uzupełnienie przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 25 ust. 3.

ROZDZIAŁ II

Klasyfikacja

Artykuł 14

Klasyfikacja substancji farmakologicznie czynnych

1. Komisja klasyfikuje substancje farmakologicznie czynne na podstawie opinii Agencji w sprawie maksymalnych limitów pozostałości odpowiednio zgodnie z art. 4, 9 lub 11.

2. Klasyfikacja obejmuje wykaz substancji farmakologicznie czynnych oraz grupy terapeutyczne, do których należą te substancje. Klasyfikacja określa również dla każdej takiej substancji, a w stosownych przypadkach także dla poszczególnych środków spożywczych lub gatunków:

- maksymalny limit pozostałości;
- tymczasowy maksymalny limit pozostałości;
- brak konieczności ustalania maksymalnego limitu pozostałości;
- zakaz stosowania substancji.

3. W przypadkach, gdy okazuje się to niezbędne ze względu na ochronę zdrowia ludzkiego, określa się maksymalny limit pozostałości:

- a) na podstawie opinii Agencji odpowiednio zgodnie z art. 4, 9 lub 11; lub
- b) zgodnie z decyzją Komisji ds. Kodeksu Żywnościowego — przy jednoczesnym braku zastrzeżenia ze strony delegacji Wspólnoty — opowiadającą się za określeniem takiego maksymalnego limitu dla substancji farmakologicznie czynnej przeznaczonej do stosowania w weterynaryjnych produktach leczniczych, o ile uwzględnione dane naukowe zostały przedstawione delegacji Wspólnoty przed podjęciem decyzji na forum Komisji ds. Kodeksu Żywnościowego. W tym przypadku nie jest wymagana dodatkowa ocena Agencji.

4. Jeżeli dane naukowe są niepełne, można określić tymczasowy maksymalny limit pozostałości, o ile nie ma podstaw, by przypuszczać, że pozostałości tej substancji na zaproponowanym poziomie stanowią zagrożenie dla zdrowia ludzkiego.

Tymczasowy maksymalny limit pozostałości obowiązuje w określonym czasie, nieprzekraczającym pięciu lat. Okres ten można przedłużyć jednorazowo o okres nieprzekraczający dwóch lat w przypadku, gdy zostanie wykazane, że przedłużenie takie umożliwi zakończenie trwających badań naukowych.

5. Nie określa się maksymalnego limitu pozostałości w przypadkach, gdy na podstawie opinii wydanej odpowiednio zgodnie z art. 4, 9 lub 11, nie jest to konieczne dla ochrony zdrowia ludzkiego.

6. Na podstawie opinii wydanej odpowiednio zgodnie z art. 4, 9 lub 11 zakazuje się podawania substancji zwierzętom, od których lub z których pozyskuje się żywność, w każdym z następujących przypadków:

- a) gdy jakkolwiek obecność danej substancji farmakologicznie czynnej lub jej pozostałości w żywności pochodzenia zwierzęcego może stanowić zagrożenie dla zdrowia ludzkiego;
- b) gdy nie można wyciągnąć ostatecznych wniosków dotyczących wpływu na zdrowie ludzkie w odniesieniu do pozostałości danej substancji.

7. W przypadku, gdy okazuje się to konieczne ze względu na ochronę zdrowia ludzkiego, klasyfikacja zawiera warunki oraz ograniczenia w odniesieniu do wykorzystywania lub stosowania substancji farmakologicznie czynnej stosowanej w weterynaryjnych produktach leczniczych, której dotyczy maksymalny limit pozostałości, lub dla której maksymalny limit pozostałości nie został określony.

Artykuł 15

Przyspieszona procedura wydawania opinii przez Agencję

1. W szczególnych przypadkach, gdy ze względu na ochronę zdrowia publicznego, zdrowia zwierząt lub dobrostanu zwierząt konieczne jest pilne wydanie pozwolenia na dopuszczenie do obrotu weterynaryjnego produktu leczniczego lub produktu

biobójczego, Komisja, każda osoba, która złożyła wniosek o opinię zgodnie z art. 3, lub państwo członkowskie, mogą zwrócić się do Agencji o zastosowanie przyspieszonej procedury oceny maksymalnego limitu pozostałości substancji farmakologicznie czynnej zawartej w tych produktach.

2. Forma i treść takiego wniosku, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, ustalane są przez Komisję zgodnie z art. 13 ust. 1.

3. W drodze odstępstwa od terminów określonych w art. 8 ust. 2 i art. 9 ust. 2 Agencja zapewnia, aby Komitet wydał opinię w terminie 120 dni od otrzymania wniosku.

Artykuł 16

Podawanie substancji zwierzętom, od których lub z których pozyskuje się żywność

1. Zwierzętom, od których lub z których pozyskuje się żywność we Wspólnocie, mogą być podawane jedynie substancje farmakologicznie czynne sklasyfikowane zgodnie z art. 14 ust. 2 lit. a), b) lub c), pod warunkiem że substancje te podawane są zgodnie z dyrektywą 2001/82/WE.

2. Ust. 1 nie stosuje się w przypadku prób klinicznych, które zostały zatwierdzone przez właściwe organy w następstwie powiadomienia lub zezwolenia zgodnie z obowiązującymi przepisami, oraz które nie powodują, że środki spożywcze uzyskane ze zwierząt gospodarskich uczestniczących w takich próbach zawierają pozostałości stanowiące zagrożenie dla zdrowia ludzkiego.

Artykuł 17

Procedura

1. Do celów klasyfikacji przewidzianej w art. 14 Komisja przygotowuje projekt rozporządzenia w terminie 30 dni od otrzymania opinii Agencji, o której mowa odpowiednio w art. 4, art. 9 ust. 1 lub art. 11. Komisja przygotowuje również projekt rozporządzenia w terminie 30 dni od otrzymania decyzji Komisji ds. Kodeksu Żywnościowego — przy jednoczesnym braku zastrzeżenia ze strony delegacji Wspólnoty — opowiadającej się za określeniem maksymalnego limitu pozostałości, zgodnie z art. 14 ust. 3.

W przypadku gdy wymagana jest opinia Agencji, a projekt rozporządzenia nie jest zgodny z tą opinią, Komisja przedstawia szczegółowe wyjaśnienie powodów rozbieżności.

2. Komisja przyjmuje rozporządzenie, o którym mowa w ust. 1, zgodnie z procedurą regulacyjną, o której mowa w art. 25 ust. 2, i w terminie 30 dni od zakończenia tej procedury.

3. W przypadku procedury przyspieszonej, o której mowa w art. 15, Komisja przyjmuje rozporządzenie, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, zgodnie z procedurą regulacyjną, o której mowa w art. 25 ust. 2, i w terminie 15 dni od zakończenia tej procedury.

TYTUŁ III

PUNKTY ODNIESIENIA DLA DZIAŁAŃ KONTROLNYCH

Artykuł 18

Ustanowienie i przegląd

W przypadku, gdy jest to uważane za konieczne w celu zapewnienia prawidłowego funkcjonowania kontroli żywności pochodzenia zwierzęcego przywożonej lub wprowadzanej na rynek zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 882/2004, Komisja może ustanowić punkty odniesienia dla działań kontrolnych dotyczące pozostałości substancji farmakologicznie czynnych, które nie są objęte klasyfikacją zgodnie z art. 14 ust. 2 lit a), b) lub c).

Punkty odniesienia dla działań kontrolnych poddaje się regularnemu przeglądowi, aby uwzględnić nowe dane naukowe dotyczące bezpieczeństwa żywności, wyniki postępowań wyjaśniających i testów analitycznych, o których mowa w art. 24 oraz postęp techniczny.

Środki te, mające na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszej dyrektywy, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 26 ust. 3. W wypadkach niecierpiących zwłoki Komisja może zastosować tryb pilny, o którym mowa w art. 26 ust. 4.

Artykuł 19

Metody ustanawiania punktów odniesienia dla działań kontrolnych

1. Punkty odniesienia dla działań kontrolnych, które mają zostać ustanowione zgodnie z art. 18, określa się w oparciu o zawartość analitu w próbce możliwą do wykrycia i potwierdzenia w laboratorium kontroli urzędowej wyznaczonym zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 882/2004 przy pomocy metody analitycznej zatwierdzonej zgodnie z wymogami wspólnotowymi. Punkty odniesienia dla działań kontrolnych powinny uwzględniać najniższe stężenia pozost

stałości, które mogą zostać oznaczone przy zastosowaniu metody analitycznej zatwierdzonej zgodnie z wymogami wspólnotowymi. W tym zakresie odpowiednie wspólnotowe laboratorium referencyjne informuje Komisję o skuteczności stosowanych metod analitycznych.

2. Bez uszczerbku dla art. 29 ust. 1 akapit drugi rozporządzenia (WE) nr 178/2002, Komisja w stosownych przypadkach przedkłada EFSA wniosek o przeprowadzenie oceny ryzyka dotyczącej tego, czy ustanowione punkty odniesienia dla działań kontrolnych są odpowiednie w celu ochrony zdrowia ludzkiego. W takich przypadkach EFSA zapewnia, aby opinia została przekazana Komisji w terminie 210 dni od otrzymania takiego wniosku.

3. Zasady oceny ryzyka stosowane są w celu zapewnienia wysokiego poziomu ochrony zdrowia. Ocena ryzyka opiera się na zasadach metodologicznych oraz metodach naukowych, które zostaną przyjęte przez Komisję po konsultacji z EFSA.

Zasady te, mające na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszego rozporządzenia poprzez jego uzupełnienie przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 26 ust. 3.

Artykuł 20

Wkład Wspólnoty w środki wsparcia na rzecz punktów odniesienia dla działań kontrolnych

Jeśli ze stosowaniem niniejszego tytułu wiąże się wymóg finansowania przez Wspólnotę środków wsparcia na rzecz ustanowienia i funkcjonowania punktów odniesienia dla działań kontrolnych, stosuje się art. 66 ust. 1 lit c) rozporządzenia (WE) nr 882/2004.

TYTUŁ IV

PRZEPISY RÓŻNE

Artykuł 21

Metody analityczne

Agencja zasięga opinii wspólnotowych laboratoriów referencyjnych, wyznaczonych przez Komisję do analizy laboratoryjnej pozostałości zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 882/2004, w sprawie odpowiednich metod analitycznych wykrywania pozostałości substancji farmakologicznie czynnych, dla których ustalono maksymalne limity pozostałości zgodnie z art. 14 niniejszego rozporządzenia. Do celów harmonizacji kontroli Agencja przedstawia takie metody wspólnotowym laboratorium referencyjnym i krajowym laboratorium referencyjnym wyznaczonym zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 882/2004.

Artykuł 22

Obrót środkami spożywczymi

Państwa członkowskie nie mogą zakazać ani utrudniać przywozu lub wprowadzania na rynek żywności pochodzenia zwierzęcego z przyczyn związanych z maksymalnymi limitami pozostałości lub punktami odniesienia dla działań kontrolnych

w przypadku, gdy zapewniona jest zgodność z niniejszym rozporządzeniem i środkami wykonawczymi.

Artykuł 23

Wprowadzanie na rynek

Żywność pochodzenia zwierzęcego zawierająca pozostałości substancji farmakologicznie czynnej:

- sklasyfikowanej zgodnie z art. 14 ust. 2 lit. a), b) lub c) na poziomie przewyższającym maksymalne limity pozostałości ustanowione zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, lub,
- niesklasyfikowanej zgodnie z art. 14 ust. 2 lit. a), b) lub c) z wyjątkiem przypadków, gdy punkt odniesienia dla działań kontrolnych został określony dla tej substancji zgodnie z niniejszym rozporządzeniem i poziom pozostałości nie jest równy lub nie jest wyższy od tego punktu odniesienia dla działań kontrolnych,

uważana jest za niezgodną z prawodawstwem wspólnotowym.

Szczegółowe przepisy dotyczące maksymalnych limitów pozostałości, które należy rozważyć do celów kontroli środków spożywczych pochodzących ze zwierząt lub od zwierząt, wobec których podjęto działania zgodnie z art. 11 dyrektywy 2001/82/WE, przyjmowane są przez Komisję zgodnie z procedurą regulacyjną, o której mowa w art. 26 ust. 2 niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 24

Działania w przypadku potwierdzonej obecności substancji zakazanej lub niedopuszczonej do obrotu

1. W przypadku gdy wyniki testów analitycznych znajdują się poniżej punktów odniesienia dla działań kontrolnych, właściwy organ przeprowadza postępowania wyjaśniające przewidziane w dyrektywie 96/23/WE w celu ustalenia, czy zastosowano zakazaną lub niedopuszczoną do obrotu substancję farmakologicznie czynną oraz, w stosownych przypadkach, stosuje przewidziane kary.

2. W przypadku gdy postępowania wyjaśniające lub testy analityczne dotyczące produktów tego samego pochodzenia wykażą powtarzające się wyniki wskazujące na istnienie potencjalnego problemu, właściwy organ zachowuje zapis tych wyników i powiadamia Komisję i pozostałe państwa członkowskie na forum Stałego Komitetu ds. Łańcucha Żywnościowego i Zdrowia Zwierząt, o którym mowa w art. 26.

3. W stosownych przypadkach Komisja przedkłada wnioski, a w przypadku produktów pochodzących z krajów trzecich przedstawia sprawę właściwemu organowi danego kraju lub krajów, występując o wyjaśnienie powtarzającej się obecności takich pozostałości.

4. Szczegółowe przepisy dotyczące stosowania niniejszego artykułu przyjmowane są zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 26 ust. 3.

TYTUŁ V

PRZEPISY KOŃCOWE

Artykuł 25

Stały Komitet ds. Weterynaryjnych Produktów Leczniczych

1. Komisję jest wspierana przez Stały Komitet ds. Weterynaryjnych Produktów Leczniczych.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE z uwzględnieniem jej art. 8.

Okres ustanowiony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na jeden miesiąc.

3. W przypadku odniesienia do niniejszego ustępu stosuje się art. 5a ust.1–4 oraz art. 7 decyzji 1999/468/WE, z uwzględnieniem jej art. 8.

Artykuł 26

Stały Komitet ds. Łańcucha Żywnościowego i Zdrowia Zwierząt

1. Komisję jest wspierana przez Stały Komitet ds. Łańcucha Żywnościowego i Zdrowia Zwierząt.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE z uwzględnieniem jej art. 8.

Okres ustanowiony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na jeden miesiąc.

3. W przypadku odniesienia do niniejszego ustępu stosuje się art. 5a ust.1–4 i art. 7 decyzji 1999/468/WE, z uwzględnieniem jej art. 8.

4. W przypadku odniesienia do niniejszego ustępu stosuje się art. 5a ust.1, 2, 4 i 6 oraz art. 7 decyzji 1999/468/WE, z uwzględnieniem jej art. 8.

Artykuł 27

Klasyfikacja substancji farmakologicznie czynnych zgodnie z rozporządzeniem (EWG) nr 2377/90

1. Do dnia ... (*) Komisja przyjmuje, zgodnie z procedurą regulacyjną, o której mowa w art. 25 ust 2, rozporządzenie obejmujące substancje farmakologicznie czynne oraz ich klasyfikację w odniesieniu do maksymalnych limitów pozostałości określonych w załącznikach I–IV do rozporządzenia (EWG) nr 2377/90 bez żadnych zmian.

2. Dla każdej substancji, o której mowa w ust. 1, dla której określono maksymalny limit pozostałości zgodnie z rozporządzeniem (EWG) 2377/90, Komisja lub państwa członkowskie mogą również przedkładać Agencji wnioski o wydanie opinii w sprawie ekstrapolacji tego limitu na inne gatunki lub tkanki, zgodnie z art. 5.

Stosuje się art. 14.

Artykuł 28

Sprawozdania

1. Do dnia ... (**) Komisja przedkłada sprawozdanie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

2. Sprawozdanie to obejmuje w szczególności przegląd doświadczeń zdobytych w ramach stosowania niniejszego rozporządzenia, w tym także doświadczeń w zakresie substancji sklasyfikowanych zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, które mają wielorakie zastosowania.

3. W stosownych przypadkach sprawozdanie zawiera odpowiednie wnioski.

(*) Datę 60 dni po wejściu w życie niniejszego rozporządzenia.

(**) Datę 5 lat po wejściu w życie niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 29

Uchylenie

Niniejszym uchyla się rozporządzenie (EWG) nr 2377/90.

Załączniki I–IV do uchylonego rozporządzenia stosuje się nadal do wejścia w życie rozporządzenia, o którym mowa w art. 27 ust. 1 niniejszego rozporządzenia, a załącznik V do uchylonego rozporządzenia stosuje się nadal do wejścia w życie środków, o których mowa w art. 13 ust. 1 niniejszego rozporządzenia.

Odniesienia do uchylonego rozporządzenia traktuje się jak odniesienia do niniejszego rozporządzenia oraz, w stosownych przypadkach, jak odniesienia do rozporządzenia, o którym mowa w art. 27 ust. 1 niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 30

Zmiany w dyrektywie 2001/82/WE

W dyrektywie 2001/82/WE wprowadza się następujące zmiany:

1) Art. 10 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. W drodze odstępstwa od art. 11 oraz zgodnie z procedurą Komisja ustanawia wykaz substancji:

- istotnych w leczeniu zwierząt z rodziny koniowatych, lub
- które przynoszą dodatkowe korzyści kliniczne w porównaniu z innymi możliwościami leczenia dostępnymi dla zwierząt z rodziny koniowatych,

oraz dla których okres karencji wynosi nie mniej niż sześć miesięcy zgodnie z mechanizmami kontroli ustanowionymi w decyzjach 93/623/EWG i 2000/68/WE.

Środki te, mające na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszej dyrektywy poprzez jej uzupełnienie przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 89 ust. 2a.”.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w ...

W imieniu Parlamentu Europejskiego
Przewodniczący

...

2) W art. 11 ust. 2 akapit trzeci otrzymuje brzmienie:

„Komisja może zmienić te okresy karencji lub ustalić inne okresy karencji, a także, przy tej okazji, Komisja może dokonać rozróżnienia między środkami spożywczymi, gatunkami, drogami podawania i załącznikami do rozporządzenia (EWG) nr 2377/90. Środki te, mające na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszej dyrektywy poprzez jej uzupełnienie przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 89 ust. 2a.”.

Artykuł 31

Zmiany w rozporządzeniu nr 726/2004

Art. 57 ust. 1 lit. g) rozporządzenia (WE) nr 726/2004 otrzymuje brzmienie:

„g) doradzanie w sprawie maksymalnych limitów pozostałości weterynaryjnych produktów leczniczych i produktów biobójczych stosowanych w produkcji zwierzęcej, które mogą być przyjęte w odniesieniu do środków spożywczych pochodzenia zwierzęcego zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr .../... ustanawiającym wspólnotowe procedury określania maksymalnych limitów pozostałości substancji farmakologicznie czynnych w środkach spożywczych pochodzenia zwierzęcego (*).

(*) Dz. U. L ...”;

Artykuł 32

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

W imieniu Rady
Przewodniczący

...

UZASADNIENIE RADY

I. WPROWADZENIE

1. W dniu 17 kwietnia 2007 r. Komisja przedłożyła Radzie powyższy wniosek, którego podstawą jest art. 152 ust. 4 lit. b) Traktatu WE (procedura współdecyzji).
2. Parlament Europejski przedstawił swoją opinię w pierwszym czytaniu w dniu 17 czerwca 2008 r. Komitet Ekonomiczno-Społeczny wydał swoją opinię w dniu 26 września 2007 r. Komitet Regionów postanowił nie przedstawiać opinii na temat tego wniosku.
3. Rada zakończyła pierwsze czytanie i przyjęła wspólne stanowisko na posiedzeniu w dniach 18 grudnia 2008 r. zgodnie z procedurą określoną w art. 251 Traktatu.

II. CELE

1. Wniosek zmierza do przeprowadzenia przeglądu i uzupełnienia istniejących przepisów związanych z ustaleniem najwyższych dopuszczalnych poziomów pozostałości substancji farmakologicznie czynnych w środkach spożywczych pochodzenia zwierzęcego. Przewiduje się następujące cele główne:
  - poprawa dostępności weterynaryjnych produktów leczniczych dla zwierząt, od których lub z których pozyskuje się żywność, przy jednoczesnym zachowaniu wysokiego poziomu ochrony zdrowia ludzkiego;
  - utworzenie specjalnych ram prawnych pozwalających ustanowić najwyższe dopuszczalne poziomy pozostałości substancji farmakologicznie czynnych, które nie są przeznaczone do stosowania w weterynaryjnych produktach leczniczych w UE;
  - poprawa spójności prawodawstwa UE z normami międzynarodowymi przez wprowadzenie obowiązku wprowadzenia do prawodawstwa Wspólnoty najwyższych dopuszczalnych poziomów pozostałości ustanowionych w Kodeksie Żywnościowym, gdy Wspólnota je poprze;
  - określenie wyraźnych punktów odniesienia do celów kontrolnych (tj. punkty odniesienia dla działań kontrolnych) w przypadkach, w których nie ustalono najwyższych dopuszczalnych poziomów pozostałości.
2. Wniosek przewiduje także pewne udoskonalenia pod względem upraszczania i lepszych uregulowań prawnych.

III. ANALIZA WSPÓLNEGO STANOWISKA

A. Uwagi ogólne

Wspólne stanowisko Rady jest w dużym stopniu zgodne ze stanowiskami Komisji i Parlamentu, ponieważ:

- potwierdza ono cele i większość rozwiązań zaproponowanych przez Komisję i popartych przez Parlament Europejski;
- zawiera bardzo wiele poprawek przyjętych w pierwszym czytaniu przez Parlament Europejski.

Rada uznała także za właściwe, by oprócz poprawek wprowadzonych na wniosek Parlamentu wprowadzić poprawki mające na celu sprecyzowanie zakresu zastosowania niektórych przepisów, uściślenie brzmienia rozporządzenia i zapewnienie pewności prawnej lub zwiększenie spójności z innymi aktami wspólnotowymi.

B. Uwagi szczegółowe

1. Główne zmiany do wniosku Komisji

a) Poprawa dostępności weterynaryjnych produktów leczniczych

Na wniosek Parlamentu wprowadzono poprawki do kilku przepisów, aby spróbować poprawić dostępność weterynaryjnych produktów leczniczych dla zwierząt, od których lub z których pozyskuje się żywność, w szczególności w przypadku pomniejszych gatunków lub pomniejszych zastosowań (np. art. 9 i 30).

W szczególności w odniesieniu do art. 9 Rada chciała wyjaśnić, w jakich przypadkach państwa członkowskie i Komisja mogą zwrócić się do Agencji o opinię w sprawie najwyższych dopuszczalnych poziomów pozostałości. Poprawka ta ma w istocie ten sam zakres, który przewidywała opinia Parlamentu. Ponadto Rada uznała, że wskazane jest, by wprowadzić przepisy dotyczące zasad finansowania ocen najwyższych dopuszczalnych poziomów pozostałości substancji czynnych zawartych w produktach biobójczych, głównie po to, by odróżnić substancje znajdujące się w produktach już będących na rynku od nowych substancji oraz należycie uwzględnić opłaty pobrane już za oceny, które zostały lub mają zostać przeprowadzone na mocy dyrektywy 98/8/WE.

Ponadto Rada przypomniała o znaczeniu zapewnienia wysokiego poziomu ochrony zdrowia ludzkiego i dokonała pewnych zmian, by podkreślić ten aspekt (np. art. 5, art. 7 lit. d) lub art. 16).

b) *Utworzenie/przegląd oraz funkcjonowanie punktów odniesienia dla działań kontrolnych*

W związku z serią poprawek Parlamentu zmieniono niektóre przepisy, by uściślić brzmienie wniosku Komisji, w szczególności w odniesieniu do zdefiniowania punktów odniesienia dla działań kontrolnych oraz warunków ich ustalania i przeglądu. Ponadto wyszczególniono warunki wprowadzania do obrotu żywności pochodzenia zwierzęcego. Zdefiniowano także środki, które należy zastosować w przypadku wykrycia substancji zakazanej lub niedopuszczonej.

c) *Sprawozdanie dla Parlamentu Europejskiego i Rady*

Rada przychyliła się do stanowiska Parlamentu, zwracając się do Komisji o przedstawienie sprawozdania z doświadczeń zebranych podczas stosowania rozporządzenia nie później niż 5 lat po jego wejściu w życie. Ponadto Rada wprowadziła wymóg, by sprawozdanie zawierało w szczególności substancje sklasyfikowane na mocy rozporządzenia i mające wielorakie zastosowania.

2. *Stanowisko Rady w sprawie poprawek Parlamentu Europejskiego*

Rada wprowadziła do wspólnego stanowiska następujące poprawki w niezmienionej formie:

— 4, 6, 9, 10, 14 i 16;

oraz wprowadziła częściowo lub z zachowaniem zasady poprawki:

— 2, 3, 5, 45, 8, 11, 15, 17, 18, 21, 23, 24, 25, 26, 28, 30, 31, 32, 34, 35, 37, 38, 39, 40, 41, 42, 43 i 44.

Rada, podobnie jak Komisja, nie mogła zaakceptować następujących pięciu poprawek i nie wprowadziła ich:

— 1, 20, 27, 33 i 36.

Jeżeli chodzi o poprawkę 1, to w przeciwieństwie do Parlamentu Rada uznała za bardzo istotne, by utrzymać podwójną podstawę prawną, ponieważ wniosek ma znaczenie dla funkcjonowania rynku wewnętrznego produktów pochodzenia zwierzęcego zawartych w załączniku I do Traktatu.

Co do poprawki 20 Rada opowiedziała się za poprawką 31, która także ustanawia szybką procedurę, lecz uwzględnia wcześniejszą ocenę przeprowadzaną przez Agencję.

W odniesieniu do poprawki 27 Rada nie mogła przyjąć brzmienia zaproponowanego przez Parlament, gdyż zakaz obecności substancji czynnej farmakologicznie byłby niemożliwy do wyegzekwowania (np. występowanie w zwierzęciu naturalnego metabolitu).

Jeżeli chodzi o poprawkę 33, Rada nie mogła zaakceptować procedury komitetowej połączonej z kontrolą, gdyż uważa, że ustalenie najwyższych dopuszczalnych poziomów pozostałości określonych substancji jest środkiem czysto wykonawczym, niemającym charakteru quasi-prawodawczego.

Co do poprawki 35 Rada, nie mogła wyrazić zgody na całkowite skreślenie klauzuli o swobodnym obrocie. Ponadto brzmienie zaproponowane przez Parlament uznano za niemożliwe do wyegzekwowania, gdyż podczas kontroli przywozu nie jest możliwe ustalenie z całą pewnością, że wykryte pozostałości są wynikiem nielegalnego podania substancji. Rada zgodziła się jednak na poprawki redakcyjne, by uściślić brzmienie klauzuli o swobodnym obrocie.

NOTA DO CZYTELNIKA

Instytucje postanowiły zaprzestać umieszczania w swoich tekstach wzmianek o ostatnich zmianach cytowanych aktów.

O ile nie określono inaczej, akty, do których następują odesłania w opublikowanych tekstach, są aktami obecnie obowiązującymi.